Penny Jordan

Libertatea de a iubi

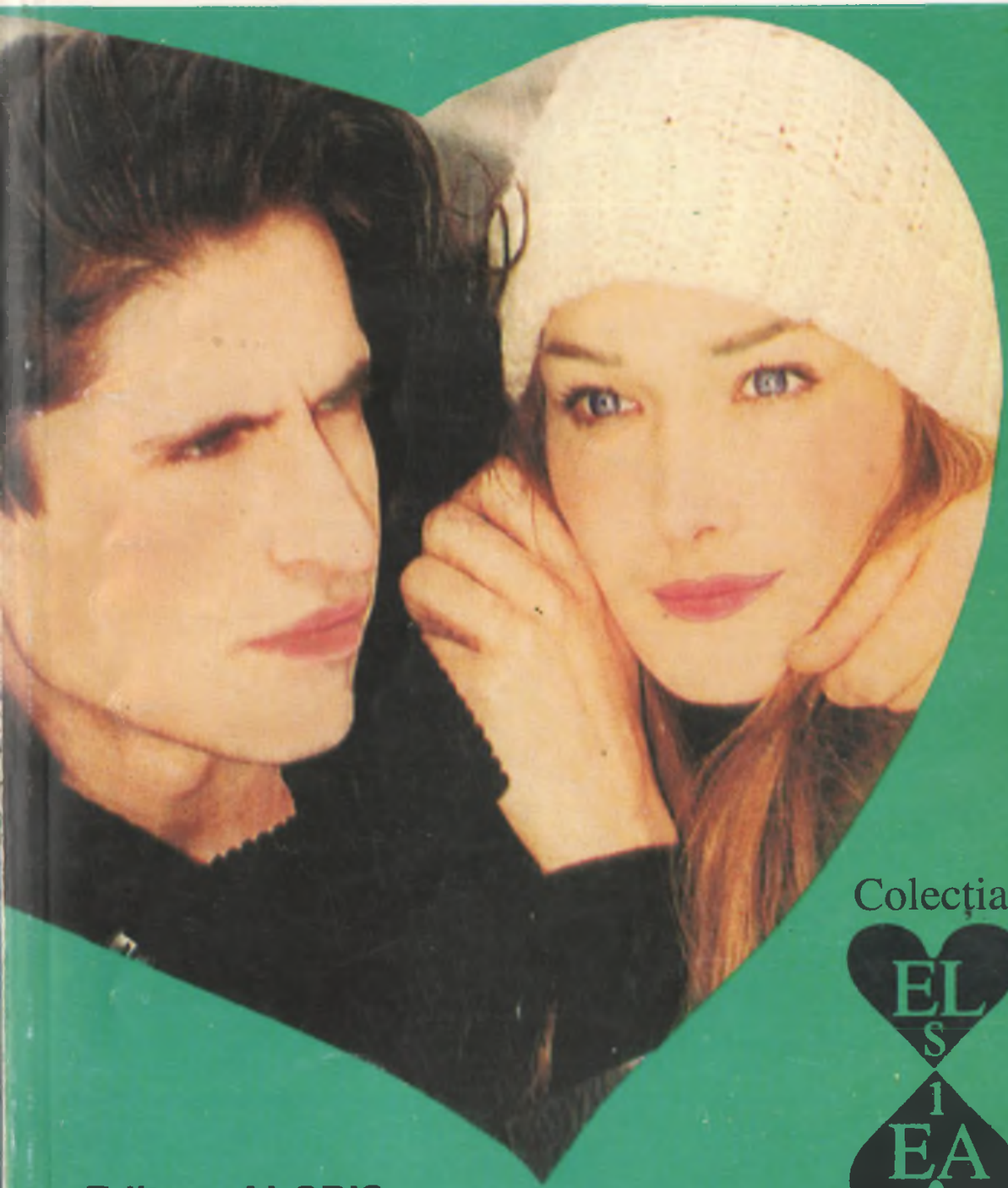

Colecția

EL S 1 EA

Editura ALCRIS

Coperta: ANDY

© by Penny Jordan, 1985

PERMISSION TO LOVE

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii ALCRIS-M94

PENNY JORDAN

LIBERTATEA DE A IUBI

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-34-5

Colecția „EL și EA“

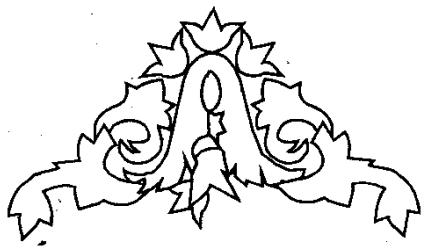

CAPITOLUL I

– Rămâne, deci, hotărât. În week-end-ul viitor mergem în Gloucestershire și-i anunțăm pe părinții mei. Presupun că vei vrea, desigur, să-i spui și fratelui tău... zise Jeremy, după ce dăduse comanda chelnerului.

– Fratelui meu vitreg, l-a corectat distrată Lindsay, punând meniul la loc pe masă.

De când acceptase cererea în căsătorie a lui Jeremy se temea că el se aștepta ca femeia independentă care era ea să se transforme peste noapte într-o soție supusă, ce-și îndeplinea toate îndatoririle. Dar alungă toate aceste suspiciuni care o năpădiseră, amintindu-și că avea douăzeci și patru de ani, era suficient de matură ca să știe că motivele emoționale nu erau cele mai importante în alegerea unui soț. În orice caz, Jeremy corespundea perfect cu bărbatul ideal pe care și-l închipuise tatăl ei pentru ea: avea o foarte mare influență în lumea

afacerilor din Londra și provenea dintr-o familie foarte veche. Și chiar dacă ea nu-i aprecia în mod deosebit pe sir John și lady Irene, va fi și ea ca multe alte mii de tinere cărora, la vremea lor, le fusese greu să se înțeleagă cu socrii lor.

– Frate, frate vitreg... în definitiv, nu este nici o diferență, s-a impacientat Jeremy. Dar va trebui să-l suni. Părinții mei o să vrea, bineînțeles, să organizeze o recepție pentru logodna noastră, la care va fi și el invitat. Dealtfel, logodna se va anunța și în presă și ar fi lipsit de politețe să afle vestea pe căi ocolite. De fapt, cred că n-ar fi o idee rea să mergem să-i facem o viteză în acest week-end. Oricum, o să vrea să discute cu mine despre moștenirea ta.

În ochii lui Lindsay apăru o sclipire rece. Dar știa că Jeremy nu era conștient de mânia ei trecătoare. La drept vorbind, emoțiile feminine îl speriau puțin. Dar ar fi fost pueril să-i reproșeze acest lucru, se dojeni ea. Într-adevăr, oare nu aerul lui impasibil o atrăsese în primul rând?

De la vârsta de optsprezece ani, Lindsay începea să se confrunte cu insinuările bărbaților. Dar se întreba adesea câți dintre

presupușii admiratori o doriseră cu adevărat pentru ea însăși. Nu fuseseră oare cei mai mulți atrași mai degrabă de averea tatălui ei? Presupunea că este destul de drăguță, cel puțin dacă erau apreciate femeile înalte și zvelte, cu părul auriu ca mierea. Dar nu-i trecuse niciodată prin cap ideea de a se considera frumoasă. Și totuși, așa o înfățișau pretendenții ei.

Bineînțeles că tatăl ei o protejase în mod excesiv, mai ales după decesul soției sale, survenit la nașterea unui fiu, care nu supraviețuise decât câteva zile. Suferise o traumă puternică și se simțise responsabil de această nenorocire. Își reproșa cu amărăciune faptul că o luase din mediul în care-și petrecuse întreaga copilărie și o supusese rigorilor vieții unui bărbat care se hotărâse să-și făurească un loc în viață, având ca singure atuuri viața sa ireproșabilă și inteligența.

Căsătoria părinților ei fusese o adevărată căsătorie din dragoste. Lindsay se gândea în taină că mama ei trebuia să fi avut o personalitate mult mai puternică decât își imaginase tatăl ei. Dacă n-ar fi fost așa, cum ar fi acceptat ea să-și părăsească fami-

lia și viața luxoasă pe care o ducea pentru a se căsători cu fiul grădinarului părinților ei?

La vremea respectivă, presa făcuse vâlvă în jurul acestei întâmplări de senzație și Lindsay aflase, din tăieturi din ziare găsite într-un dosar al tatălui său, detaliile căsătoriei lor. Când fugise cu fiul grădinarului, mama sa avea optsprezece ani și el douăzeci și doi. În mod inevitabil, bunicii lui Lindsay refuzaseră s-o vadă pe nepoata lor și îndeosebi această atitudine a lor îl determinase pe tatăl ei să fie atât de hotărât, aproape până la obsesie: Lindsay trebuia să se mărite cu un bărbat din mediul social care-o respinsese atât de crud pe mama ei. Tatăl ei nu voia ca fiica lui să cunoască suferințele pe care mama ei le îndurase.

Chiar și după ce s-a recăsătorit, persistase în această idee. Averea lui era arma pe care se decisese s-o folosească pentru a răzbuna memoria soției sale. Într-o vreme, Lindsay bănuise chiar că acesta era singurul motiv care-l menținea pe tatăl ei în viață.

Încă de la vârsta de șapte ani, lui Lindsay nu-i erau câtuși de puțin străine proiectele

tatălui ei în ceea ce-o privea și ea le acceptase ca să nu-l rănească.

Lindsay se înțelegea foarte bine cu mama sa vitregă. Sheila Armitage fusese guvernanta ei și venise în casa lor la trei ani după moartea mamei ei. Lindsay avea atunci zece ani și reacționase cu entuziasm față de atitudinea caldă și maternă a Sheilei cât și de afecțiunea protectoare a lui Lucas. În ochii lui Lindsay cei șaptesprezece ani ai lui Lucas îi confereau acestuia o aureolă de prestigiu. Era fiul Sheilei din prima căsătorie și felul lui prietenos de a se purta o cucerise. Lindsay a fost foarte încântată când între el și tatăl ei s-au stabilit legături solide. Lucas luase locul fiului pe care tatăl și-l dorise atât de mult. În afara problemelor oricărei adolescente, Lindsay era conștientă că era mai fericită decât fusese vreodată.

În acea vreme, afacerile tatălui ei luaseră un având fantastic și acesta îl alesese pe Lucas ca mâna lui dreaptă.

El considera femeile niște făpturi fragile și delicate, care trebuiau ocrotite de realitățile dure ale vieții. Pentru că era tatăl ei și pentru că-l iubea, Lindsay

acceptase rolul pe care acesta i-l rezervase în viață.

După ce Lindsay și-a luat bacalaureatul, tatăl ei a vrut s-o trimită în Elveția pentru a-și desăvârși educația. Lindsay i se destăinuise cu ușurință Sheilei, care-o asculta cu tandrețe și înțelegere. Astfel i-a mărturisit cât de mult i-ar fi plăcut să intre la universitate decât să-și întrerupă studiile pentru a merge în Elveția. Sheila și-a manifestat compasiunea.

De fapt, doar un singur lucru făcea notă discordantă în această perioadă de fericire. Era într-o după-amiază de iulie, caldă și însorită. La dejun, tatăl ei îi vorbise despre viitor, subliniind că sosise timpul să stabilească contacte cu tineri, în vederea unei căsătorii potrivite. În familie el nu făcuse niciodată un secret din proiectele pe care le avea în ceea ce o privește. Totuși, Lindsay fusese șocată de expresia tristă care i-a înnegurat privirea lui Lucas. Mai târziu, se întrebase adesea la ce se gândise el în acel moment.

După prânz, s-a dus să se plimbe pe peluza din parc, cu mintea frământată de gânduri tulburătoare, dorind să găsească curajul

pentru a-i explica tatălui ei că viața pe care i-o destinase nu era cea pe care și-o dorea. Dar ea bănuia decepția pe care tatăl ei ar fi încercat-o și prefera să se abțină să-i producă un asemenea șoc. Ar fi putut să-i vorbească despre asta altă dată, s-a consolat ea. Într-un fel sau altul, înainte de a se termina seara, va găsi ea sigur o soluție...

S-a întins pe iarbă, contemplând gânditoare arborii magnifici din parc. Pe neașteptate, lângă ea a apărut o umbră. Ridicându-se într-un cot, s-a trezit față în față cu Lucas, al cărui chip s-a întunecat, în timp ce ea îi zâmbea. În ultimul timp, remarcase că bătăile inimii i se accelerau când se afla în apropierea fratelui ei vitreg și ajunsese să se întrebe dacă nu cumva se îndrăgostise puțin de el. Dar această idee i se păruse atât de ridicolă, încât o respinsese imediat. Lucas era fratele ei... sau cel puțin, aproape... S-a așezat lângă ea și Lindsay s-a uitat cu atenție la el.

Îi plăcea să-l privească astfel, fără ca el să-și dea seama. Emana din el o anume forță, încât simpla lui prezență o reconforta. Părul lui era foarte negru, așa cum și al ei era foarte blond și trăsăturile lui foarte virile degajau

un farmec uimitor. În anumite momente, ca și acum, îi venea să-i mângâie fața pentru a-l cunoaște mai bine, sau să-l atingă cu mâinile, pentru a-i simți mușchii puternici. Dar, în ciuda apropierii dintre ei, nu îndrăznise niciodată s-o facă. De altminteri, Lucas afișa întotdeauna o anumită distanță care descuraja asemenea tentative prea intime.

Ochii lui cenușii au fixat-o cu hotărâre pe Lindsay și ea a simțit că tremură imperceptibil sub privirea lui magnetică.

– Nu vreau să mă duc în Elveția, spuse ea pe neașteptate, fără să se gândească.

Cuvintele i-au scăpat fără să vrea de pe buze și a regretat imediat această reacție puerilă. Avea șaisprezece ani și nu șase! s-a dojenit ea, furioasă pe ea însăși.

– De ce nu discuți cu tatăl tău?

Întotdeauna părea rece și distant. Știa că n-o va ajuta.

– N-o să țină seama de ce-i spun eu... Și, pe de altă parte, nu vreau câtuși de puțin să-l jignesc.

I-au apărut lacrimi în ochi și a lăsat capul în jos, dezamăgită.

– Din cauza asta ai de gând să te sacrifici, căsătorindu-te cu un bărbat care nu va fi

interesat decât de banii tatălui tău? Nu aștepți altceva de la viață, Lindsay?

Îi stătea atât de puțin în fire să fie crud încât ea nu găsi nimic ca să-i răspundă. Ea lăsă să-i curgă lacrimile pe obraji, neputând să și le mai rețină.

– Lindsay? Îți dai seama ce ți se poate întâmpla, dacă nu-ți iei viața în propriile tale mâini? Nu înțelegi ce pierzi dacă te supui voinței tatălui tău?

Ea a reușit să surâdă.

– Ce, de exemplu?

– Asta... i-a răspuns el foarte repede.

Senzația gurii lui Lucas pe a ei a făcut-o aproape să se sufoce. Abia era conștientă cât de tare îi bătea inima.

El s-a desprins brusc de ea și a privit-o cu o expresie în același timp posomorâtă și nedefinită pe chip.

– Dacă accepți viața pe care tatăl tău ți-a hotărât-o cu de la sine putere, n-o să cunoști câtuși de puțin viața, Lindsay, cu toate plăcerile și suferințele care-o însoțesc.

Înainte de a-i putea răspunde el plecase deja și ea și-a mângâiat ușor buzele, căzută pe gânduri. Lucas o sărutase de nenumărate

ori, dar niciodată astfel. Simți un fior trecându-i pe șira spinării.

*

* *

Îi venea greu să creadă că bărbatul care-i vorbise astfel era același cu cel care-o îndemna să accepte, un an și jumătate mai târziu, cererea în căsătorie a fiului unui moșier din vecinătate, un tânăr care avea toate calitățile pe care tatăl ei dorise să le aibă viitorul său ginere. Dar ea refuzase, sub pretextul că nu-i plăcea absolut deloc.

Ochii i s-au umplut de lacrimi și asta a surprins-o. Și-a dat seama brusc că Jeremy tăcuse și a ridicat ochii, ca să-i întâlnească privirea.

– Unde-ți rătăcesc gândurile? a întrebat-o el cu răceală. Știi, Lindsay, trebuie să încetezi să te lași tot timpul pradă visării, în caz contrar, familia mea ar putea să creadă că ești cam naivă.

– Se poate, dar pentru că sunt o moștenitoare bogată, presupun că o să facă în așa fel încât să lase impresia că n-au observat nimic.

Rostise aceste cuvinte zâmbind, dar, după expresia lui Jeremy, știa că-l șocase.

– Insiști cam prea mult în legătură cu banii tăi...

– M-ai fi luat în căsătorie dacă aș fi fost săracă?

„Fii cinstit cu mine, Jeremy", l-a rugat în sinea ei. „M-am săturat de toți pretendenții aceștia buni de gură care-ți murmură cuvinte de dragoste, dar în realitate nu sunt interesați decât de averea mea..." Și totuși dorea să se căsătorească, să aibă un cămin, să facă copii. Fără îndoială pentru că o pierduse pe mama ei când nu era decât foarte mică și, de asemenea, din cauza morții tatălui ei și a Sheilei într-un accident de avion în vara când împlinea șaptesprezece ani... Această nouă latură a sorții a făcut-o să simtă o nevoie profundă de securitate, dar nu obținută cu orice preț.

Jeremy a încercat să-i răspundă cu sinceritate:

– Nu știu, a mărturisit el, pe gânduri. Toată viața am fost crescut în ideea că familia are nevoie de mulți bani. Asta este, Lindsay. Am treizeci de ani și tu ai douăzeci și doi. Nu poți să accepți că suntem amândoi niște

oameni rezonabili? Fără pasiune? Ceea ce nu înseamnă că...

– ... că nu simțim o atracție fizică unul pentru celălalt... conchise ea pe un ton ironic, văzând cum Jeremy se înroșește de furie.

– Credeam că ne-am înțeles să așteptăm până ne căsătorim, a spus el cu demnitate. Nu mai suntem niște adolescenți. Tu ai apartamentul tău, eu pe al meu și...

Brusc, lui Lindsay i se făcu lehamite să-l mai chinuiască astfel. Era oare vina ei că el fusese educat într-un asemenea mod încât să accepte un viitor mărginit și dinaite stabilit? Știa totul despre familia lui Jeremy. Într-adevăr, prietena ei Caroline, împreună cu care locuia în apartamentul ei, era una din verișoarele lui îndepărtate. Obținuseră titlul de noblețe în timpul regenței și de la primul război mondial se băteau cu înverșunare pentru a-și păstra pământurile. Bunica lui Jeremy era fiica unui american bogat, dar bunicul lui era cel mai mare dintre cei patru copii și moștenirea a fost împărțită între ei patru. Jeremy avea două surori mai mici și, ca frate mai mare, trebuia să se căsătorească cu o femeie suficient de bogată

pentru a putea păstra proprietatea familiei. Lindsay înțelegea situația lui Jeremy.

Se întâlnise o singură dată cu familia lui, de Crăciun, și îi suspecta pe părinții lui Jeremy că n-o apreciau în mod deosebit. Mama lui Jeremy fusese distantă, iar tatăl lui, puțin prea jovial... Lindsay simțise că ei regretau faptul că nu împărtășea felul lor de viața și modul de a privi existența. De exemplu, ea nu putea suferi vânătoarea, în timp ce sir John era un vânător strălucit. Ea avea, de asemenea, o profesie, iar lady Irene dezaproba în mod clar că femeia care se va căsători cu fiul ei nu va putea să se ocupe de activitățile oricărei bune soții: comunitate, opere de binefacere, ceaiuri... pe care ea însăși le aprecia foarte mult.

Lindsay și Jeremy se cunoscuseră în urmă cu câțiva ani, prin intermediul Carolinei. Aveau în comun multe domenii de interes și Lindsay nu se îndoia că el ar fi fost un soț excelent, chiar dacă era puțin plictisitor. Era un bărbat foarte nepăsător, care lucra la o societate de agenți de schimb și privea ceea ce făcea Lindsay cu oarecare dispreț. Ea plasa programele de investiții ale celei mai importante societăți din țară și salariul ei era

fenomenal. Se gândise deseori că semăna cu tatăl ei mai mult decât părea la prima vedere. Moștenise, fără îndoială, de la el simțul și gustul afacerilor. În schimb, de la mama ei moștenise nevoia tot mai presantă de a-și întemeia un cămin.

– Atracția fizică nu înseamnă totul în viață... a comentat stingherit Jeremy.

Lindsay descoperise foarte devreme că orice subiect care avea legătură cu persoana lui îl stânjenea enorm. Îndată ce a bănuit că nu va trece mult timp până o va cere în căsătorie, i-a propus să meargă în vacanță, singuri. Nu avusese niciodată raporturi intime cu vreun bărbat, pentru simplul motiv că nu-l întâlnise pe acel bărbat capabil să-i trezească dorința de a i se dărui trup și suflet. Ar fi dorit ca Jeremy să se fi manifestat mai drăgăstos cu ea și fusese foarte decepționată de reacția lui. Pur și simplu Jeremy s-a îngrozit de sugestia ei de a pleca împreună și i-a răspuns că o respecta prea mult ca să „profite" de o asemenea ocazie. În același timp, i-a spus că reputația ei de tânără foarte serioasă îi plăcea enorm.

Îl alesese, bineînțeles, pe Jeremy din propria ei voință, dar îndoiala nu-i da pace

din când în când. Nu simțea, totuși, nici un fel de dorință pentru el? Sau poate pentru nici un bărbat? În acest caz, era preferabil să se mărite cu Jeremy.

Lindsay s-a uitat la el și i-a surâs.

– Nu... ai dreptate.

Înseninându-se, i-a zâmbit la rândul lui.

– Te las, deci, să organizezi week-end-ul. Mergem să-i vedem pe Lucas și soția lui.

Înțelegând nerăbdarea lui Jeremy de a se întoarce la birou, ea și-a ridicat capul. Nu se grăbea câtuși de puțin să meargă în Dorset, dar, deși depășise de mult vârsta de a avea un tutore, îi trebuia totuși aprobarea lui Lucas ca să se căsătorească, înainte de a intra în posesia moștenirii ei. Oricum, Jeremy nu s-ar fi însurat cu ea fără avere!... Dar fără nici un fel de dubiu, Lucas va aproba alegerea ei. Cine ar fi putut bănui că el își va schimba punctul de vedere? reflectă ea.

Jeremy a plătit nota la restaurant și Lindsay s-a ridicat. Avea intenția să se retragă la ea în apartament și să lucreze toată după-amiaza. Nu va mai trece pe la birou și va rezolva problemele curente la telefon.

Jeremy a sărutat-o repede pe obraz și a deschis portiera taxiului. Buzele îi erau reci. Oftând, Lindsay își dădu adresa șoferului.

Lucas îi cumpărase apartamentul când sosise la Londra. Era situat într-un imobil stil Regence, foarte elegant. Deși îl asigurase că se va simți perfect de bine singură, Lucas insistase să mai stea cu cineva și își luase singur sarcina de a-i găsi o colocatară. Lindsay a consimțit în cele din urmă, fără să manifeste nici un interes în privința asta. Numai mândria și nimic altceva o determinase să plece din casa părintească. Încercase un sentiment de durere să se despartă de proprietatea la care ținea atât de mult, dar trădarea singurei ființe pe care conta o făcuse să sufere îngrozitor. De când venise la Londra, lucrase cu încrâncenare și era mândră de succesul ei. Și Jeremy care voia ca ea să-și abandoneze profesia după ce se vor căsători!

A deschis ușa apartamentului pe care-l decorase ea singură în culori pastelate, de caisă și bleu, și s-a îndreptat spre biroul ei. Ar fi trebuit să fie atât de simplu să ridice receptorul și să-l anunțe pe Lucas că se va duce în vizită...

*

* *

La moartea tatălui ei, Lindsay nu fusese deloc surprinsă să afle că Lucas devenea

tutorele ei și girantul imperiului afacerilor tatălui ei. Casa le fusese lăsată la amândoi, dar era stipulat că Lucas va avea controlul asupra moștenirii ei până ce ea se va căsători și că va trebui, de asemenea, să fie de acord cu alegerea pe care o va face. Această ultimă condiție o șocase, dar la șaptesprezece ani, traumatismul de a fi confruntată atât cu moartea tatălui ei, cât și cu aceea a Sheilei, șterse repede orice îngrijorare în legătură cu această clauză a testamentului.

Trecuseră trei luni de la decesul tatălui ei, când a remarcat în ce măsură se schimbase Lucas. În primul rând, a încercat s-o convingă să meargă în Elveția la școala pe care o alesese tatăl ei, pentru ca ea să-și desăvârșească educația. Această primă trădare îi produsese o durere imensă. N-o sfătuise el înainte să ducă viața pe care o dorea? Când i-a făcut această remarcă, el răspunsese sumbru că lucrurile se schimbaseră.

După o vreme, a început să audă în casă vorbindu-se de Gwendoline. N-o apreciase niciodată în mod deosebit pe această femeie, cu câțiva ani mai mare ca ea și care era fiica unuia dintre avocații tatălui ei. Vizitele ei tot

mai frecvente, sub pretextul de *a ajuta,* începeau s-o sufoce.

– Nu mai sunt un copil, îi spusese ea lui Lucas, în una din aceste ocazii.

Își dădea perfect seama că cele două femei care se ocupau de casă în fiecare zi își îndeplineau întrutotul îndatoririle și că scuza lui Gwendoline nu era decât un pretext.

– Într-adevăr! Nu mai ești! i-a replicat el pe un ton rece.

Înțelegea astăzi sensul acelor cuvinte, dar atunci Gwendoline a trebuit să-i deschidă ochii.

– Oamenii trăncănesc pe seama ta și a lui Lucas, i-a explicat ea cu răutate. Sunt indignați că locuiți amândoi sub același acoperiș. Uitați că nu sunteți rude de sânge? Am văzut cum te uiți la el! Bietul Lucas! Sentimentul ridicol pe care-l nutrești pentru el, trebuie că-l resimte ca pe o adevărată povară... N-a fost drept din partea tatălui tău să-i dea pe cap o asemenea responsabilitate față de tine... Și ce se va întâmpla când se va căsători?

Lucas căsătorit? Lui Lindsay i s-a strâns inima. Avea să-l piardă și pe el? Îi venea să

urle, să protesteze, dar nu putea să scoată nici un cuvânt.

– Ei bine! Ce ai? a întrebat-o Gwendoline pe un ton înțepător. Îți dai, totuși, seama că Lucas are nevoie de o femeie ca să fie fericit. Și nu se poate nimeni aștepta ca soția lui să aibă chef să suporte povara unei surori vitrege, adolescentă.

Lindsay resimțea încă și azi suferința pe care i-o provocaseră aceste vorbe nemiloase.

Lucas, atât de cald și surâzător, se transformase rapid într-un bărbat sumbru și trist și Lindsay simțise o neliniște profundă din această cauză.

Când o dusese în vizită la moșiile vecine, crezuse că el îi dorea compania. Dar plecarea ei se transformase repede în durere, când a înțeles adevărul. Lucas încerca, pur și simplu, s-o mărite, pentru a scăpa de ea.

I-a dat chiar un ultimatum în ziua în care Richard Browne îi ceruse mâna. Ori accepta, ori pleca în Elveția. Cruzimea implacabilă a lui Lucas o făcuse să sufere groaznic. Nu mai era acel Lucas pe care ea îl iubea atât de mult! Unde era tânărul care cu un an și jumătate în urmă îi vorbise cu atâta sensibilitate și din toată inima? Era el același

cu cel care-o îndemna acum să accepte o căsătorie împotriva căreia se răzvrătea toată ființa ei?

– Nu poți rămâne cu mine în această casă, îi spusese el cu răceală.

– Nu tu m-ai sfătuit să-mi iau viața în propriile mâini, Lucas?

– Asta se întâmpla înainte de a-mi da seama că nu mai erai capabilă s-o faci, i-a răspuns el cu un surâs zeflemitor. Ai fost crescută, practic de când te-ai născut, pentru un singur scop, Lindsay, și îi datorez prea mult tatălui tău pentru a-i ignora dorințele. A fost cât se poate de clar când mi-a explicat la ce se așteaptă de la tine.

– Nu vreau nici să mă reîntorc în Elveția, nici să mă mărit cu Richard! a protestat ea cu vehemență.

După această explozie a ei el s-a uitat fix la ea, cu ochii pătrunzători.

– Și atunci ce vrei?

– Vreau să rămân aici, cu tine! a strigat ea cu voce fermă.

Chipul lui Lucas s-a înăsprit brusc. Ea a înțeles în acel moment că-i respingea rugămintea.

– În ce calitate? a întrebat-o el cu duritate. Ca metresa mea? Pentru că așa gândește toată lumea, imaginează-ți! Chiar dacă nu știi încă acest lucru, ești o ființă foarte senzuală și dacă vom continua să locuim singuri aici, reputația ta va avea extrem de mult de suferit!

Ar fi putut veni cu o mulțime de contraargumente, să-i propună numeroase soluții, să ia de exemplu o guvernantă... dar la ce bun să se mai gândească acum...

Disperată, a plecat chiar în noaptea aceea. Lui Lucas nu i-a trebuit mult timp ca s-o găsească în micul hotel în care se refugiase. Privirea lui furioasă i-a tăiat pentru totdeauna pofta de a se arunca în brațele lui și lumea s-a prăbușit în jurul ei.

– Fă-ți bagajele! Te duc înapoi acasă!

Abia după ce au ajuns acasă, Lucas i-a comunicat vestea stupefiantă că urma să se căsătorească cu Gwendoline. Aducându-și aminte cuvintele aspre ale acestuia, s-a hotărât imediat să plece din Dorset, îndată după căsătorie și l-a anunțat și pe Lucas de decizia ei, pe un ton plin de groază. S-au certat în legătură cu asta până în ziua ceremoniei și Lucas a luat hotărârea să-și

amâne luna de miere de teamă ca Lindsay să nu fugă în absența lui.

După ce s-a căsătorit a devenit și mai aspru. La câtva timp după aceea, el a fost cel care i-a sugerat lui Lindsay să plece din Dorset și să intre la universitate dacă dorește. Dar ea nu avea chef să accepte nici cea mai mică sugestie din partea lui. Suferea cu mult mai mult. În cele din urmă, el a trebuit să accepte ca ea să plece la Londra.

Înțelegea acum că atitudinea ei îl sâcâise în rarele ocazii când l-a vizitat după plecarea ei. La prima vizită a avut o tresărire când a constatat că locuința pe care tatăl ei le-o lăsase fusese complet transformată de mulțimea de decoratori aduși de Gwendoline.

Și totuși, de această dată trebuia să se ducă cu orice preț în Dorset ca să-i ceară lui Lucas încuviințarea pentru bărbatul pe care și-l alesese drept soț. Ar fi fost o lașitate din partea ei să nu-l prevină direct. De mult renunțase să-l mai înfrunte pe Lucas.

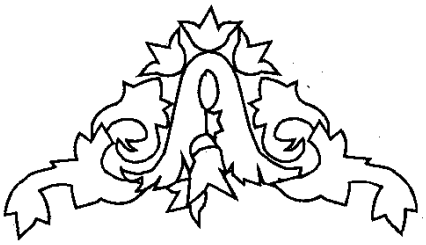

CAPITOLUL II

Lindsay a recunoscut vocea femeii care i-a răspuns la telefon. După ce se căsătorise, Gwendoline angajase o familie care locuia la moșie și Lindsay n-ar fi fost surprinsă ca cei doi s-o fi părăsit deja. Într-adevăr, Gwendoline le dădea cu mult prea mult de muncă, mai ales când Lucas nu era acasă. Lindsay descoperise repede că Gwendoline afișa o înfățișare angelică în prezența acelora de care se dorea apreciată, dar nu ezita să fie foarte dură și dezagreabilă cu ceilalți. Lindsay și personalul de serviciu făceau bineînțeles parte dintre cei din urmă.

Lindsay suferise mult când Lucas se căsătorise cu Gwendoline și deseori și-l imagina pe Lucas, cu corpul lui splendid, îmbrățișând-o pe soția sa, făcând dragoste cu ea și simțea o tulburare profundă, care o răvășea în cel mai înalt grad. Nu înțelesese niciodată cum acceptase Lucas avansurile impertinente ale Gwendolinei, a cărei

reputație nu era dintre cele mai bune. Avusese numeroși amanți și era imposibil ca Lucas să nu știe. De ce încerca oare atâtea emoții contradictorii gândindu-se la momentele lor de intimitate, când față de Jeremy sau de oricare alt bărbat era atât de indiferentă?

Adunându-și gândurile, a cerut să vorbească cu Lucas și noua menajeră, care se prezentase doamna Jones, a informat-o că acesta nu era acasă în seara aceea, fiind plecat cu treburi. Încercând să-și învingă aversiunea, i-a spus atunci că dorea să vorbească cu Gwendoline.

– Mă tem că doamna Armitage nu este nici ea acasă, i-a răspuns femeia după o scurtă ezitare.

Lindsay s-a gândit câteva momente, după care s-a hotărât, fără cine știe ce plăcere, să-i explice doamnei Jones motivul pentru care sunase și a rugat-o să-i anunțe pe Lucas și pe Gwendoline că Jeremy și ea urmau să sosească vinerea viitoare, seara, în Dorset.

După acești ultimi șase ani o surprindea întotdeauna cât se simțea de afectată de prăpastia care se crease între ea și Lucas. Totuși nu mai era un copil! încerca ea în

zadar să se convingă. La insistențele lui Lucas, petrecuse totdeauna sărbătorile de Crăciun în Dorset, dar simțea acele momente ca un supliciu. Gwendoline ardea să primească invitați și cel mai adesea casa ei era plină de musafiri – în majoritate prietene și prieteni ai ei – pe care dealtfel Lindsay nu-i găsea deosebit de simpatici.

Cât despre Lucas, acesta se menținea întotdeauna distant și rece, mergând până la a o evita. Atitudinea lui îi amintea mereu de rușinea pe care-o încercase față de insinuările lui Gwendoline, când aceasta o suspectase că nutrește anumite sentimente pentru Lucas, pe care ea le taxase drept ridicole.

Gwendoline avea atât de puține calități materne, încât Lindsay nu era surprinsă că nu aveau copii. Totuși, Lucas iubea enorm copiii și se aștepta ca el să dorească să-i aibă pe ai lui proprii.

Oftând, a încercat să se concentreze din nou la ceea ce lucra, dar în minte îi veneau tot felul de amintiri din copilărie: Lucas învățând-o să joace tenis, Lucas ajutând-o la lecții... Afecțiunea pe care o manifesta permanent Lucas în acea vreme, o umplea

de bucurie atunci și își amintea cu amărăciune solitudinea pe care-o încerca atunci când pleca la universitate.

Auzi deodată pași pe culoar și-și dădu seama că vine Caroline.

– Ești ocupată? o întrebă aceasta băgând capul pe ușa biroului. Vrei o ceașcă de cafea?

– O, mi-ar face mare plăcere. Nu mai reușesc să termin ce am de lucru.

– Nu te mai recunosc, s-a mirat Caroline. Incapacitatea asta de a te concentra nu are cumva vreo legătură cu un anume văr de-al meu? glumi ea cu un aer de falsă suspiciune.

– Într-o oarecare măsură... În două săptămâni trebuie să-i vizităm pe părinții lui Jeremy.

Caroline făcu o mutră plină de înțelegere.

– Biata de tine! Mătușa mea este puțin.... severă, ca să zicem așa. În plus, ține la fiul ei ca la ochii din cap și consideră că nici o femeie nu va fi vreodată demnă să trăiască alături de el. Bineînțeles, tu ai un atu ce nu este câtuși de puțin neglijabil...

– Banii mei, nu? întrebă Lindsay, ridicându-se cu grație.

– Oricum, pentru ei nu va fi o mare surpriză când le veți da vestea că vreți să vă

căsătoriți, a consolat-o Caroline. Mama mi-a spus ultima dată că este timpul ca tu și Jeremy să vă logodiți. Apropo, ce spune Lucas?

– Trebuie tocmai să mergem să-l vedem în week-end-ul acesta.

– Ce norocoasă ești! a invidiat-o Caroline. Fratele tău vitreg este atât de... seducător.

A surâs când a văzut expresia mirată a lui Lindsay.

– Sunt convinsă că știi cât de irezistibil este. Extraordinar este însă faptul că se pare că nu-și dă seama ce efect are asupra noastră... Mă întreb ce-a găsit la Gwendoline?

– Este foarte frumoasă, răspunse cu o voce slabă Lindsay, simțindu-se obligată să ia apărarea cumnatei ei.

– Desigur... Dacă îți plac aisbergurile. Sunt sigură că nu are nici un pic de căldură în inima ei. Dealtfel, Lucas nici n-a lăsat vreodată impresia că ar fi cine știe ce îndrăgostit de soția lui, nu-i așa?

– A știut întotdeauna să-și disimuleze sentimentele.

– Crezi că asta explică comportamentul lui?... Mă întreb dacă-i este credincios.

Caroline a observat imediat expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Lindsay și s-a strâmbat:

– De acord... de acord... a oftat ea. Reprezintă soțul perfect... Dar, în orice caz, ea este departe de a fi soția ideală. Nu ți-am spus mai înainte, dar în iarna asta, pe când mă aflam la Gostaad, am văzut-o... dar nu cu Lucas.

– Este o schioare strălucită, spuse Lindsay cu asprime în glas. Lucas este atât de ocupat încât, fără îndoială, n-a putut să meargă și el cu ea... Și simplul fapt că ai văzut-o cu un alt bărbat, nu înseamnă că...

– ...că a avut o aventură? Ei bine, greșești! Probabil că stăteau în camere separate și se purtau cu foarte multă discreție, dar pot să te asigur că erau amanți. Anumite semne nu te înșeală!

– Nu vreau să mai aud, i-a tăiat-o cu răceală Lindsay.

Ca un avertisment, i-a venit în minte ce-i spusese odată Lucas: „Vrei întotdeauna să eviți să superi pe cineva, Lindsay. Sper să te decizi într-o zi, că este timpul să te gândești și la tine, nu numai la alții".

Avea dreptate. Inteligentă, drăguță, apreciată de prieteni pentru că avea un caracter agreabil și dădea dovadă de mult tact. Toate acestea o caracterizau din plin. Și totuși, știa că-i lipsește curajul. Încă de când era mică, după moartea mamei ei, încercase să semene cu femeia pe care tatăl ei o pierduse, cu unicul scop de a-i alina durerea. Cu toate acestea bănuia că-l dezamăgise. Inteligența și energia pe care le moștenise de la el nu semănau decât foarte puțin cu delicatețea mamei ei. Cât de mult ar fi dorit ca ea să aibă calitățile soției lui!

Abia în vara în care împlinise șaisprezece ani se revoltase împotriva acestei situații și Lucas fusese unicul martor. El era singura ființă cu care se simțise întotdeauna ea însăși. O încurajase mereu să-și spună deschis părerea și ea nu ezita să se certe cu el dacă nu erau de acord într-o privință sau alta. Lucas nu-i ceruse niciodată să se conformeze ideilor preconcepute pe care el ar fi putut să le aibă despre ea. Însă după moartea tatălui ei și a Sheilei, se schimbase complet. Încetase să mai fie fratele iubit și devenise un străin nepăsător care n-o mai

strângea în brațe pentru a o consola, deoarece refuza orice contact fizic cu ea. Prin atitudinea lui îi dăduse de înțeles că nu-l mai interesau confidențele ei și în plus, se căsătorise cu Gwendoline, adâncind în acest fel și mai mult prăpastia care se crease între ei.

Avea oare dreptate Caroline? Îl înșela cumva Gwendoline pe Lucas? Ce motive ar fi putut avea? Ea nu-și ascunsese niciodată sentimentele pentru el. În acest caz, de ce oare ar risca să-și distrugă fericirea luându-și un amant?

– Îl vezi pe Jeremy în seara asta? s-a interesat Caroline.

– Nu, trebuie să mă culc neapărat mai devreme. O să-mi acord câteva zile de concediu săptămâna viitoare și înainte de asta am foarte multe lucruri de terminat.

– Tu și Jeremy aveți vreun plan?

Din nou Lindsay scutură din cap.

– Nu, însă anul acesta nu mi-am luat încă concediu. Am poftă să mă uit puțin pe la vitrine, să mă destind, să mă plimb...

– A, bine... Și eu trebuie să mă grăbesc. Simon m-a invitat la restaurant în seara

aceasta și nu voi mai fi niciodată gata dacă nu mă grăbesc puțin.

*

* *

Vinerea următoare, Lindsay a plecat de la serviciu mai devreme și s-a dus repede acasă pentru a-și pregăti bagajele. Tocmai închidea ultima geantă de voiaj, când a sunat telefonul.

– Lindsay, am vești proaste. Nu pot să fiu liber în week-end-ul acesta. Trebuie să mă deplasez imediat în Scoția, să mă întâlnesc cu un client.

Lindsay și-a reprimat indignarea care a cuprins-o la auzul acestei vești.

– De ce nu te-ai duce singură la fratele tău? Părinții mei or să vrea sigur să dea un anunț la ziarul *Times* imediat ce vor afla de logodna noastră și n-ar fi plăcut ca fratele tău să nu știe dinainte.

Ea n-ar fi avut nici un chef să-l vadă pe Lucas, fără protecția pe care i-ar fi asigurat-o Jeremy. Dar de ce oare se temea atât să dea ochii cu Lucas? Totuși, nu vedea altă soluție. A acceptat, însă fără plăcere, sugestia lui Jeremy.

După ce a închis, s-a dus înapoi la ea în cameră, întrebându-se cum să se îmbrace pentru călătorie. În cele din urmă s-a decis să-și pună o fustă de culoarea caisei și o bluză clasică asortată. Culoarea estompată îi punea în evidență ochii căprui ce-i dădeau pielii ei strălucitoare o tentă arămie. În acel an primăvara fusese foarte frumoasă și vara venise de timpuriu. Soarele îi accentuase culoarea blondă a părului, iar reflexele lui argintii îl făceau și mai frumos. Lindsay nu-și dădea absolut deloc seama cât de seducătoare era. În timp ce se farda, simțea cum crește în ea tensiunea la ideea că avea s-o vadă pe Gwendoline... și mai ales pe Lucas.

După o oră, părăsise Londra la volanul elegantei berline pe care-o cumpărase cu câteva luni înainte. Conducea în viteză pe autostradă și se întreba în același timp ce voise cu adevărat în viață. Nu-l iubea la nebunie pe Jeremy, dar asta n-o împiedica să constate lipsa lui de dorință față de ea. De ce nu accepta realitatea? Dacă ea era de acord cu această căsătorie de conveniență – cum o numea el pe bună dreptate – asta însemna, desigur, că ea nu era o fire pasională.

Circulația în acel sfârșit de zi era deosebit de intensă și ea s-a forțat să-și concentreze atenția asupra drumului. Puțin câte puțin, șirurile de mașini au devenit mai scurte și când a ieșit în cele din urmă de pe autostradă, înainte de Bath, s-a trezit aproape singură pe mica șosea secundară pe care-o luase. Traversa deja unul după altul satele familiare și tensiunea creștea pe măsură ce se apropia de ținta călătoriei ei. Depășea în acel moment marginile ultimului sat, Hinton Saint Jude, mereu la fel de fermecător, cu acoperișurile caselor din paie și cu grădini bogat colorate. Nu mai avea decât trei kilometri până în Dorset.

Portalul era larg deschis și Lindsay s-a crispat imperceptibil când a trecut dincolo de el. A parcat în fața casei, surprinsă puțin că nu se mai afla nici o mașină staționată pe mica întindere de pietriș. Coborând din mașină, s-a îndreptat spre peronul mare al intrării principale. I s-a părut ciudat să bată la ușa casei care mai era încă a ei... dar Gwendoline o făcuse să înțeleagă foarte clar, la începutul căsătoriei ei, că ea era acum stăpâna moșiei și că Lindsay trebuia să se considere ca o invitată și nimic mai mult.

Era prea fără experiență atunci pentru a se apăra și să-i răspundă cum s-ar fi cuvenit.

Au trecut cinci minute fără nici un semn de viață din casă. Lindsay mai avea propriile ei chei de la casă, chiar dacă această idee i se păruse absurdă și cu un sentiment de culpabilitate – începu să scotocească după ele prin poșetă.

Când pătrunse în hol, a copleșit-o un val de nostalgie, un amestec subtil de ceară și de miresme care-i încântaseră copilăria.

Înaintând spre scara mare din marmură cu rampa ei superbă din fier forjat care urca în spirală până la etaj, s-a oprit și a ascultat eventualele zgomote care să-i indice prezența cuiva. Dar tăcerea nu era tulburată decât de lătratul unor câini la distanță, la fermele vecine. Avea din ce în ce mai mult sentimentul puternic că este singură în casa aceea mare.

Îndreptându-se spre bucătăria imensă, se întreba unde puteau fi totuși Gwendoline și Lucas. Intrând în bucătărie, nu s-a putut abține să râdă când și-a plimbat privirea prin ea. Șemineul mare, cratițele de aramă agățate pe perete, vechile mobile din stejar o făcură s-o năpădească instantaneu amintiri

emoționante. A găsit un plic, astfel pus ca să iasă în evidență, pe masă. Deschizându-l repede, a citit cele câteva rânduri scrise de menajeră, care trebuise să plece în grabă când aflase că sora ei fusese victima unui accident.

Dar unde era Gwendoline? Cumnata ei avea o viață socială foarte activă și probabil că era în vizită la cineva. Lindsay era foarte contrariată că nu găsise pe nimeni acasă s-o primească.

A ieșit din bucătărie și a luat-o pe culoar spre salonul cel mare. Lui Lindsay nu-i plăcuse deloc modul în care Gwendoline redecorase acea încăpere. Tapiseriile vechi care o încântau atât de mult, de pe timpul mamei sale și al Sheilei, fuseseră înlocuite cu tablouri moderne, desigur de mare valoare, dar care dădeau salonului un aspect rece și rigid, care nu-i plăcea defel. Marmura și oțelul luaseră locul lemnului cald și strălucirii agreabile a mobilelor splendide care se aflau acolo odinioară.

Și-a adus aminte că singurele încăperi unde decoratorilor nu li se îngăduise să renoveze, erau bucătăria, biroul lui Lucas și camera ei.

Lucas!... O durere neașteptată îi traversă pieptul la simpla evocare a numelui lui și-și dădu seama că era foarte nervoasă. Unde era Lucas? La acea oră din zi, era fără îndoială la serviciu. S-ar fi putut totuși deranja ca să-i ureze bun venit! Bun venit!... Un surâs mic, amar i-a apărut pe buze. Fără nici un dubiu, era și el la fel de nerăbdător ca și ea ca acel week-end să se termine cât mai repede. Și totuși, ca și când i-ar fi lipsit cu totul voința, pașii au dus-o până la biroul lui Lucas. Ușa era întredeschisă și Lindsay intră. Se apropie de maldărul de dosare îngrămădite pe masa de lucru și observă un bilet pe care era scris numele ei. Curioasă, s-a aplecat să-l citească: „Domnișoara Lindsay a telefonat ca să anunțe că vine împreună cu un prieten la sfârșitul săptămânii. Am pregătit camerele." Se gândi în grabă. Prezența acestui bilet acolo însemna că Lucas lipsea de câteva zile și nu știa de venirea ei? Dar, în acest caz, de ce lăsase menajera biletul pe biroul lui? De ce n-o avertizase direct pe Gwendoline?

Încruntându-se, Lindsay s-a întors la bucătărie și a umplut căminul. În timp ce punea de ceai, s-a întrebat ce avea să facă. Oricare ar fi fost treburile care l-ar fi reținut

pe Lucas să mai dea pe acasă, era clar că nu se mai întâlnise cu menajera de când telefonase ea. Pe de altă parte, biletul pe care-l scrisese menajera dovedea că aceasta se aștepta ca el să revină foarte curând acasă. Cu toate că Lindsay era tentată să se întoarcă foarte curând la Londra, s-a gândit că în felul acesta va fi obligată să vină din nou altă dată. În plus, poate că nu va mai avea curajul s-o facă.

Ceainicul începu să fiarbă pe mașina de gătit și ea-și umplu o ceașcă, decizându-se ca, după ce va bea ceaiul, să se urce la etaj să facă un duș ca să se destindă. Când se va întoarce Gwendoline, îi va reproșa cu siguranță că se instalase în casă, dar, la urma-urmei, îi va putea răspunde că ar fi putut rămâne acasă ca s-o primească.

Și-a regăsit cu emoție camera. Pereții aveau încă acea culoare frumoasă turcoaz pe care ea o alesese cu mulți ani în urmă. Mocheta galben pal se asorta cu perdelele din creton. Și-a amintit surâzând că Lucas însuși insistase ca ea să aleagă cum să fie decorată camera ei de fată. Era atât de prevenitor față de ea în acea vreme...

Oftând din greu, Lindsay coborî la parter și ieși să-și ia bagajele din portbagajul mașinii și apoi, cu o trusă de toaletă în mână, intră în baie.

Tocmai închisese robinetele dușului când își dădu seama că cineva era în camera ei. Gândindu-se că trebuia să fie Gwendoline, își puse pe ea un neglije, strâmbându-se puțin când a simțit că mătasea subțire i se lipea de pielea încă umedă. A deschis ușa și s-a dat înapoi când a descoperit că era Lucas. El a încruntat din sprâncene văzând-o și ea a constatat că era foarte tras la față.

– Lindsay!... rosti el mirat, cu un murmur. Ce dracu'...

Ei i se păru că citește în adâncul ochilor lui o durere, pe care nu i-o știa.

Dându-și seama de ținuta ei lejeră, Lindsay își puse brațele în jurul corpului, într-un gest de apărare.

– Credeam că este Gwendoline, spuse ea pe un ton rece.

– Nu știu ce te-ar fi putut face să crezi asta! Dar de ce te afli aici?

Ei i-a dispărut brusc oboseala, luându-i locul o încordare febrilă. Era clar că-și bătea

joc de ea. Tonul nepoliticos al vocii lui a făcut-o s-o cuprindă mânia.

– Sunt la mine acasă doar! replică ea, ridicând bărbia într-un gest de sfidare. Deși ai făcut totul pentru ca această casă să fie cât mai puțin primitoare posibil pentru mine.

În ochii lui Lucas nu se vedea nici o remușcare.

– Te întreb din nou: de ce ai venit?!

– Pentru nici un motiv care te-ar putea neliniști. Cred chiar că atunci când vei afla ce am să-ți spun, vei fi încântat... Am venit să te anunț că mă logodesc.

– Te logodești...!

Timp de o clipă, Lindsay avu impresia că-l șocase. Dar imediat, ironia cinică care i-a apărut în priviri i-a șters această impresie.

– Ei! Cine este fericitul pe care l-ai ales?

– Jeremy Byles, l-a informat ea, sec.

Nu putea să-și explice motivul pentru care se jigneau în acest fel ori de câte ori se vedeau. Fuseseră atât de apropiați... Fără a merge până la a simula prietenia, puteau cel puțin să se adreseze unul altuia ca niște persoane civilizate și nu ca niște dușmani.

– Jeremy trebuia să vină și el cu mine, dar a fost reținut în ultimul minut de niște

probleme de afaceri. Ținea să te previn că ne logodim, înainte ca părinții lui să dea anunț la ziar.

– Voia să mă prevină sau... să obțină aprobarea mea?... întrebă Lucas, ușor sarcastic. Presupun că știe prevederile testamentului tatălui tău...

– Bineînțeles! răspunse ea, cu ochii arzându-i de mânie. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi, Lucas. Jeremy corespunde exact portretului soțului pe care tatăl meu l-ar fi dorit pentru mine.

– Și acesta este singurul motiv pentru care l-ai ales?

– Am oare dreptul să mă căsătoresc pentru alt motiv? replică ea cu amărăciune.

Până la a se exprima în acești termeni, nu fusese deloc conștientă de povara pe care o reprezenta pretenția tatălui ei. Nu-l iubea pe Jeremy, cel puțin nu așa cum ar fi visat cândva să iubească un bărbat. După privirea pe care Lucas i-o aruncă putea să-și dea seama că nu se lăsa ușor păcălit.

– Pentru că n-ai fost în măsură să-l aduci pe logodnicul tău ca să-ți dau asentimentul meu, nu cred că vizita ta este motivată... De ce ai venit, totuși?

– Pentru că eram gata de plecare când am aflat că Jeremy nu putea să vină cu mine, explodă ea.

Temperamentul ei atât de puțin predispus unor izbucniri de furie subită, părea să se fi schimbat cu totul.

– Sunt la mine acasă, Lucas, și n-am nevoie de aprobarea ta ca să vin aici, chiar dacă nu ai nici un chef să mă vezi. Jeremy este bărbatul ideal, cel puțin din punctul de vedere al tatălui meu. Ca atare, cred că n-ai nici un motiv să refuzi ca...

– ...ca el să profite de moștenirea ta! Biata mea Lindsay... Duci într-adevăr lipsă de bani încât să te căsătorești cu primul fiu al unei familii bune care-ți apare în față? Dacă vrei pot să-ți dau și mai mulți bani, nu e nici o problemă.

– Nu este absolut deloc o chestiune de bani! Cel puțin în ceea ce mă privește, și o știi foarte bine.

– În acest caz, de ce-ți faci atâtea griji de asentimentul meu? Dragostea adevărată nu are nevoie de aprobarea nimănui! spuse el cu dispreț.

Era evident că Lucas nu-și făcea nici o iluzie despre sentimentele ei față de Jeremy.

Avea, fără îndoială, dreptate, dar gândul acesta fu suficient pentru a-i ațâța furia care mocnea în ea.

– Ce-ar trebui să fac? Să rămân toată viața singură, fără un cămin, fără copii?... Numai pentru că...

Se opri tocmai la timp, foarte speriată de cuvintele care erau să-i scape de pe buze și-și dădu seama cât de intens o privea Lucas. „Pentru că n-am putut să mă căsătoresc cu tine" vrusese ea să spună. Îngrozită de emoțiile care-o cuprinseseră dintr-odată și pe care le ascunsese și față de ea însăși, atât de mult timp, Lindsay începu să tremure din tot corpul. Timp de câteva secunde, fu incapabilă să vorbească, dar în cele din urmă a reușit să redevină stăpână pe ea.

– Nu ești obiectiv, Lucas, zise ea pe un ton plictisit. Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Jeremy și faci aprecieri în privința lui. Sunt foarte mâhnită că prezența mea te deranjează și, dacă vrei cu adevărat, pot să plec imediat. Dar mă gândisem că, după toți acești ani, vom putea vorbi împreună ceva mai destins... dar, evident, m-am înșelat. Te las să-i prezinți scuzele mele lui Gwendoline. Deși nu

speram ca ea să sară în sus de bucurie când va afla de vizita mea.

– Ai în întregime dreptate... replică el pe un ton sardonic. Cel puțin, aceasta ar fi fost situația dacă Gwendoline ar mai fi locuit aici...

Ea își holbă ochii de surpriză.

– Ea...

– Ea și cu mine ne-am hotărât să ne despărțim, la puțin timp după Crăciun. Divorțul s-a pronunțat acum câteva săptămâni.

Consternată, Lindsay se lăsă pe pat.

– Ai divorțat?... Dar de ce nu mi-ai spus nimic? De ce?

El ridică din umeri și-i răspunse pe un ton dur:

– De ce-ar fi trebuit să-ți spun? Voi două nu erați în termeni prea buni. În plus, nu cred că viața mea te privește câtuși de puțin.

Obrajii lui Lindsay s-au îmbujorat din cauza mâniei care o cuprinsese din nou.

– Doar ești fratele meu, Lucas! îi aminti ea pe un ton sec.

– Frate vitreg, a corectat-o el. Și nu există nici măcar o legătură de rudenie reală între noi.

Ea s-a hotărât să ignore această remarcă.

– Bărbatul cu care a fugit nu era primul ei amant... a reluat el.

Și-a desfăcut nodul de la cravată și și-a deschis primul nasture. O clipă i s-a părut atât de dezgustat și vulnerabil încât lui Lindsay i se strânse inima. În definitiv, era încă același Lucas pe care-l admirase atât.

– Pari foarte obosit, murmură ea.

Cuvintele de compasiune îi scăpară de pe buze fără să se gândească.

– Diferența de fus orar are deseori acest efect neplăcut, dar unde este doamna James?

– Ți-a lăsat un bilet în bucătărie. Se pare că sora ei a avut un accident și a plecat la ea.

– A! Ce ghinion... Cu atât mai mult cu cât unul dintre clienții mei americani trebuie să vină la sfârșitul săptămânii pentru negocieri. Aveam intenția să-l cazez aici. Vreau neapărat să semnez un contract cu el.

– Ai greutăți în afaceri? se neliniști Lindsay.

– Nu de natură să-ți pună în pericol moștenirea... Dacă asta te preocupă, replică el cu un zâmbet amar. Numai că anul trecut am făcut o investiție costisitoare, care urmează să fie amortizată începând cu anul viitor. Dar pentru moment, bugetul nostru

este destul de redus. Contractul cu americanul este foarte binevenit și ne va permite să ne devansăm prevederile. Te temi ca nu cumva să-ți risipesc averea și ca tânărul de familie atât de bună să nu-ți întoarcă spatele?

Părea atât de dezamăgit încât ea se simți încurcată. Lucas o cunoștea suficient de bine pentru a ști că nu se căsătorea numai cu scopul de a-și recupera moștenirea. Banii nu însemnau cine știe ce pentru ea. Nu, dorea numai să fie cinstită față de dorințele tatălui ei și se simțea jignită că Lucas o bănuia de asemenea josnicii.

– Nu, răspunse ea, pe un ton neutru. Oricum, am mai multă încredere în simțul tău de onoare decât ai tu în al meu. Îmi strâng lucrurile și plec, adăugă ea ridicându-se.

– Nici nu se pune problema, spuse el pe un ton autoritar. Este prea târziu ca să mai pleci acum... Pentru că ești aici, fă bine și rămâi. Acum mă duc să fac un duș. Când am venit, am crezut că intrase un hoț în casă.

– Și că făcea duș după faptele lui rele? glumi ea fără să vrea, surâzând.

Dar el rămase surd la umorul ei și ochii i s-au întunecat și mai mult. S-a întors și a ieșit.

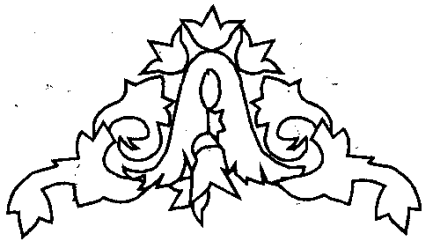

CAPITOLUL III

Mult timp după plecarea lui Lucas, Lindsay rămase nemișcată lângă fereastra deschisă a camerei. Lucas și Gwendoline divorțaseră! Nu-i venea să creadă. Cum putea această femeie, care manevrase cu atâta abilitate ca să se căsătorească cu Lucas, să plece cu alt bărbat? Lindsay n-o agrease niciodată pe Gwendoline, dar crezuse întotdeauna că ea nutrea o pasiune sălbatică pentru Lucas.

Încruntând din sprâncene, Lindsay se îndepărtă de fereastră, tremurând ușor din cauza brizei răcoroase în timp ce se îndrepta spre șifonier, iar când se privi în oglinda de la măsuța de toaletă, făcu o mutră dezaprobatoare. Materialul mătăsos îi marca pregnant sânii plini și șoldurile arcuite. S-a îmbrăcat cât a putut de repede.

Lucas nu păruse entuziasmat de vestea logodnei ei. Se manifestase aproape brutal și în zeflemea. Lindsay și-a ridicat capul

într-un gest de sfidare. De ce fusese nevoie să-i spună că Jeremy n-ar fi luat-o în căsătorie dacă ea n-ar fi avut bani? Nu-i spusese nimic nou. La ce se așteptase din partea ei? Să se îndrăgostească de un bărbat care să nu corespundă dorinței tatălui ei pentru a-i da satisfacție lui Lucas și a-i da prilejul să-i atragă atenția că este o nebunie din partea ei?

Era, bineînțeles, firesc ca Lucas să fie profund dezamăgit și îndurerat de plecarea lui Gwendoline, dar ce vină avea ea? Își puse în minte să aibă o explicație cu el la cină.

Ce păcat, într-adevăr, că Jeremy nu putuse să vină cu ea, se gândi ea din nou. Lucas ar fi putut să-și dea seama, astfel, cât de înțeleaptă era decizia ei. Respectul lor reciproc ar fi, fără îndoială, suficient pentru ca ei să fie fericiți. Într-adevăr, numai atracția fizică nu era suficientă pentru o căsătorie durabilă, se gândi ea. O idee îi trecu pe neașteptate prin minte. Cât a durat logodna dintre Gwendoline și Lucas, nu se convinsese ea oare că nu este capabilă de nici o pasiune, numai ca să nu aibă de suferit? Acest gând a tulburat-o în cel mai înalt grad.

Și-a amintit cât de șocată fusese, fata visătoare și romantică de atunci, de insinuările imorale și deplasate ale lui Gwendoline care o bănuia că este îndrăgostită de Lucas. În mod incontestabil, Lindsay îl considera pe Lucas drept bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată. Chiar și astăzi, era încă sensibilă la acea forță magnetică pe care el o emana și senzația de a nu-și putea controla emoțiile în prezența lui o alarma. Ce însemnau aceste contradicții?

Venise cu unicul scop de a-l informa pe Lucas despre logodna ei foarte apropiată și nu să viseze la trecut, se dojeni ea cu severitate, deschizând dulapul pentru a-și alege una din rochiile pe care le adusese. Prevăzuse că va trebui să ia parte la numeroase recepții pe care le dădea în general Gwendoline, dar i se părea nepotrivit să se îmbrace cu o toaletă de seară pentru a lua masa cu Lucas. Decizându-se la o rochie suplă de culoarea lavandei, din jerse, cu un decolteu în „V", a îmbrăcat-o și s-a uitat în oglindă. De la talie în jos porneau niște pliuri care se unduiau plăcut la fiecare pas. Așezându-se la măsuța de toaletă și-a periat

părul și l-a ridicat într-un coc nu prea strâns, din care-i scăpau niște șuvițe aurii. Din impuls, își puse cerceii fini din perle și diamante pe care-i primise de la Lucas, când împlinise optsprezece ani. Nu purta încă la deget inelul cu diamant pe care Jeremy urma să i-l ofere oficial în fața viitorilor ei socri. Și totuși ciudat, în seara aceasta i-ar fi plăcut să și-l pună în deget. Poate că asta l-ar fi convins pe Lucas de caracterul irevocabil al alegerii ei.

Aducându-și aminte că doamna James lipsea de acasă, se gândi că dacă voiau într-adevăr să mănânce în seara aceea, ar face bine să coboare grabnic în bucătărie. Dar își făcuse griji în mod inutil. Menajera pregătise masa și ei nu-i mai rămânea decât să încălzească mâncarea care aștepta în frigider. Îi făcea mare plăcere să gătească și își zicea că atunci când va fi căsătorită cu Jeremy va avea tot timpul la dispoziție să practice această artă în care excela. De fapt, Jeremy dorea ca ea să nu mai lucreze după ce se vor căsători și după ce el avea să preia conducerea afacerilor familiale, cum convenise cu tatăl lui, ea putea să-și găsească diferite ocupații dacă voia să nu se plictisească.

În locul sufrageriei mari și impresionante, Lindsay preferă intimitatea încăperii în care se servea micul dejun. În timp ce se apropia de fereastră, au năpădit-o amintirile.

– Pari dusă pe gânduri, spuse Lucas.

Nu-l auzise venind și a tresărit imperceptibil. A recunoscut mirosul de mosc al coloniei lui și a remarcat că părul lui era încă umed de la dușul pe care tocmai îl făcuse. L-a privit mergând cu mersul lui suplu de felină, care-o fermeca întotdeauna când era mică.

– Da... Mi-am amintit de ziua când am căzut în lac și tu m-ai scos.

Timp de o secundă, chipul lui Lucas s-a înmuiat și ea a regăsit la el farmecul tandreții lor de odinioară. Dar această impresie trecătoare s-a risipit imediat.

– Ai scăpat de o bătaie bună în după-amiaza aceea. Dealtfel, îți interzisesem categoric să mergi cu bicicleta pe lângă lac... și pe bună dreptate.

Trebuie să fi avut șapte sau opt ani în vremea aceea și își amintea furia lui Lucas când a pescuit-o din apa rece. Însă acel acces

de furie disimula afecțiunea profundă pe care i-o purta el atunci.

– Dacă ești gata de masă, spuse ea, străduindu-se să revină la prezent, pot să te servesc imediat.

– Mă răsfeți? o întrebă el ironic. Nu mai sunt obișnuit să fiu servit, în ultimul timp. În general, iau masa repede, între două telefoane. Dar nu mă îndoiesc că, într-o casă foarte ordonată cum o să fie a ta, va fi complet diferit. De ce te măriți cu el, Lindsay?

Zeflemeaua pe care o simți în vocea lui era atât de crudă, încât din nou Lindsay își pierdu controlul.

– Pentru că vreau acest lucru, i-a replicat ea susținându-i privirea. Ce te așteptai să-ți spun exact, Lucas? Că Jeremy și cu mine suntem îndrăgostiți unul de altul? Nu pot năzui la asemenea emoții pe care practic nu le simt. Oricum, nu cred în fascinația înțelegerii fizice. O relație durabilă nu poate fi întemeiată pe un asemenea gen de atracție.

– Și bineînțeles că ai o mare experiență pentru a afirma asemenea lucruri.

Degetele lui Lucas s-au strâns puternic pe încheietura mâinii ei, producându-i durere, obligând-o să se uite la el.

– De câte ori ai simțit dorința, pentru a vorbi astfel, Lindsay? De câte ori ai stat în pat, în penumbra camerei tale, visând la plăcerea unei iubiri împărtășite?! De câte ori?

Cruzimea lui o prinse complet nepregătită și-și dădu seama că el interpretase greșit remarca ei și credea că ea criticase de fapt căsătoria lui cu Gwendoline. În mod inexplicabil, suferea să-l vadă atât de nefericit din cauza plecării acelei femei pe care o dorea încă. Instinctiv, a ridicat mâna spre obrazul lui pentru a-i oferi consolarea unui gest afectuos. Dar el i-a îndepărtat energic mâna, ochii arzându-i de o furie rece.

– Pentru Dumnezeu, hai să mâncăm odată! exclamă el. Dacă nu cumva ai intenția să mă lași să mor de foame, Lindsay!

Cinismul lui a lovit-o drept în inimă.

Aducând primul fel de mâncare, Lindsay se gândea că motivul comportamentului agresiv al lui Lucas era durerea de-a o fi pierdut pe Gwendoline. Acest lucru o surprindea totuși, deoarece nu fusese niciodată martora vreunei emoții sau intimități între ei care să poată justifica o asemenea amărăciune la Lucas. Își imaginase că

Gwendoline nutrea față de soțul ei o pasiune care nu era neapărat reciprocă. Dar se înșelase atât de des în privința lui Lucas...

Au mâncat într-o tăcere apăsătoare. Lucas părea absorbit de gândurile lui și-i descuraja toate tentativele de a aborda subiectul logodnei. Nu era momentul ideal, dar lui Jeremy nu-i plăcea absolut deloc să-i fie date peste cap planurile. Dacă ea se întorcea la Londra fără acordul lui Lucas, el se va vedea obligat să amâne vizita lor la părinții săi și va fi foarte nemulțumit.

– Dacă ține atât de mult la tine, ar fi trebuit să aranjeze în așa fel încât să fie acum aici și să-mi ceară permisiunea de a-ți face curte, îi spuse el aproape cu răutate.

Era prea mult. Subit a cuprins-o mânia și, dând brusc la o parte farfuria din fața ei, s-a ridicat în picioare, lividă de furie.

– În definitiv, nu mai ești tutorele meu și nu am nevoie de permisiunea ta pentru a mă mărita! a strigat ea.

– Totuși, ai nevoie de aprobarea mea în ceea ce privește alegerea viitorului tău soț, dacă vrei să primești moștenirea, remarcă el cu un calm exasperant. Și nu-mi spune că te va lua de soție cu sau fără bani, pentru că

știm amândoi foarte bine că nu-i adevărat... nu-i așa, Lindsay? Pentru Dumnezeu, de ce oare nu găsești un bărbat căruia puțin să-i pese de averea ta și să te iubească pentru ceea ce ești? Numai dacă nu-ți este teamă că un asemenea bărbat nu există...

El se ridicase, dominând-o cu statura lui înaltă și ținându-se cu mâinile de masă. Amărăciunea, mânia și un alt sentiment nedefinit îl făceau să-i scânteieze aprig ochii, în timp ce-i observa reacțiile lui Lindsay.

– Acesta este motivul pentru care te supui de bunăvoie dorințelor tatălui tău, Lindsay? Oare simți că nu ești capabilă să iubești?

S-a apropiat de ea și a luat-o de umeri, scuturând-o cu brutalitate. I-a simțit cu o intensitate dureroasă degetele, chipul aproape, ochii cufundați în ai ei.

– Spune-mi dacă am dreptate! Spune-mi, Lindsay!

Furia pe care o percepea în vocea lui a făcut-o să iasă din paralizia care o cuprinsese când el o apucase de umeri. A copleșit-o mânia, înlăturându-i toate inhibițiile și a rostit cu o voce sugrumată, în timp ce lacrimile îi încețoșau ochii:

– Nu! N-ai dreptate!

Era pe punctul de a ridica mâna pentru a-și șterge lacrimile, când unda de ironie mușcătoare care i-a traversat privirea lui Lucas, a făcut-o să se răzgândească și, deodată, l-a plesnit cu violență, fiind și mai șocată decât el de gestul ei. Urma palmei pe obrazul lui și tăcerea subită care s-a instalat i-a provocat lui Lindsay un sentiment de stupoare și neliniște profundă.

Lucas i-a dat drumul imediat și buzele i s-au strâmbat într-un rictus batjocoritor când a văzut-o cât de înfricoșată i-a întors spatele.

– O, nu, Lindsay! N-am să te pălmuiesc și eu, i-a zis el cu blândețe, chiar dacă o meriți. A continuat zâmbind cu tristețe: în locul tău, nu m-aș neliniști prea mult de ce ți-am făcut și m-aș întreba mai degrabă care sunt motivele gestului meu... Nu suporți să ți se spună adevărul, nu-i așa, Lindsay? Și totuși... I-ai cedat cumva lui Jeremy?

Descumpănită un moment de aceste cuvinte, Lindsay nu răspunse nimic. Dar mândria i-a venit în ajutor și s-a forțat să râdă, un râs forțat, total lipsit de veselie.

– Zău, Lucas, crezi că te privește? l-a întrebat ea cu o voce glacială.

– Poate că nu, a recunoscut el, dar oricum o să-mi spui, nu-i așa?

Căuta s-o domine cu atracția pe care o exercita asupra ei, pentru a o determina să facă confidențe!!... Dar nu va reuși. Se va ține tare! S-a îndreptat încet spre ușă și nu s-a întors spre el decât după ce a ajuns în prag.

– Mă duc în camera mea, Lucas. N-are nici un rost să mai continuăm conversația asta. Mâine dimineață plec înapoi la Londra.

– Fără să fi obținut aprobarea mea?

– Dacă îmi faci greutăți și te opui, mă voi vedea obligată să mă consult cu avocatul tatălui meu. Cunoaște la fel de bine ca și tine prevederile testamentului și sunt sigură că va fi de aceeași părere cu mine că ești nedrept și irațional.

– Mă șantajezi, Lindsay? Probabil că ții cu adevărat la acest Jeremy, dacă te lupți atâta pentru el. Poate că, totuși, m-am înșelat... Sigur îl iubești? Spune-mi cinstit că-l iubești și-l dorești în așa măsură încât nu poți trăi fără el.

O clipă, fu tentată să răspundă că așa era, dar sinceritatea firească nu-i permitea o asemenea minciună.

– Îl respect și sunt sigură că vom avea o viață agreabilă, dar... nu, nu-l iubesc așa cum sugerezi tu.

Era imposibil ca ceea ce a citit în ochii lui în acel moment să fie ușurare. Dar în ochi i-a apărut din nou furia.

– Ești lașă, Lindsay!

– Chiar dac-aș fi, nu ești și tu puțin de vină? vociferă ea. N-am uitat cât de nerăbdător erai să scapi de mine după ce a murit tatăl meu, Lucas! Și să nu-mi spui că intențiile tale erau curate și nu-mi doreai decât fericirea. Voiai pur și simplu să plec din casa asta pentru ca tu să te poți căsători cu Gwendoline și să locuiești singur cu ea aici. A! Atunci îți convenea să mă supun dorințelor tatălui meu. Poate că lucrurile ar fi stat așa, dacă aș fi avut șansa să întâlnesc un bărbat pe care să-l fi iubit cu adevărat. De fapt, nu cred că sunt capabilă de un asemenea sentiment.

Avea impresia că el n-o asculta. Stătea cu spatele la ea și privirea îi părea pierdută dincolo de arborii din parc. Fără îndoială că vorbele ei i-au răscolit și mai mult durerea și probabil că nu mai era conștient de prezența ei.

A ieșit tiptil din cameră și s-a îndreptat spre etaj, gândindu-se la emoțiile intense care-o tulburaseră atât de mult în numai câteva ore.

Fără îndoială, Lucas o iubise pe Gwendoline cu mult mai mult decât își imaginase ea. Nu era o persoană care să-și manifeste deschis sentimentele și această rezervă a lui îi explica comportamentul derutant. Nu-l văzuse niciodată atât de neînduplecat și sarcastic. A simțit un fior pe șira spinării în timp ce și-a amintit de explozia de mânie pe care el i-o provocase. Nu crezuse că este în stare de o ieșire atât de violentă.

Închizând ușa camerei ei, odată ajunsă sus, Lindsay s-a gândit că este mult prea devreme să se culce. Dar nu se punea câtuși de puțin problema ca să mai coboare. Probabil că mersese prea departe când îl amenințase pe Lucas că se va duce să vorbească cu avocatul familiei. Ținea oare atât de mult să se căsătorească cu Jeremy, încât să recurgă la asemenea gesturi extreme? Dar, trebui ea să recunoască, nu la Jeremy se gândea atunci. Vrusese mai ales să-l sfideze pe Lucas pentru că fusese nedrept cu ea.

Privirea i-a căzut pe cărțile din biblioteca ei și a zâmbit gândindu-se la orele lungi și plăcute pe care le petrecuse citind. Ochii i s-au oprit asupra primei ei antologii de versuri, pe care Lucas i-o făcuse cadou când împlinise treisprezece ani. A scos cartea și i-a mângîiat îndelung coperțile, visând la acele vremuri și apoi a deschis-o încet la prima pagină. „Lui Lindsay, cu ocazia împlinirii vârstei de treisprezece ani, din partea lui Lucas, cu toată dragostea." De câte ori nu citise și recitise aceste cuvinte, fără să le arate la nimeni! Tatăl ei și Sheila îi cumpăraseră un nou ponei și ea îi îmbrățișase cu entuziasm, conștientă de privirea invidioasă a lui Lucas. Apoi a venit rândul lui Lucas să-i mulțumească pentru cadouri. Se simțise stingherită și încurcată. În cele din urmă, el a fost acela care s-a apropiat și a sărutat-o frățește pe obraz și închizând ochii, își putea aminti cât de tare îi bătea inima când el o strânsese în brațe. Suspinând, închise cartea și o puse pe etajeră.

Era surprinzător că uitase intensitatea sentimentelor ei față de Lucas din momentul când devenise adolescentă. Îl adorase pe Lucas, bineînțeles, ca frate, dar adorației ei

i se adăugaseră senzații ciudate și extrem de plăcute, care-o tulburaseră într-atât încât preferase să le ascundă în străfundul sufletului ei, refuzând să le admită. Astăzi, i se părea perfect normal că feminitatea ei în formare răspunsese farmecului seducător al lui Lucas. Se simțise atât de vinovată în acea vreme... Dar nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie. Dacă Sheila n-ar fi fost mama lui Lucas și i s-ar fi confesat, fără îndoială, aceasta ar fi putut-o liniști. În plus, la treisprezece ani, cunoștea deja planurile tatălui ei și acestea nu-l includeau pe Lucas. De altminteri, el avea numeroase prietene și-și amintea de una din ele, o fată cu picioare lungi, la fel de roșcată ca frunzele de toamnă. Îi surprinsese pe când se sărutau pe canapeaua din salon. Astăzi, nu se îndoia deloc că sentimentul pe care-l încercase în mod cât se poate de firesc în ziua aceea nu era altceva decât gelozie.

Fusese nevoie de scena penibilă din seara aceasta pentru ca toate acele amintiri să-i revină în minte.

S-a aplecat încruntată pe fereastra deschisă, sprijinindu-se cu coatele de pervaz și forțându-se să retrăiască în minte anii ei

de adolescentă și de a-i analiza acum cu întreaga ei experiență de persoană adultă.

Își explica mult mai bine acum motivul pentru care-o respinsese pe Gwendoline. În plus, aceasta se purtase cu o deosebită cruzime față de ea, reproșându-i dragostea ei din copilărie. O femeie ceva mai înțelegătoare i-ar fi judecat cu mai mult discernământ sentimentele și nu le-ar fi folosit ca o armă împotriva ei. Adolescentele sunt atât de vulnerabile... Fusese profund afectată de cele întâmplate, tot atât de mult ca în ziua în care Lucas o sfătuise să se mărite.

Oftând ușor, Lindsay s-a decis că era cel mai înțelept să se ducă să se culce. Era atât de trist să se gândească la ceea ce pierduseră ea și Lucas... Fuseseră atât de supărați într-o vreme. Astăzi, înțelegea că la șaptesprezece ani, decepția ei pentru că fusese respinsă de Lucas reprezentase cauza neîncrederii ei ca adultă față de dragostea bărbaților. Nu era atunci decât o fată tânără și suferința ei morală fusese atât de puternică încât nu-și mai revenise niciodată și încercase pentru dorințele ei un sentiment de culpabilitate.

De atunci, se decisese să respingă orice senzație de dorință. Totuși, trebuia să-și

mărturisească astăzi că dorise din toată ființa ei să fie în brațele lui Lucas în locul acelei fete roșcate pe care el o săruta. În acel moment, ascunsă pe culoar, simțise chinurile geloziei amestecate cu emoțiile febrile ale dorinței care se năștea în ea. Corpul ei tânăr se trezise, dezvăluindu-i nevoia arzătoare de mângâieri și de dragoste.

Dar anii trecuseră. Acum era pe punctul de a se mărita, de a realiza pasul cel mai important spre viața ei de femeie și era cât se poate de firesc ca această decizie să-i trezească respectivele amintiri. Poate că era timpul ca ele să-și regăsească în sfârșit locul cuvenit în memoria ei, pentru a se simți eliberată de toate culpabilitățile și îndoielile.

Știuse oare Lucas, pe vremea adolescenței lui Lindsay, că sentimentele ei față de el se transformaseră? Totuși el evitase întotdeauna s-o rănească.

Nu la fel însă se purtase și Gwendoline. De ce-o detestase atât de mult această femeie? se întrebă ea cu amărăciune. Nu văzuse totuși în ea niciodată o rivală. Lucas o considerase întotdeauna ca o soră, era sigură de asta. Gwendoline făcea, fără îndoială, parte din acele femei care nu suportă nici o

prezență feminină pe lângă bărbatul pe care-l alesese ră. Însă eterna întrebare fără răspuns revenea fără încetare: de ce plecase oare?

Bietul Lucas! Înțelegea acum cât era de tulburat. Un sentiment de compasiune îi atenuase mânia pe care o resimțise mai devreme față de el. Disputa lor i se părea acum complet stupidă și nefondată.

S-a ridicat brusc, și-a pus neglijeul peste cămașa de noapte din mătase, de culoare verde deschis. Avea să coboare și să vorbească din nou cu Lucas, dar de data asta cu calm. Va încerca să-l facă să înțeleagă cât de justă era decizia ei de a se mărita, oricare va fi reacția lui. Îi era imposibil să se gândească să plece a doua zi certată cu el.

Era ora zece, dar știa că Lucas stătea mai târziu seara și că nu urca să se culce înainte de ora unsprezece.

Pe palier lumina era stinsă; totuși Lindsay cunoștea atât de bine drumul, încât nu avea nevoie de lumină. În plus, razele lunii pătrundeau prin ferestre. Oprindu-se în capul scării, n-a putut să nu arunce o privire spre ușa camerei lui Lucas. Pe sub ea se filtra o rază de lumină. A ezitat un moment, dar, știind că nu putea să adoarmă fără să-l

revadă, s-a îndreptat cu hotărâre spre ușă și a ciocănit scurt înainte de-a intra.

Într-o vreme, camera lui Lucas îi era la fel de familiară ca și a ei, dar Gwendoline îi schimbase atât mobila cât și culoarea tapetului. A fost un șoc pentru ea să constate că un tapet albastru cu alb îl înlocuise acum pe cel de culoarea somonului pe care Gwendoline îl alesese pentru camera lor. Inima i s-a strâns pentru Lucas, când s-a gândit că după plecarea soției lui, fără îndoială că el nu mai suportase să stea în camera care îi provoca atâtea amintiri.

– Lindsay! s-a mirat Lucas pe un ton rece.

Se afla lângă ușa de la baie, îmbrăcat într-un halat roșu.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse ea cu o voce tremurătoare pe care nu și-o recunoștea.

Bănuia nerăbdarea pe care Lucas abia o stăpânea.

– Bine. Despre ce este vorba, Lindsay? Ceea ce vrei să-mi spui, nu poate să aștepte până mâine dimineață?

Ea ridică ușor din umeri, puțin stingherită. Ce putea să-i spună ea, ca să nu i se pară stupid? Nu putea totuși să-i explice că cearta

lor ar fi împiedicat-o să doarmă, că vechi amintiri o făcuseră să dorească să se simtă din nou aproape de el și că tânjea după afecțiunea lui și voia ca el să-i dea aprobarea să se mărite. I-ar fi râs în nas.

– Mica mea Lindsay! exclamă el cu sarcasm. Nu îndrăznești să te întorci la Jeremy și să-i spui că nu sunt de acord cu planurile voastre? Așa este, nu? Ți-e teamă că nu va mai accepta să te ia de soție? Este un amant atât de bun încât ți-e teamă să-l pierzi?

Stăpânindu-și dorința de a-i mărturisi că nu făcuseră dragoste niciodată, Lindsay s-a mulțumit să ridice capul semeț.

– De ce te opui atât la această căsătorie, Lucas? De ce?

El întârzia să răspundă și se îndreptă încet spre ea, oprindu-se numai la câțiva centimetri.

– Poate pentru că proiectele tale mi se par atât de inumane, atât de calculate...

I-a apărut din nou acel rictus amar pe care i-l văzuse deseori în seara aceea.

– Te-ai întrebat vreodată cu ce seamănă emoțiile adevărate, Lindsay? Să dorești un bărbat din tot sufletul și din toată inima, precum și cu tot trupul?

– Lucas...

Ea a avansat în mod involuntar spre el, atingându-i ușor pielea brațului gol cu degetele ei nervoase. Dar el s-a îndepărtat imediat și ea și-a regretat gestul.

– Du-te înapoi în camera ta! i-a spus el cu o voce care a șocat-o prin brutalitatea ei.

– De ce... să... a bâiguit ea.

– Ascultă, refuz vă vorbesc cu tine așa cum ești îmbrăcată, sau mai bine-zis dezbrăcată...

El i-a adresat o privire sumbră care a făcut-o să-și dea seama imediat cât de lejer era îmbrăcată. A început să tremure imperceptibl.

– Lucas, ești fratele meu și... începu ea, pentru a se proteja de sarcasmul lui.

– Fratele tău vitreg! a corectat-o el din nou și îți repet că nu există o legătură de sânge între noi. Nu există, deci, nici o lege morală sau religioasă care să mă împiedice să răspund provocării tale!...

– Provocării mele?

Ea l-a fixat din ochi, complet uluită.

– Speri să-mi obții consimțământul ca să te logodești, prin alte mijloace decât cuvintele?

– Lucas! Cum poți să te gândești la asemenea infamii? Știu că Gwendoline îți lipsește, dar...

– Dar nu trebuie să interpretez greșit motivul venirii tale în camera mea! Nu trebuie să mă las în voia senzațiilor pe care le încerc văzându-te aproape goală în fața mea?! Asta vrei să-mi spui, Lindsay? Ei bine, de ce nu? De ce nu?... conchise el într-un zâmbet furios.

Brațele lui, care i s-au încolăcit în jurul corpului, i s-au părut atât de familiare, încât i-a venit greu să creadă că el n-o mai înlănțuise astfel de multe ori înainte. Mâinile i-au alunecat pe sub mătasea cămășii de noapte ca să-i mângâie umerii goi și ea a simțit o tulburare atât de plăcută încât nu avu forță să protesteze. În schimb, s-a ghemuit la pieptul lui, ridicând capul ca și când aștepta ca el s-o sărute. Buzele i s-au deschis, în timp ce gura lui Lucas punea stăpânire pe a ei și el își lipea corpul și mai mult de al ei.

Ea a răspuns cu pasiune sărutului lui înflăcărat, dând frâu liber tuturor emoțiilor ascunse în ea cu mare grijă și a fost copleșită de un val nebun de dorință. Degetele lui

Lucas i-au frământat sânii și pe ea au cuprins-o fiorii, conștientă de cuvintele nebunești pe care el le murmura lângă buzele ei. Gura lui ardea când a coborât pe gâtul ei.

Fără să știe cum, mâinile lui Lindsay i-au desfăcut halatul lui Lucas și au început să-i mângâie torsul puternic și plăcerea, aproape insuportabilă, a explodat în ea atât de intens, încât a fost de-a dreptul amețită când i-a simțit mușchii tresărindu-i la atingerea ușoară a degetelor ei.

Dar, brusc, Lucas s-a desprins de ea și a respins-o și realitatea și-a reintrat în drepturi. De data asta Lindsay tremura de rușine și de disperare. Incapabilă să-i înfrunte privirea, a fugit cât a putut de repede la ea în cameră și s-a aruncat pe pat distrusă.

Ce se întâmplase? Cum să interpreteze sărutările lui Lucas? Fără îndoială că durerea de a fi părăsit de Gwendoline îl făcuse să-și piardă capul și în suferința lui, nu căutase oare să găsească aparența unei fericiri pierdute? Sau vrusese numai s-o umilească pentru a o acuza că-l provocase în mod deliberat? Nu știa, nu mai știa...

Cât despre ea, ce motiv o împinsese să acționeze în acest mod? În acele câteva

secunde de nebunie, trecutul se amestecase cu prezentul și ea răspunsese sărutărilor lui nu ca femeia care devenise, ci ca adolescenta care fusese. Era singura explicație plauzibilă... Trebuia să fie singurul motiv al atitudinii ei nechibzuite.

Regăsindu-și puțin calmul, încercă să adoarmă. Mâine dimineață va pleca și dacă Lucas va persevera în intenția lui de a-i strica planurile, se va adresa avocatului familiei.

Închizând ochii, a încercat să-și alunge senzația buzelor lui Lucas pe ale ei, a mâinilor lui pe sânii ei, a corpului lui lângă al ei, vibrând la mângâierile lui...

Trebuia neapărat să se gândească la Jeremy. Dar, ciudat, imaginându-și că el ar fi putut s-o strângă în brațe, cum tocmai o strânsese Lucas, nu i-a trezit nici o emoție, mai degrabă o senzație de repulsie pe care a încercat să și-o îndepărteze repede din minte. Nu era decât o reacție care se datora oboselii și a faptului că era tulburată, încercă ea să se liniștească singură.

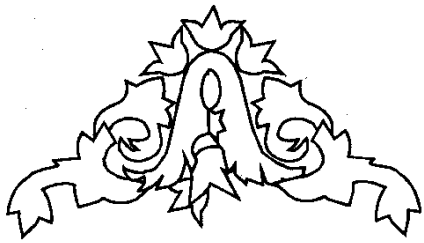

CAPITOLUL IV

Din momentul în care a deschis ochii, Lindsay a știut că era încă foarte devreme. Poziția soarelui, care strălucea prin fereastră, i-a indicat ceea ce i-a confirmat privirea scurtă care a aruncat-o spre ceas.

S-a sculat, oftând din greu și s-a repezit în baie. În ajun, hotărâse să plece suficient de devreme pentru a evita să se mai întâlnească cu Lucas.

Lucas... Fața i s-a îmbujorat brusc, când și-a amintit cum se sărutaseră. Își dăduse el oare seama de ardoarea cu care acceptase să fie strânsă în brațe și mângâiată de el? Foarte probabil...

S-a îmbrăcat într-o grabă febrilă și apoi și-a făcut valiza. A pus apă în ceainic, încordată la maximum, într-atât se temea să nu apară Lucas... Oricât de straniu putea părea, era totuși dezamăgită că el nu mai cobora.

Și-a spălat ceașca. Nimic n-o mai reținea acolo. Și totuși, n-avea chef să plece.

Oftând în fața acestei nehotărâri care n-o caracteriza deloc, Lindsay s-a urcat la etaj să-și ia valiza. Când a trecut prin fața ușii lui Lucas, a remarcat să aceasta era întredeschisă, dar și-a întors cu hotărâre privirea în altă parte. Ajunsese aproape la camera ei când a auzit zgomotul slab și neclar al unei voci care venea din camera lui Lucas. Era sculat și vorbea cu cineva în șoaptă. Speriată de această constatare, Lindsay s-a oprit. Revenise cumva Gwendoline? Dar de ce oare? Era absurd! În acest caz, cu cine putea vorbi Lucas în intimitatea camerei lui la o oră atât de matinală? A avut un șoc când l-a auzit strigând-o cu o voce slabă. S-a întors din drum și s-a îndreptat spre camera lui ca un automat.

Cu draperiile trase, camera era cufundată în penumbră și i-au trebuit câteva secunde ca să orbecăiască, înainte de a-l distinge pe Lucas, care se afla încă în pat. I-a văzut spatele gol și o emoție subită a făcut-o să i se strângă inima. El s-a mișcat ușor și s-a întors. Aproape sufocându-se de violența reacției ei, se aștepta ca el să-i facă o remarcă

usturătoare, dar curând și-a dat seama cu stupoare de situație: Lucas încă dormea. A mormăit câteva cuvinte neinteligibile, dând la o parte cuvertura și pe Lindsay a cuprins-o panica atunci când a descoperit că pieptul îi era acoperit de broboane de sudoare.

Fără să-și mai acorde timp să se gândească, s-a apropiat de pat și i-a atins ușor fruntea cu degetele. Avea febră. Înnebunită de îngrijorare, și-a dat seama că discuția pe care crezuse că o aude nu era decât delirul lui Lucas din cauza temperaturii foarte ridicate. I-a îndepărtat o buclă de păr negru care i se lipise de tâmplă. Fără îndoială că suferea din nou de acea boală tropicală, care se numea paludism și pe care o contactase de când era copil, cu prilejul unei călătorii în Africa. Își amintea că-l mai văzuse în această stare în câteva rânduri, când era adolescentă. Tatăl lui Lucas lucrase în Africa mai mulți ani și Sheila și fiul ei au stat și ei acolo cu el până ce Lucas s-a contaminat de microbul malariei. Medicul îi sfătuise pe părinții lui să se întoarcă în țara lor natală. Lindsay aflase aceste lucruri chiar de la Sheila. Știa că atunci când pe Lucas îl apucau accesele de febră, din fericire foarte

rare, singurele remedii erau injecțiile cu chinină și repaosul complet.

Ultimele două crize la care fusese martoră Lindsay se produseseră în perioada în care Lucas trecuse prin încercări emoționale serioase și ea se gândi că divorțul lui era fără îndoială cauza acestei recidive.

Dornică să aibă o confirmare a diagnosticului ei, Lindsay a alergat până la birou și i-a telefonat medicului familiei, doctorul Simmonds, al cărui număr l-a găsit în cartea de telefon. Acesta i-a promis că vine cât se poate de repede și a sfătuit-o să-i pună lui Lucas comprese reci pe corp ca să-i scadă temperatura.

Când s-a întors la el, a constatat că Lucas nu se mișcase de când îl părăsise ea. Respira greu și ea a văzut că cearșafurile erau umede. Când s-a aplecat deasupra lui, el întredeschise ochii fără s-o vadă, mormăind cu voce răgușită:

– Ne trebuie contractul ăsta... Avem nevoie de el... Mă ajuți?

Sigură că nu avea să remarce prezența ei și că era toropit de febră, Lindsay îi vorbi cu blândețe. Ceea ce s-a dovedit eficace, pentru

că a încetat să mai delireze și a închis din nou ochii.

– Lindsay... murmură el după câteva secunde.

Lindsay i-a căutat imediat ochii, așteptându-se să-i vadă deschiși, însă capul i se mișca într-o parte și alta pe pernă, ceea ce însemna că aiura încă.

– Totul este bine, Lucas, sunt aici... i-a răspuns ea pentru a-l calma.

A fost surprinsă să constate că încordarea corpului lui a slăbit îndată ce i-a pus mâna pe frunte.

– Nu pleca... rămâi cu mine, a rugat-o el.

După toate aparențele o confunda cu Gwendoline, s-a gândit Lindsay cu amărăciune. Trebuia să se ducă să caute un prosop și o mănușă de lână pe care să le îmbibe cu apă. Când a venit înapoi cu compresa, el murmura încă niște cuvinte de neînțeles. Nu putea să-l atingă, fără să se simtă tulburată.

Răceala prosopului pe care i l-a pus pe frunte și pe umeri păru să-l liniștească și respirația i-a devenit și mai puțin gâfâită.

După o clipă a ridicat prosopul, dar a trebuit să-i șteargă picăturile de sudoare care i-au apărut pe pielea dezgolită.

Oricât își repetase în sinea ei că era logodită și că Lucas era ca un frate pentru ea, era îngrozită de pulsațiile puternice ale sângelui ei în vine.

După câteva minute, a auzit o mașină care oprea în grădină și, alergând la fereastră, l-a văzut pe doctorul Simmonds îndreptându-se spre ușă.

Cu un oftat de ușurare, a coborât în grabă scările pentru a se duce să deschidă. Salutându-l cu o mină îngrijorată, l-a condus până la camera lui Lucas și apoi s-a hotărât să pregătească o cafea în timp ce doctorul îl consulta.

Când i-a auzit în cele din urmă pașii pe culoar, a ieșit din bucătărie pentru a veni în întâmpinarea lui.

– Doriți o ceașcă de cafea? i-a propus ea.

– Cu plăcere...

L-a condus până la salon.

– Ați avut dreptate, i-a confirmat el, Lucas suferă din nou de un acces de paludism și de această dată, nu vă ascund că starea lui pare mai gravă decât de obicei. Mă întreb ce emoție puternică a putut să-i provoace această criză...

– Ei bine, presupun că plecarea lui Gwendoline l-a îndurerat profund. Mi-a vorbit, de asemenea, de un contract important pe care voia să-l semneze în curând cu un client american.

– De... ultima oară când l-am văzut, spera într-adevăr să obțină acest contract cu Statele Unite. Dar Lucas este un om de afaceri foarte dur, obișnuit să se bată, și nu cred să-și fi făcut griji peste măsură pentru o asemenea problemă... cel puțin nu suficient pentru a-și provoca o criză. Nu... Criza asta a fost produsă de ceva cu mult mai tulburător.

– Nu mă pot gândi decât la divorț...

– Bine că a scăpat, dacă vrei să-mi cunoști părerea! Sinceritatea doctorului a șocat-o puțin pe Lindsay. N-am înțeles niciodată de ce Lucas a luat-o de soție pe femeia aceea. Avea o reputație care lăsa de dorit.

În fața mimicii îngrozite a lui Lindsay, doctorul i-a zâmbit și a continuat:

– Nu fi așa de tulburată, copila mea... Nu mai sunt prea tânăr și experiența mea de viață mă înșeală rar. Gwendoline s-a decis să-l ia de bărbat pe Lucas, îndată ce a pus ochii pe el. Dar nu înțeleg absolut deloc cum a putut să cadă în cursă. Este un om atât de

perspicace și fără iluzii... În definitiv, poate că s-a hotărât să se căsătorească spre binele tău?... Oamenii bârfeau, știi...

– Dar Lucas este fratele meu vitreg! protestă Lindsay, consternată. Niciodată n-a... Niciodată n-am...

– Nu te mai dezvinovăți, draga mea. Știu perfect de bine că acele zvonuri nu erau întemeiate și chiar o bănuiesc pe Gwendoline că le-a alimentat pentru a-și atinge mai bine scopurile. În realitate, ea știa că Lucas are un simț puternic al responsabilității și că, potrivit legii, avea datoria să-ți poarte de grijă.

– Dar bănuiesc că nu vreți să insinuați că Lucas a luat-o de soție pe Gwendoline numai cu intenția de a mă proteja de zvonurile care circulau despre noi?

– Nu întrutotul, a oftat doctorul. Dar n-aș exclude, totuși, această posibilitate. Trebuie să recunosc că n-am fost surprins când am auzit că divorțează. Nu cred că ea l-a făcut vreodată fericit. După plecarea ta, am observat că Lucas s-a transformat mult... Dar, bineînțeles, a trecut multă vreme de atunci, spuse el cu un surâs. A rămas pe gânduri câteva secunde după care a con-

tinuat: Poți să stai cu el până se pune pe picioare, sau vrei să angajezi o infirmieră? Te previn că poate dura vreo două săptămâni bune până se va restabili complet.

Lindsay îl privi fix, fără să-i vină să creadă. Atât de derutată de starea lui Lucas, nu-i trecuse prin minte nici un moment că va avea nevoie de cineva să stea cu el.

S-a gândit repede la zilele întregi pe care le petrecuse altădată la căpătâiul lui pentru a-l distra, când suferise de aceeași febră.

– Rămân cu el, îi spuse ea doctorului, fără ca măcar să se gândească.

Privirea aprobatoare a doctorului Simmonds i-a confirmat că îi dăduse răspunsul pe care-l aștepta.

– Ai o fire generoasă... Mă așteptam la această hotărâre, îi spuse el surâzând. Problema cu acești moștenitori avuți este că sunt niște bolnavi recalcitranți! glumi el. O să știi să-l liniștești mai bine ca oricare altă persoană. A avut într-adevăr, întotdeauna, multă afecțiune pentru tine.

Ce-ar fi crezut acum dacă i-ar fi spus cât de mult se deterioraseră relațiile dintre ei? se gândi ea cu amărăciune.

– I-am administrat chinină și am să trec din nou la sfârșitul zilei ca să-i fac o altă injecție. Până nu-i scade temperatura, va continua să delireze. Dar are o constituție puternică și nu cred că va mai delira mult timp. Chinina își va face acum efectul. Este necesar să-l obligi să bea multe lichide. O să se opună puțin, dar este foarte important să-l obligi să bea. Crezi că poți să te descurci?

Ocazia era prea frumoasă ca să se dezică de promisiunea ei, răspunzând că nu se simțea suficient de puternică pentru a-l ridica pe Lucas ca să-l facă să bea.

– Da, da, cred... s-a auzit ea răspunzând.

– Are într-adevăr noroc... spuse doctorul Simmonds, zâmbind.

După ce a plecat, Lindsay și-a făcut o altă ceașcă de cafea și și-a adunat tot curajul pentru a urca să-și vadă bolnavul. Dar ce se întâmplase oare cu ea că acceptase să se ocupe de Lucas? s-a mustrat ea. În plus, uitase pe moment un detaliu, trebuia să se ducă în week-end-ul următor la viitorii socri. Se vor înfuria probabil când vor auzi de această întârziere. La fel și Jeremy... Dar el o să înțeleagă, desigur, că nu putea să-l

abandoneze pe Lucas într-un asemenea moment.

S-a îndreptat cu teamă spre biroul lui Lucas și a format numărul de telefon al părinților lui Jeremy. Așa după cum bănuise, explicațiile ei au fost primite cu mare răceală.

– Dar în fine, draga mea, a exclamat lady Irene, nu se poate ocupa altcineva de el? Poți, totuși, angaja o infirmieră.

Nevrând să-i vorbească despre divorțul lui Lucas, s-a mulțumit să-i spună că Gwendoline nu era acasă și că, deși o infirmieră putea s-o înlocuiască, considera de datoria ei să rămână la căpătâiul fratelui ei. Era clar că lady Irene Byles era profund nemulțumită. Și pentru un motiv pentru care nu putea să-și explice. Lindsay și-a dat seama că nemulțumirea ei nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a rămâne lângă Lucas.

– Nu știu ce va crede Jeremy despre chestiunea aceasta, conchise lady Irene Byles înainte de a pune receptorul în furcă. În definitiv, a fost ideea lui să veniți să anunțați oficial logodna voastră.

Lindsay nu prea agrea conversațiile cu mama lui Jeremy. Lady Irene – o femeie

mondenă – afișa în permanență un aer de superioritate față de Lindsay, pe care aceasta îl găsea deosebit de exasperant și deplasat.

Se gândise oare ea bine înainte de a-i da acordul lui Jeremy? Pentru că a se căsători cu fiul acestei femei nu însemna în aceeași măsură să se căsătorească cu toată familia? Înainte, reușise întotdeauna să se convingă că atunci când va fi căsătorită cu Jeremy, atitudinea lui lady Irene față de ea se va destinde puțin. Dar, astăzi, știa că se amăgise. Era clar că Irene Byles nu suporta ideea că ea are avere. Și totuși, dorea mai presus de orice ca fiul ei să se căsătorească cu o moștenitoare bogată. Nu pierdea nici o ocazie să-i reamintească lui Lindsay diferența socială care-i separa. În ochii ei, nu era decât o fată de origine plebee care n-ar fi avut ce căuta în famila Byles, dacă n-ar fi venit cu o zestre serioasă. Până în prezent, Lindsay știuse să-și rețină replicile usturătoare care-i ardeau buzele.

Dar astăzi, se întreba dacă va mai fi în stare să-și mascheze mult timp sentimentele, când va fi căsătorită cu Jeremy. Dar, pe de altă parte, de ce-ar trebui s-o facă? Ca soție a lui Jeremy, avea dreptul să se aștepte ca

soțul ei s-o apere împotriva urii mamei lui. Dar ea presimțea mai degrabă că el îi va lua partea mamei lui, cel puțin în fața acesteia.

Întrerupându-și cursul gândurilor, Lindsay formă numărul apartamentului lui Jeremy și-i lăsă un mesaj scurt la robotul telefonului. Așa cum sugerase mama lui, fără îndoială că Jeremy nu va aprecia faptul că ea voia să rămână alături de Lucas, dar va fi și mai puțin încântat când va afla că Lucas nu-și dăduse acordul pentru căsătoria lor.

În mod surprinzător, fusese acaparată în așa măsură de îngrijorarea ei în legătură cu Lucas, încât uitase motivul care-o adusese acolo. În acel moment, îi încolți o idee în minte – o idee necinstită, desigur, dar asta n-o interesa. Va fi suficient să-i zică lui Jeremy că rămânea cu Lucas pentru a-l determina să-și schimbe punctul de vedere în privința logodnei lor, pentru ca Jeremy să-i acorde tot sprijinul, fără să ezite.

Era el cu adevărat genul de bărbat pe care voia să-l ia de soț? s-a întrebat ea atunci. Un bărbat care punea banii pe primul plan în viața lui... Dar era adevărat că Jeremy, la fel ca și ea, nu avea altă opțiune. Fusese crescut de mic în ideea că familia se aștepta

de la el „să dea o nouă strălucire blazonului strămoșilor lui", căsătorindu-se cu o moștenitoare bogată, chiar și de origine modestă.

Și-a amintit atunci de supozițiile doctorului Simmonds. Era imposibil ca Lucas să se fi căsătorit cu Gwendoline numai pentru a salva reputația surorii sale vitrege! Nu era câtuși de puțin genul lui! Mai ales dacă se gândea la frustrarea pe care el o resimțea pentru că se despărțise de soția lui! Nu, mai mult ca sigur, doctorul Simmonds se înșelase.

În orice caz, dacă voia să rămână aici și să facă pe infirmiera, trebuia să nu se mai gândească absolut deloc la evenimentele din ajun. El era fratele ei și ea era sora lui, acesta era singurul lucru de care trebuia să țină seama.

Pentru moment, trebuia să rezolve înainte de toate problemele practice. De exemplu, dacă avea să stea acolo aproximativ cincisprezece zile, nu-și luase suficiente haine. Se decise să-i telefoneze Carolinei și s-o roage să-i trimită niște lucruri prin poștă.

A urcat până la Lucas în cameră să se asigure că încă doarme. Totuși, în momen-

tul în care era să iasă din cameră, el și-a dat cuvertura la o parte și a început să se agite.

– Gwen... a rostit el dintr-o suflare.

Durerea din vocea lui a tulburat-o pe Lindsay. S-a îndreptat repede spre el și i-a dat la o parte câteva șuvițe de păr, care i se lipiseră pe frunte, murmurându-i în același timp cuvinte liniștitoare așa cum ar fi făcut cu un copil. Cu siguranță că el ar fi detestat ca ea să-l vadă într-o asemenea stare de slăbiciune. A rămas câteva momente lângă el, blestemând soarta care o făcuse să se îndrăgostească de el. Pentru că nu mai putea să se ascundă nici față de ea însăși: îl iubea cu toată ființa ei. Această descoperire o tulbura în mod dureros.

S-a ridicat și a început să se plimbe nervoasă în lungul și latul camerei. Sentimentele ei pentru el nu aveau nici o perspectivă. Trebuia să și le smulgă din inimă. În plus, Lucas nu va răspunde niciodată iubirii ei. Dacă totuși ar fi făcut-o, n-ar fi fost bărbatul pe care tatăl ei i l-ar fi ales ca soț. Dacă și Lucas ar fi iubit-o, cum ar reacționa ea? Știa acum că n-ar fi mers în întâmpinarea dorințelor tatălui ei.

Sprijinindu-se de pervazul ferestrei deschise privi în depărtare, întrebându-se dacă mai putea să se mărite cu Jeremy, după ce descoperise că era îndrăgostită nebunește de Lucas? Ce-i rezerva viitorul, dacă renunța? Vidul unei vieți fără copii, fără soț... Cel puțin Jeremy și ea știau amândoi la ce să se aștepte unul de la altul. Nu pretindeau că se iubesc, dar, cu toate acestea, putea găsi împreună o stabilitate durabilă. Numai că astăzi cunoștea sensul cuvântului dorință și toate concepțiile ei fuseseră date brusc peste cap.

Un zgomot slab, venind dinspre pat, o readuse imediat la realitate. Lucas se zbătea în cearșafuri, pe care le dăduse la o parte, încercând să se ridice. I-a aruncat o privire sumbră.

– Lindsay! Ce faci aici?

Părea aproape imposibil, după accesul de febră pe care-l suferise, să fie atât de lucid. Aparent, nu prea era mulțumit că o vedea în camera lui.

– Am grijă de tine, replică ea sec. Ai avut o nouă criză de malarie. Doctorul Simmonds urmează să vină să te vadă mai târziu.

– O!... Doctorul Simmonds își face totdeauna prea multe griji. Mă simt perfect. Îți place atât de mult să te joci de-a îngerul păzitor cu mine? Sunt mâhnit să te privez de acest rol, dar nu este deloc...

Se întrerupse subit, în timp ce începu să tremure din tot corpul și să-i apară transpirația pe frunte și pe piept. Tremura atât de violent încât îi clănțăneau dinții și Lindsay sa duse spre el repede, l-a învelit și i-a cerut să se întindă și să stea liniștit.

Faptul că i-a dat ascultare cu multă docilitate, a făcut-o să înțeleagă că era victima unui nou acces de febră. Dar, aducându-și aminte de sfaturile doctorului, i-a turnat apă într-un pahar și i l-a întins.

– Bea, Lucas. Doctorul Simmonds mi-a repetat de câteva ori că trebuie să bei foarte multă apă, pentru a nu te deshidrata.

Lucas a bombănit în somn un protest, dar s-a forțat să se ridice puțin. Cel mai mic efort pentru a se mișca părea să-i provoace dureri de nesuportat. Instinctiv, Lindsay s-a așezat pe marginea patului și l-a luat pe după umeri pentru a-l susține în timp ce bea. Când s-a lăsat la loc epuizat, era deja amețit de febră și a adormit imediat.

Când a fost sigură că se odihnea liniștit, Lindsay a coborât pentru a-i telefona Carolinei.

Mâine trebuia, de asemenea, să telefoneze la ea la birou pentru a-i anunța că-și lua o săptămână în plus de concediu și mai trebuia să-i comunice doamnei MacNanghton că Lucas era bolnav. A încruntat din sprâncene gândindu-se că trebuia să aibă întâlniri de afaceri importante, dar eficienta doamnă MacNanghton, secretara lui, se va descurca, cu siguranță, în mod corespunzător.

Era ora șase când a revenit doctorul Simmonds pentru a-l vedea din nou pe Lucas. Când ea i-a relatat despre momentul scurt de luciditate la care fusese martoră, doctorul i-a explicat că aceasta se întâmplă în mod frecvent.

– Dar să nu te lași înșelată de această ameliorare aparentă. Este aproape ca atunci când te trezești în toiul nopții și ai o scurtă conversație cu cineva. A doua zi ai uitat totul... Cum te descurci? Crezi că vei putea rezista?

– Da, da, totul va fi bine.

– Bine. Ți-am mai adus niște medicamente și de mâine seară ar trebui să constați

o scădere serioasă a temperaturii. Te voi suna la sfârșitul zilei să văd care mai este situația. Bineînțeles că nu este în măsură să mănânce și este preferabil așa. Dar mai ales nu uita că trebuie să bea cât mai mult lichid.

Lui Lindsay nu-i era cine știe ce foame, dar își pregăti totuși o omletă. Nu mâncase la prânz, dar când s-a văzut cu farfuria în față, n-a fost capabilă să înghită nimic.

Epuizată după toată ziua accea, s-a decis să facă un duș și apoi s-a instalat în camera lui Lucas ca să se uite la televizor, fiind totodată atentă la ce se întâmpla cu el.

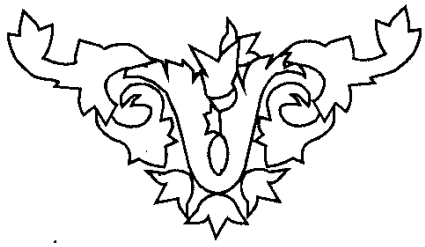

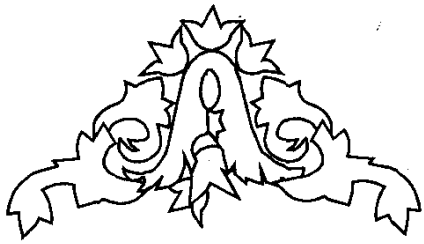

CAPITOLUL V

Lindsay a lăsat să curgă apa pe ea până ce a simțit că mușchii și nervii i se destind în cele din urmă, iar apoi a închis robinetele și a ieșit de sub duș, înfășurându-se într-un prosop mare de baie de culoarea lavandei. S-a șters bine și după aceea s-a uns cu ulei parfumat.

De data aceasta s-a hotărât să nu-și pună neglijeul de mătase, optând pentru un capot de velur roz, pe care l-a găsit în dulapul din camera ei. Își amintea că-l purtase când era adolescentă și chiar dacă era puțin uzat, avea cel puțin avantajul că era foarte comod, cu mult mai mult decât fusta de tweed și pulovărul ei din cașmir.

Aruncă o privire în oglindă să vadă cum arată și, surâzând, gândi că Jeremy ar avea un șoc dacă ar vedea-o astfel îmbrăcată, complet nefardată și cu părul căzut pe umeri... Lui îi plăcea ca ea să arate elegantă și îngrijită, puțin rece și distantă... În acel

moment era departe de a corespunde unei asemenea imagini, semănând mai mult cu adolescenta care locuise în acea casă cu ani în urmă.

Coborând la bucătărie, se gândi la compoziția de suc de fructe pe care Sheila o pregătea odinioară pentru Lucas. Lui îi plăcea în mod deosebit acel amestec și spera că va reuși să-l facă să bea ceva mai mult. Găsi toate fructele necesare în cămară și se apucă de treabă.

După ce a terminat, a pus sucul auriu într-o carafă și i-a adăugat câteva cuburi de gheață. Când a apreciat că este destul de rece, a dus carafa în camera lui Lucas. De la plecarea doctorului Simmonds venise în mai multe rânduri să vadă ce face și constatase că doarme profund. În curând va fi ora să ia următorul medicament și cu puțin noroc spera să-l facă să-l înghită cu sucul de fructe. Bineînțeles că pentru asta trebuia să se trezească. Doctorul precizase că somnul este cel mai bun remediu ca să se însănătoșească, dar mai spusese că trebuia să-l oblige să bea cât mai mult lichid. Era de dorit, deci, să se trezească singur din somn. Dacă se putea numi un somn această stare de semidelir în

care se cufundase din cauza febrei. Dar, în fața minei ei îngrijorate, doctorul Simmonds se grăbise să-i precizeze că această somnolență nu era periculoasă. Trebuia să fie pregătită și pentru alte accese de delir, adăugase el și-i mai explicase că după boală, Lucas nu-și va mai aminti nimic de acele momente penibile.

Se afla la mijlocul scării când sună telefonul. Coborând înapoi în grabă, se îndreptă spre birou și ridică receptorul.

– Lindsay? Tu ești?

Jeremy părea foarte contrariat.

– A! Ai primit mesajul meu?

– Da. Dar înainte m-a sunat mama ca să mă anunțe că ai contramandat vizita noastră de săptămâna viitoare... Ce se întâmplă, Lindsay?

– I-am explicat mamei tale... Lucas este bolnav...

– Da, știu... Dar nu înțeleg de ce este necesar să stai acolo. Are o soție, doar, nu-i așa? Și ce Dumnezeu, cu banii care-i are nu poate să-și permită să angajeze o infirmieră, dacă are nevoie?... Vreau să te întorci la Londra, Lindsay, continuă el. Înțeleg perfect că ești îngrijorată... în definitiv este

fratele tău, dar nu poți să abandonezi pur și simplu totul pentru a te ocupa de el. Unde este soția lui?

– Mm!... Gwendoline a... în sfârșit, nu este aici în acest moment.

Dar de ce nu reușea să-i mărturisească adevărul lui Jeremy? se frământa ea în timp ce el formula și alte obiecții. Nu pentru că nu se putea hotărî să înfrunte complicațiile care cu siguranță ar apărea, dacă i-ar spune adevărul lui Jeremy. Lui îi plăceau detaliile precise și ea pur și simplu nu avea suficientă energie să-i împărtășească faptul că Lucas și Gwendoline divorțaseră.

– Gwendoline nu este aici, reluă ea, iar doamna James, menajera, a trebuit să plece urgent, deoarece sora ei a fost victima unui accident. Lucas este singur în casă. Aș putea, desigur, să angajez o infirmieră, dar cred că este preferabil să rămân eu însumi lângă el.

„Nu-mi mai pune și alte întrebări, Jeremy", l-a implorat ea în sinea ei, „n-aș fi în stare să le suport în acest moment."

Dacă ar fi vrut să fie sinceră cu ea însăși, ar fi trebuit să recunoască, de asemenea, că nu avea prea mare chef să-l revadă pe Jeremy la Londra. Bineînțeles că adevărul nu era atât

de simplu. Lucas era bolnav și ea știa perfect de bine că ar fi fost extrem de îngrijorată dacă l-ar fi lăsat pe mâna unei străine.

– Da, îmi dau seama, bineînțeles, de rațiunile tale, dar cred că ai fi putut aranja să fii liberă în week-end. Cineva ar fi putut să-ți țină locul numai două zile! Nu uita că este ziua noastră de logodnă...

Părea contrariat și fără îndoială că avea toate motivele să fie, se gândi Lindsay. Când era enervat, Jeremy avea obiceiul să se întristeze, dar acum ea nu avea chef să caute să-l liniștească. Și oricum... Suspină adânc.

– De fapt, Jeremy... în legătură cu logodna noastră... începu ea.

S-a întrerupt, îngrozită de cuvintele pe care era gata să le spună.

– Da?

– Ei bine, mă... Mă întreb dacă este o idee bună... Eu...

Jeremy a scos o exclamație de furie și Lindsay și-a imaginat cât de livid se făcuse la față.

– Lindsay! Nu înțeleg ce se întâmplă! s-a ambalat el. Tot ce faci acum mi se pare ciudat și nu te mai recunosc. În primul rând o contrariezi pe mama, contramandând vizita

noastră și apoi îți exprimi îndoieli în privința planurilor noastre... Cred că ai nevoie de o vacanță...

– Jeremy...

– O să vorbim din nou când te întorci, i-a tăiat-o el sec. Te credeam o femeie inteligentă, Lindsay. De fapt, calitatea asta m-a atras cel mai mult la tine.

– Adevărat? Ce ciudat... Aș fi crezut că mai degrabă banii mei... l-a ironizat ea.

A fost o surpriză pentru ea să se audă pronunțând acele cuvinte, cu atât mai mult tonul sec și sarcastic pe care-l folosise. De-altfel și Jeremy era șocat de ceea ce-i spusese ea. Ghicea acest lucru după respirația lui sacadată.

– Lindsay... zău că nu te recunosc. Nu mai ești tu. Nu știu ce s-a întâmplat cu tine. Dar nu cred că este genul de lucruri pe care să le discutăm la telefon. Aștept să te întorci și să le punem la punct.

El închise înainte ca ea să aibă timp să mai adauge ceva, dar nu fu surprinsă prea mult de reacția lui. Bietul Jeremy! Nu-l menajase deloc. În definitiv, nu era vina lui că ea descoperise deodată că-l iubește pe Lucas.

Grijulie, a urcat la etaj și a intrat în camera lui Lucas. L-a privit din prag. Chiar și în somn, emana o aură de forță. Deși nu-și mărturisise nici chiar ei însăși multă vreme, fusese întotdeauna conștientă de virilitatea lui și de efectul pe care îl exercita asupra simțurilor ei. Dar datorită emoțiilor ei de adolescentă, fusese incapabilă să-l înfrunte pe Lucas ca bărbat și, în loc de a accepta dragostea ei pentru el, se adaptase pentru a o modifica în mod subtil și a o face mai acceptabilă. Dar exista în Lucas o forță care refuza să se lase înfrântă.

Timp de o clipă, i-a trecut prin fața ochilor imaginea lui Lucas îmbrățișând-o pe Gwendoline și începu să tremure imperceptibil ca și cum ea era aceea care-i simțea mângâierile. S-a îndepărtat brusc de ușă. Ce se întâmplase cu ea? Ani la rând își reprimase emoțiile și își negase sentimentele. Acum, ele se eliberau pe neașteptate cu o violență nemaiîntâlnită și nu știa cum să și le stăpânească. Suferea și simțea o încordare atât de puternică în tot corpul, încât îi era frică.

Dar de ce se temea? Lucas o să se dea jos din pat pentru a o seduce? se ironiză ea. Era

puțin probabil să fie în stare chiar să se ridice. Dealtfel, chiar dacă ar fi fost capabil, nu asta ar fi fost dorința sa. Nu! Dar de ceea ce-i era teamă era tocmai forța propriilor sale reacții, care nu corespundeau deloc cu indiferența și rezerva ei obișnuită. În acest fel o vedeau, de asemenea, și ceilalți. Dar brusc, această imagine s-a destrămat pentru a face loc unei femei senzuale, pasionate și îndrăgostite...

S-a gândit la numeroasele aventuri pe care Lucas le avusese înainte de a se căsători și și-a amintit că găsise întotdeauna ceva ce nu-i plăcea la prietenele lui de moment. În general, criticile ei îl amuzau. O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte. Unui bărbat cu experiența lui Lucas nu trebuia să-i fi fost greu să ghicească motivul persiflărilor ei. Știuse el oare ceea ce își ascunsese și ei însăși? A tresărit brusc. Una era să-și reamintească în cele din urmă sentimentele și alta să accepte posibilitatea ca Lucas să le fi presimțit cu mult înaintea ei!...

Acum când era în măsură să reflecteze la atitudinea lui, propria ei naivitate o uimea. De câte ori nu dorise să-l mângâie pe față, pe umeri... Dar în mod instinctiv își înăbușise această dorință. De câte ori nu fusese pe

punctul de a-i da lacrimile gândindu-se la distanța care-i separa de câțiva ani? Și de câte ori nu plânsese amintindu-și de vremea când erau foarte apropiați?

Dar Lucas nu încerca aceleași sentimente față de ea și n-o va iubi niciodată cum dorea ea. Trebuia să accepte această situație și să trăiască fără dragostea lui.

În timp ce se uita la el, cu lacrimi în ochi, el se zvârcolea ușor și ea se apropie de el, ștergându-și ochii pe furiș cu dosul palmei. Era timpul să-i dea medicamentele și să bea. Forțându-se să nu se mai gândească la altceva, Lindsay luă o tabletă din cutia pe care i-o dăduse doctorul și se pregătea să i-o dea, când Lucas a apucat-o de mână în timp ce-a deschis ochii să se uite la ea.

– Lindsay...

Instinctiv, a vrut să se îndepărteze, dar el nu i-a dat drumul. Chiar cu febra care-o avea, el era mult mai puternic decât ea și știa că a doua zi pielea fină a încheieturii ei va avea urmele degetelor lui.

– Rămâi cu mine... nu pleca, a implorat-o el cu neliniște.

I se uita drept în ochi și ea a remarcat oboseala și spaima din adâncul ochilor

strălucitori. Era în pragul unui nou acces de delir. Probabil că nu știa că ea era femeia a cărei mână o strângea.

Rațiunea îi dicta să se îndepărteze de el, dar nevoia de a-l consola și a-l liniști i-a ordonat să rămână lângă el. Cu mâna liberă i-a mângâiat fruntea jilavă și fierbinte, netezindu-i cutele de îngrijorare. El a lăsat mâna să-i cadă pe cuvertură și a părut că se destinde. Înainte de a se cufunda din nou în somn, i-a ridicat capul și i-a pus o pernă. Apoi, luând paharul cu suc de fructe, i l-a dus la buze, după ce a pus o tabletă în sucul răcoritor. El a băut automat lichidul, cu înghițituri mici și cu ochii închiși, până ce paharul a rămas gol. Ea a pus paharul pe noptieră și i-a luat perna. Când s-a întors din nou spre el, adormise deja.

Luând un prosop, i-a tamponat fruntea transpirată, pieptul, umerii, cu o emoție tulburătoare. Apoi, mâna ei s-a aventurat în părul bogat de pe piept, i-a atins ușor mușchii proeminenți ai umerilor, privindu-l cu dragoste. Surprinsă în mod plăcut, l-a simțit cum tresare la contactul ușor al degetelor ei. Doamne, cât îl iubesc! Tandrețea ei pentru el nu era egalată decât de dorința pe care-o

încerca față de el și se simți cuprinsă de senzații derutante. Pentru prima oară în viața ei, dorea să descopere corpul unui bărbat, să-i cunoască cele mai mici secrete, să-l iubească... Dar acest bărbat nu va răspunde niciodată dragostei ei!...

Își înăbuși un hohot de plâns și-și retrase cu energie mâna. Un geamăt slab i-a scăpat lui Lucas și a încercat să ridice brațul spre ea, ca pentru a-i cere să-l mângâie, dar l-a lăsat să cadă la loc, învins de febră și a părut că se cufundă în alte vise.

Tulburată, s-a uitat la el cu o tristețe infinită. Doamne, dacă replica aceasta a lui Lucas fusese reală?

A rămas câteva clipe așezată lângă el, incapabilă să se miște. Își plimba privirea, mângâindu-i cu ea torsul bronzat și se întreba, fără să știe prea bine de ce, cum realizase acest superb bronz auriu. Fără îndoială în timpul concediului. Știa că fusese în Caraibe timp de două săptămâni în primăvară și ea s-a gândit că nu se dusese singur. Pentru că Gwendoline îl părăsise, cine era femeia cu care fusese el acolo? Un ghimpe de gelozie a răscolit-o în timp ce și-l imagina alergând prin apa albastră a

oceanului, ținând de mână o ființă de vis, senzuală și foarte sexy. Dar ce se întâmpla cu ea? O apucase și pe ea febra? Doar nu era să fie geloasă pe acel clișeu de agenție de voiaj pe care-l constituise din bucăți în mintea ei! Dacă va continua astfel va înnebuni...

Instinctiv, mâna i s-a îndreptat spre fruntea lui Lucas, ale cărui degete o apucară din nou, în timp ce el gemu. Luptând împotriva acestui gest, care nu avea nici o semnificație pentru el, ea privi atent la chipul lui.

– Nu, nu... nu mă părăsi, murmura el.

Tonul rugător pe care-l folosise a emoționat-o profund. Pe cine credea că cheamă astfel? Pe Gwendoline? Femeia care-l părăsise și pe care el o iubea în mod evident cu mult mai mult decât își imaginase ea? În definitiv, poate că ea nu-și dăduse seama de profunzimea reală a sentimentelor lui pentru ea, pentru că nu vrusese acest lucru.

Dar Lindsay era probabil ultima femeie pe care ar fi dorit s-o rețină lângă el, așa cum se exprimase cu un moment mai devreme. Cu mâna liberă încercă să-i desfacă degetele care-o strângeau ca o menghină, dar de

această dată el i-a apucat și cealaltă mână și s-a trezit cu ambele mâini imobilizate, prizonieră.

Cum să se elibereze din strânsoarea lui? În ciuda epuizării lui, avea încă o forță incredibilă... Corpul îi era atât de contorsionat încât începea s-o doară spatele. Încet, pentru a nu-i atrage atenția lui Lucas, s-a întors și a îngenuncheat pe pat. În felul acesta, va sta într-o poziție mai puțin dureroasă și îndată ce se va cufunda adânc în somn, se va putea elibera.

Dar nu mică i-a fost surpriza, când el i-a strâns și mai tare mâinile. Lindsay lăsă ochii în jos pentru a-i întâlni privirea încețoșată de febră. El a tras-o mai aproape de el și a înlănțuit-o cu brațul, împiedicând-o să plece.

– Lucas... murmură ea. Sunt eu... Lindsay... Lasă-mă să mă ridic!

Dar el închisese deja ochii și părea că n-o mai aude, în timp ce murmura cuvinte de neînțeles. Fără îndoială că era din nou pradă unui acces de delir. Doctorul Simmonds o prevenise și o sfătuise să nu se îngrijoreze.

Dar cum avea să se elibereze? se întrebă ea cu amărăciune. Luându-i brațul, vru să se degajeze, dar el s-a întors imediat spre

ea. De fiecare dată când făcea o mișcare, o reținea fără ca măcar să-și dea seama, rostogolindu-se pe o parte, punând un picior peste al ei, cuprinzând-o cu un braț peste talie, întinzându-se pe jumătate peste ea și făcând imposibilă orice mișcare... Era complet neputincioasă împotriva forței și greutății acelui corp inconștient.

A încercat chiar să-l trezească, scuturându-l cu vigoare, dar în zadar. Începuse să transpire de cât se zbătuse.

Această situație era cel puțin derutantă. Se găsea în același pat cu bărbatul pe care-l iubea, fără ca el să fie conștient de prezența ei!.. Și... fără ca el să dorească acest lucru...

Se hotărî să aștepte cu răbdare până ce el se va calma, pentru a se putea da jos din pat pe ascuns. Dar, epuizată de emoțiile acelei zile, a adormit fără voia ei.

Când s-a trezit a auzit un murmur și nu era nici măcar sigură unde se afla. A trebuit să-și audă numele murmurat de Lucas pe un ton interogativ, pentru a reveni la realitate și a încremenit în brațele lui, cu simțurile alertate imediat de intimitatea lor, de corpul lui care ardea alături de al ei, de presiunea brațului peste sânii ei și

de respirația lui sacadată alături de urechea ei.

Instinctiv, își ținu respirația, așteptând ca el să-i ceară explicații. Era o retragere în defensivă și în ochii ei se citea spaima când i-a ridicat spre el în semiobscuritatea camerei. În privirea lui Lucas nu era nici o urmă din acea duritate rece cu care se obișnuise.

– Lindsay? îi rosti el din nou numele.

De această dată, intonația aspră a vocii lui era diferită.

– Lucas! exclamă ea, gândindu-se că el nu-și dădea seama de actele sale.

Era oare conștient de asta? se întreba Lindsay, complet disperată, încercând să se elibereze, luptând împotriva plăcerii difuze care-i cuprindea corpul în contact cu al lui.

– Lucas! Lasă-mă să mă ridic! l-a rugat ea din nou.

Protestul ei fu redus la tăcere de căldura gurii lui când i-a găsit buzele și a început să i le exploreze cu o senzualitate lentă, care i-a distrus orice urmă de apărare. Când a terminat s-o sărute, a lăsat-o pe Lindsay fremătând de dorință.

– Am să fac acest lucru pentru tine... murmură Lucas.

Nu era posibil! Nu putea să fie adevărat! Nu-și dădea seama ce se întâmplase! În schimb, ea era deja conștientă și căldura care-i clocotea în vine era realitate... Trebuia neapărat... A uitat imediat ce trebuia neapărat să facă atunci când Lucas i-a pus din nou stăpânire pe buze, mușcându-i-le în joacă cu tandrețe, în timp ce cu mâinile îi explora formele corpului. Plăcerea îmbătătoare și mângâierile lui o torturau. Cu ochii închiși, Lucas scotea mici gemete răgușite lângă gura ei, incitând-o să i se alăture în acea căutare senzuală... să-l mângâie așa cum o mângâia și el. Sub degetele tremurânde ale lui Lindsay, pielea lui Lucas era caldă și jilavă, dar când a încercat să și le retragă, el i-a apucat mâinile, desfăcând pumnii pe care ea îi strânsese și i-a pus palmele deschise pe inima lui.

– Uite ce faci din mine... îi șopti el tandru.

Îi simțea inima bătând repede. Fără voia ei, degetele i s-au plimbat ușor pe piele, explorând acel corp atât de iubit care-i transmitea ardoarea lui și a fost extrem de tulburată de gemetele de plăcere pe care el, le scotea lângă gâtul ei. Era pe punctul de a se îneca într-o mare de voluptate, fără

ca măcar să încerce să scape sau să vrea să scape, sedusă complet de magia în care erau.

Era ca și cum devenise brusc vie, și își regăsise vederea după ce fusese oarbă, își recăpătase auzul după ce fusese surdă... Greutatea zdrobitoare a unei plăceri atât de mari și nebănuite o făcea să amețească și fără ca măcar să știe ce spunea, l-a strigat într-un suspin. Îl ținea cu mâinile de umeri, în timp ce gura lui Lucas îi mângâia gâtul până la valea dintre sâni, subjugând-o într-atât încât nu mai era în stare să reacționeze și să mai aibă vreo legătură cu realitatea. Gemea la deliciile pe care i le provoca gura lui care i se plimba pe chip, producându-i chinurile minunate ale așteptării. Acum era cu buzele pe sânii ei rotunzi, aducând-o în pragul insuportabilului și făcând-o să scoată murmure de implorare, cu o voce pe care nu și-o mai recunoștea.

Dar mâinile lui Lucas au alunecat de-a lungul coapselor ei, apoi au revenit până la cordonul capotului, pe care l-au desfăcut fără ca ea să-și dea măcar seama. Totuși, Lindsay era sigură că prin această subtilitate el o făcea să înțeleagă că încercând să facă

dragoste cu ea, răspundea de fapt seducției feminității ei.

Își dădu seama că trupul ei se ondula sub mâinile lui Lucas și-l încuraja astfel să-i scoată capotul, pentru a-i contempla formele feminine și a se minuna de jocul de lumini pe pielea ei fină.

– Lindsay... O, Doamne...

Vocea lui era un murmur de durere și dorință.

„Și dacă nu știe cu adevărat ce face, tu vei păstra amintirea celor întâmplate toată viața ta... orice s-ar întâmpla! Suferința de a-l fi pierdut va fi și mai puternică", îi șoptea conștiința. Dar ea n-o mai asculta.

– Lindsay... Te vreau... Lindsay...

Brusc își dădu seama de nebunia comportării ei, în același timp în care Lucas părea că iese din starea de delir. Privirile li s-au încrucișat și ceea ce ea a citit în a lui a făcut-o să înțeleagă că era perfect lucid și că o recunoștea cu adevărat. Licărul de amărăciune pe care l-a descoperit în ochii lui era mult mai mult decât putea să suporte.

– Ce se întâmplă, Lindsay? Ți-e rușine că mă dorești?

S-a simțit profund umilită, disperată fără seamăn.

– Mă întreb ce-ar crede Jeremy al tău, cel de neînlocuit.

Nemaiputând să asculte mai mult, a sărit din pat, încercând disperată să-și calmeze respirația. Degetele îi tremurau atât de tare încât nu reușea să-și înnoade cordonul capotului.

Lucas o pierdea din ochi și expresia stranie și nedefinită pe care-o afișa îi provoca un sentiment insuportabil de disperare.

A ieșit în grabă din cameră, cu obrajii în flăcări și cu lacrimi în ochi.

După o jumătate de oră făcea un duș rece, încercând să se calmeze și să înlăture urmele mâinilor și gurii lui Lucas de pe corpul ei.

– Nu, nu! a gemut ea cu glas tare.

Dar nimeni nu putea să-i audă țipetele disperate, la fel cum nimeni nu avea să vadă niciodată lacrimile care-i șiroiau în continuare pe obraji, amestecându-se cu apa care curgea pe ea de la duș.

A doua zi dimineață, va angaja o infirmieră pentru Lucas. Trebuia să plece. După cele întâmplate, îi era imposibil să mai rămână și chiar să-l mai revadă vreodată pe Lucas.

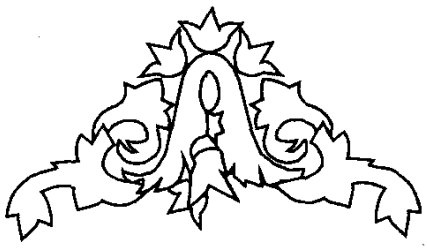

CAPITOLUL VI

Lindsay ar fi dat tot ce avea numai să nu se întâlnească cu Lucas a doua zi dimineață, dar mândria o împiedica să plece fără să-l revadă.

Și-a ridicat părul într-un coc elegant în vârful capului și s-a fardat cu o grijă deosebită, pentru a-și ascunde paloarea și ochii umflați de lacrimile pe care le vărsase toată noaptea. S-a îmbrăcat cu un taior de culoarea mandarinei cu o croială elegantă, genul de îmbrăcăminte care-i plăcea lui Jeremy ca ea s-o poarte.

Se afla în bucătărie, când a sunat poștașul la ușa de la intrare. I-a remis un pachet pe numele ei. Caroline își ținuse promisiunea, dar în prezent nu mai avea nevoie de hainele trimise de ea...

În timp ce-i pregătea ceva de mâncare lui Lucas, medita la ce se întâmplase în ajun. Chiar și în acel moment, când nu înceta să

se certe pentru slăbiciunea ei, corpul o trăda. Îl iubea atât de mult!

Ajunsă în fața camerei lui, a ezitat, dar a trebuit să intre. Lucas s-a mișcat ușor în pat în timp ce ea înainta în cameră. A pus tava pe un gheridon înainte de a se îndrepta spre fereastră pentru a da la o parte draperiile groase din mătasă albă. Când s-a întors, timp de o secundă a crezut că observă o blândețe imensă în albastrul cenușiu al ochilor lui Lucas, dar a înțeles repede că visase când el i s-a adresat pe un ton dur:

– Lindsay! Ce faci aici?

Ea regreta acum că nu plecase cum vrusese la început. Dar era prea târziu...

– Speri în continuare să mă convingi să mă răzgândesc și să-ți dau acordul pentru a te căsători, nu-i așa?

Sfidând-o din priviri, a aruncat cuvertura și cearșaful, ignorând protestele ei înăbușite. Era aproape pe jumătate jos din pat când a căzut înapoi pe saltea.

– Mă simt la fel de slăbit ca după cincisprezece zile de febră, mormăi el, șocat.

– Ai fost bolnav, murmură Lindsay, reprimându-și dorința de a se repezi spre el să-i ridice suvițele rebele care-i cădeau pe

frunte. Consolarea pe care putea să i-o aducă era, fără îndoială, ultimul lucru pe care el îl dorea.

– Bolnav? repetă el fără să-i vină să creadă.

Părea să fi uitat complet criza de malarie de care suferise.

– Da, îi explică cu răbdare Lindsay. Ai avut un acces mare de febră... Nu-ți mai amintești nimic?

Era oare posibil ca, de data asta, să aibă șansa de partea ei și ca Lucas să nu-și poată aminti evenimentele din ajun? Bineînțeles că doctorul Simmonds o avertizase că el va uita de starea de delir în care fusese, îndată ce temperatura va reveni la normal. Și totuși, seara trecută păruse cât se poate de lucid.

– Tot ce-mi amintesc este că ai plecat furioasă spunându-mi că te întorci la Londra, după ce n-am fost de acord cu căsătoria... Și acum îmi spui că am fost bolnav!...

– Da. În așa măsură, încât a trebuit să-l chem pe doctorul Simmonds. Ai avut din nou o criză de malarie și ai delirat timp de aproape patruzeci și opt de ore, Lucas... doctorul Simmonds mi-a zis că ai nevoie de

aproximativ cincisprezece zile ca să te refaci total.

– Patruzeci și opt de ore... repetă el consternat. Stătea în pat cu sprâncenele încruntate, părând cufundat în gânduri. Dumnezeule! exclamă el brusc. Ceea ce însemnă că astăzi este marți și că Sam Carter, clientul meu american, trebuie să sosească foarte curând și l-am invitat să stea aici... Cum facem? Avem absolută nevoie de acest contract! Unde este telefonul? Trebuie să dau de el ca să-i găsesc un hotel... Presupun că doamna James nu s-a întors...

Când Lindsay și-a ridicat capul, el și-a înăbușit o înjurătură între dinți și a scrutat-o cu o privire.

– Pot să îndrăznesc să te rog să mai rămâi una sau două zile în plus, ca să joci rolul de stăpână a casei?

Îi vorbise pe un ton calm, dar ea ghicea că, sub această aparență, era foarte încordat. Acel contract cu americanii era oare atât de important încât nu ezitase să-i solicite ajutorul? Dar, Dumnezeule, nu-și dădea seama că era în stare să facă orice pentru el?

Bunul ei simț a avertizat-o că trebuie să refuze... că acceptând, se expunea la și mai

multe suferințe. Și totuși, tentația de a rămâne lângă el fu mai puternică.

– Oricum, aranjasem să-mi prelungesc șederea aici...

– Adevărat? s-a mirat el. Din ce motiv? Duminică voiai neapărat să pleci. Speri să mă răzgândesc, nu? Ai continuitate în idei.

Cinismul lui a surprins-o și a jignit-o.

– Nu ți-a dat prin cap că puteam să mă îngrijorez de starea sănătății tale? Că puteam să hotărăsc să rămân aici pentru că erai bolnav și că...

– Și că... ai fi putut profita de slăbiciunea mea pentru a mă determina să spun ceea ce voiai să auzi? A izbucnit într-un râs ironic. Nici nu se pune problema, Lindsay! Oricum, ce este cu nevoia asta urgentă să te căsătorești? a întrebat-o el cu o curiozitate reală. Doar n-ai rămas gravidă cu el, nu?

N-a putut să-și ascundă expresia șocată care i-a apărut pe chip.

– Hai, Lindsay! Nici eu nu m-am născut ieri. Duci o viață destul de libertină la Londra... În sfârșit, cel puțin din ce mi-a spus Gwendoline... Jeremy și cu tine trăiți împreună, nu? N-ar fi nimic surprinzător să-i porți copilul. Dar pentru că, fără îndoială,

nu este cazul, ar trebui să fii totuși atentă de acum încolo. De fapt, mă îndoiesc că va mai vrea să se căsătorească cu tine când va descoperi că mariajul acesta nu-i va aduce averea tatălui tău, pentru că nu-mi voi schimba punctul de vedere.

– O, fir-ai să fii... explodă ea. Pentru cunoștința ta, află că...

– Da? Că?

„N-am avut niciodată un amant" fu ea pe punctul de a-i spune. Dar nu putu decât să se uite fix la el, cuprinsă de o confuzie totală, îngrozită de nevoia de a se justifica. În plus, se temea ca el să nu-și amintească subit de evenimentele de cu o seară în urmă. Dar temerile ei nu erau fondate. Trebuia într-adevăr să fie recunoscătoare stelei ei norocoase și să nu se certe cu Lucas în privința căsătoriei ei cu Jeremy.

– Nu vrei copii de la el... Asta voiai să-mi spui? Dar așteaptă să-i faci un moștenitor, nu? Ce simte o persoană când este dorită numai pentru averea ei? Asta dacă nu-ți faci iluzii imaginându-ți că te iubește pentru tine însăți...

– Și ce-ar fi atât de surprinzător în asta? l-a întrebat ea cu agresivitate, rănită de

remarcile lui crude. Sunt chiar atât de respingătoare?

– Mă întrebi în calitate de bărbat sau de frate vitreg, Lindsay?

Se ferea cât putea să-l privească, de teamă ca el să nu-i citească în ochi adevărul. Cu siguranță că el interpreta tăcerea ei în felul lui, căci a hohotit într-un râs dur și sarcastic.

– Urându-mă așa cum mă urăști tu, a continuat el, mă mir că nu m-ai abandonat încă soartei mele triste! Cine știe, în definitiv, febra mea ar fi putut fi fatală și astfel n-ai mai fi avut probleme, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu sunt atât de înverșunată ca tine, Lucas, i-a răspuns ea, strângând din pumni. Uite, ți-am adus micul dejun... Mă duc să pregătesc o cameră pentru invitatul tău, i-a zis ea întinzându-i tava. Pe la ce oră urmează să vină?

– Cred că la începutul după-amiezii.

Își reținea lacrimile care-i înțepau pleoapele. Își imagina, deci, că-l detestă! Ce ironie amară a sorții. Bineînțeles că n-o putea iubi pentru că o iubea încă pe Gwendoline. Dar în fine, avuseseră o tandrețe imensă unul pentru altul! Atunci ce înseamnă această răutate fără sens?

Fu tentată un moment să-i spună că se răzgândise și că dorea să plece. Cum să mai suporte măcar un minut în plus această situație?

Fără să adauge un cuvânt, ieși din cameră și se opri în mijlocul scării pentru a se gândi ce atitudine să adopte. Ar fi fost o nebunie din partea ei să se lase influențată de vorbele lui Lucas. Încercă să-și imagineze reacția lui dacă i-ar fi spus că noaptea trecută fuseseră cât pe ce să facă dragoste. Bineînțeles că n-ar fi crezut-o. Înăbușindu-și un râs amar, s-a îndreptat spre bucătărie. Dacă era așteptat să vină un invitat, trebuia să se asigure că nu lipsește nimic.

N-a fost nevoie să-și facă griji, totuși. Doamna James era o femeie prevăzătoare. Frigiderul era plin de alimente și, din experiență, Lindsay știa că băcanul din sat putea să-i livreze oricând tot ce avea nevoie. Iar carne se găsea din abundență în congelator.

Gândindu-se că Lucas avea nevoie să-și recapete forțele, s-a hotărât să-i pregătească o masă ușoară: ouă fierte cu pâine prăjită, felul lui preferat. Tocmai terminase când a sosit doctorul Simmonds. Au urcat la etaj și l-au găsit pe Lucas pe punctul de a se ridica.

– O, nu, nu! Nici nu se pune problema! exclamă doctorul, râzând. Încă nu poți părăsi patul, băiete!

Lindsay își reținu un zâmbet când a auzit cum i se adresează doctorul Simmonds lui Lucas. Dar expresia amuzată a lui Lindsay nu i-a scăpat lui Lucas, care i-a aruncat o privire cruntă.

– Trebuie să mă scol, să primesc un client american și o să vă dovedesc pe loc că sunt în formă.

Medicul a izbucnit în râs.

– N-ai scăpat încă de boală, spuse el punându-i un termometru în gură, fără ca el să aibă timp să protesteze. Cred că momentele cele mai grele au trecut și trebuie să spun că micuța Lindsay a dat dovadă de mult curaj: te-a făcut să bei limonadă, te-a șters de transpirație, a stat la căpătâiul tău când ai delirat... Pentru un om cu temperamentul tău, s-ar putea ca asta să nu însemne nimic! glumi el din nou.

Lucas și-a plecat ochii pentru a-și stăpâni mânia care părea să-l fi cuprins la cuvintele doctorului. Când a ridicat capul pentru a o privi, părea să-și fi regăsit sângele rece.

– Îmi pare rău că nu-mi aduc aminte de nimic, răspunse Lucas cu calm. Sper să nu-ți fi creat prea multe greutăți, Lindsay.

Era atât de emoționată încât a preferat să se uite în altă parte.

– Doctorul Simmonds mă prevenise că vei uita totul.

– Într-adevăr, adăugă doctorul, aceste pierderi de memorie sunt cât se poate de firești. Dar temperatura a revenit la normal.

– Pot să mă ridic?

– Numai după-amiază, Lucas... Și doar câteva ore... S-a întors spre Lindsay. Nu mă mai conduce, draga mea, știu drumul, dar te previn că n-o să-ți fie ușor în zilele ce vin! Lucas nu va fi un pacient comod.

Lindsay era pe punctul de a se lua după doctor, dar Lucas a apucat-o de încheietura mâinii. Urmele degetelor pe care le lăsase o dureau încă și când s-a strâmbat și s-a îndepărtat de el, Lucas s-a încruntat și s-a uitat la încheietura mâinii ei.

– Văd că te-am tratat cam dur, spuse el calm.

Prea calm, s-a gândit Lindsay care se ruga ca el să nu-și amintească ce se întâmplase.

– Nu prea, a mințit ea prudentă. Numai că m-ai confundat o dată sau de două ori cu Gwendoline...

Această remarcă trebuia să-i abată gândurile dacă începea să-și reamintească.

– Adevărat? Este totuși straniu...

A studiat-o încruntându-se, ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile. O ținea în continuare cu fermitate și ea nu îndrăznea să se miște.

– Eu ți-am făcut asta? a întrebat-o el uitându-se la pielea roșie de sub degetele lui.

Ea ridică din umeri cu un aer pe care-l voia dezinvolt.

– Vorbește-mi de momentele de delir, i-a sugerat Lucas. Începe să mă intrige foarte mult...

Lindsay a pălit subit. Va trebui să fie foarte prudentă.

– O... nu s-a întâmplat nimic deosebit, spuse ea, încercând să râdă.

– Nimic?... Adevărat?... a repetat el cu un aer vag bănuitor, examinându-i din nou încheietura mâinii. Și zici că asta este nimic?

– Nu știai ce făceai... Confundându-mă cu Gwendoline, ai încercat numai să mă rețiii și m-am zbătut, ceea ce explică...

El a ridicat capul și privirile li s-au încrucișat.

– Vrei să spui că-ți doream prezența numai pentru că te-am confundat cu fosta mea soție?

Lindsay devenea din ce în ce mai nervoasă.

– Da... Eu... Tu aveai febră foarte mare.

Brusc, s-a auzit telefonul, întrerupând conversația, spre marea ușurare a lui Lindsay, care a profitat pentru a se îndepărta de pat, în timp ce Lucas a ridicat receptorul. Ar fi plecat dacă el nu i-ar fi făcut semn să rămână. A rămas în prag și ea și-a dat seama că vorbea cu secretara.

– Da, dar Lindsay acceptă să rămână și o să ne descurcăm. Am toate documentele la mine. Nu-ți face griji, totul o să iasă bine. Dacă apare cea mai mică problemă, îți telefonez.

Când a închis, o cută adâncă îi bara fruntea.

– Am nevoie de niște hârtii din birou de la mine... Vrei să te duci să mi le cauți, Lindsay?

Părea că nu se mai interesează de momentele de delir și ea l-a ascultat cu

ușurare când îi dădea indicațiile necesare pentru a găsi dosarul de care avea nevoie.

*
* *

Era puțin după ora trei după-amiază când a auzit o mașină oprindu-se în grădină. Lindsay a bănuit că era clientul american al lui Lucas.

Nu semăna cu bărbatul pe care și-l imaginase ea. Relativ scund și destul de robust, avea un aer jovial, poate prea jovial, a gândit Lindsay, pentru a fi atât de dur și intransigent cum lăsa să se înțeleagă Lucas.

– Locuiți într-o zonă încântătoare, dragă doamnă Armitage, a exclamat el salutând-o.

Doamnă Armitage? Fără îndoială, nu era la curent cu divorțul lui Lucas și n-a vrut să-l facă să se simtă stânjenit în fața șoferului de taxi – care depusese bagajele lângă el – explicându-i eroarea. Trebuia să-i atragă atenția lui Lucas asupra acestui detaliu, ca să aibă grijă să îndrepte greșeala...

A luat-o înainte spre casă.

– Să vă arăt camera, îi propuse ea surâzând. Trebuie să fiți obosit după o călătorie atât de lungă...

– Într-adevăr, vă mulțumesc... deși sunt obișnuit să traversez des oceanul. Lucas?...

– Pentru moment este în pat, zise ea. Nu-i nimic serios... are ceva febră dar cred că va fi bucuros să ia masa cu dumneavoastră în seara asta.

I-a surâs îmbietor, în timp ce s-a oprit în fața camerei de oaspeți.

– Sunt sigur că nu este un pacient prea comod, spuse Sam Carter râzând plăcut. Dar ar fi trebuit să mă preveniți, aș fi amânat vizita.

– N-am crezut că este necesar...

– Camera este de-a dreptul încântătoare, a apreciat el intrând în încăpere.

Era adevărat că decorul se întrecea pe sine în acel apartament pentru oaspeți, datorită unui decorator foarte bun. Vederea spre parc era splendidă și Lindsay avusese grijă să aducă niște flori de grădină și să-i pună la dispoziție băuturi, pe care le așezase pe o masă joasă.

– Vă rog să veniți în salon îndată ce doriți, i-a sugerat Lindsay. Nu mâncăm înainte de opt, dar m-am gândit că poate doriți să beți un ceai înainte. Diferențele de fus orar te zăpăcesc complet în privința orelor de

masă... Am să-i spun lui Lucas că ați venit, adăugă ea, întorcându-se pentru a ieși din cameră. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să mă chemați.

Intrând în camera lui Lucas, constată că el dormea profund și închise ușa fără zgomot. În ciuda protestelor lui, ea știa că era departe de a fi restabilit.

Înainte de prânz îi telefonase secretarei lui Lucas pentru a-i cere unele informații în legătură cu dosarul respectiv. Discutaseră mult timp și doamna MacNanghton îi spusese că Lucas lucra mult prea mult, după părerea ei. Avea fără îndoială o mare considerație pentru el. Nu încetase să-i tot aducă elogii despre modul cum se ocupa de afaceri și de beneficiile societății, făcând eforturi permanente pentru a găsi noi contracte pentru firmă.

– Mulți dintre clienții noștri sunt vechi și au suferit de pe urma recesiunii recente, îi explicase secretara și în consecință, am pierdut multe din afacerile pe care le aveam de pe vremea tatălui dumneavoastră. Însă Lucas a făcut adevărate miracole.

Era aproape ora cinci când a reapărut Sam Carter. Au băut amândoi ceai în salonașul

care fusese odinioară al Sheilei. Când i-a făcut complimente pentru prăjiturele, i-a venit din ce în ce mai greu să și-l imagineze ca omul de afaceri dur și necruțător.

La ora șase, ea s-a scuzat, explicându-i că menajera lipsea și că ei îi revenea sarcina să pregătească cina.

– Dacă va fi la fel de bună ca prăjiturelele, abia aștept cina, i-a spus el flatând-o. Dacă nu aveți nimic împotrivă... m-aș duce să mă plimb prin sat.

La ora șapte, după ce s-a asigurat că mâncarea era aproape gata, Lindsay s-a dus la ea în cameră să se schimbe. În fața ușii lui Lucas, a ezitat câteva secunde. Tocmai atunci ieșea și el.

– Nu trebuia să te scoli! spuse ea încercând să-și recapete sângele rece.

– Ce vrei să faci ca să mă reții? Să mă legi de cele patru colțuri ale patului?

– Masa va fi gata la opt, spuse ea fără să-i răspundă la ironie. Mă duc să mă schimb, a mai precizat ea, îndepărtându-se.

– Lindsay?...

Ea s-a întors. A văzut cum expresia lui devenise o clipă mai puțin aspră și cum oboseala i se reflecta în ochi. A trebuit să se

reținã în fața dorinței de a se arunca în brațele lui și de a-i mângâia cutele de îngrijorare de pe frunte.

– Îți mulțumesc pentru ceea ce faci pentru mine, spuse el simplu.

Era pentru prima oară de multă vreme când îi vorbea normal și acele cuvinte banale, atât de firești, o emoționaseră într-atât încât îi venea să plângă. Pentru a-și combate emoțiile, a ridicat din umeri și a adoptat un ton ironic.

– O, n-ai pentru ce. Sper însă să-ți amintești de asta, când va veni momentul...

– Cu alte cuvinte, atunci când mă voi gândi din nou dacă să-ți dau acordul meu în privința căsătoriei tale... Dar să nu-ți faci iluzii prea mari...

– Totuși, nu poți să nu-mi dai acordul, Lucas! N-ai dreptul să faci așa ceva!

– Într-adevăr. Am numai posibilitatea să nu-ți dau moștenirea, ceea ce înseamnă același lucru, nu?...

El a luat-o pe după umeri, zgâlțâind-o energic, cu ochii de safir cufundați în ai ei.

– Dar de ce... de ce faci asta?! a țipat ea abia ținându-și lacrimile.

– Tu de ce crezi? Ești adultă acum și ești capabilă să-ți dai seama și singură de motivele mele. Încearcă s-o faci...

Ce voia să spună? Atitudinea lui față de mariajul ei cu Jeremy avea, deci, o semnificație specială...

– Ce-ai face dacă într-o zi te-ai îndrăgosti de un alt bărbat, care n-ar avea calitățile dorite de tatăl tău, Lindsay? a întrebat-o el grav.

Cu o săptămână în urmă, i-ar fi spus că ar fi imposibil. Dar îmboldită de un sentiment de revoltă, s-a crispat sub mâinile lui și și-a dat semeț capul pe spate, pentru a-l fixa mai bine drept în ochi.

– Dacă l-aș iubi și el m-ar iubi în același fel, puțin mi-ar păsa de moștenire, a spus ea cu calm.

– Și cu toate astea, accepți încă să te căsătorești cu Jeremy?

– Cu ce drept îți permiți să mă judeci?

Ea era în acel moment în defensivă, de teamă ca întrebarea să nu-l ducă la adevăr.

– Nu știi nici măcar ce simt pentru el!

– Fii serioasă, Lindsay...

A ridicat mâinile de pe umerii ei și i-a cuprins fața, astfel încât să nu-și mai întoarcă

fața. Privirea lui rece a paralizat-o, în timp ce se uita fix în adâncul ochilor lui.

– Să știi că n-am uitat deloc ce s-a întâmplat aseară, Lindsay... cum n-ai uitat nici tu, deși preferi să pretinzi contrariul.

Șocul pe care l-a simțit la cuvintele lui a zăpăcit-o de tot. S-a făcut albă la față.

– Îți... amintești...

– Bineînțeles că-mi amintesc. Ce bărbat ar putea uita o persoană atât de pasionată ca tine, Lindsay?

– Credeai că sunt Gwendoline, bâigui ea disperată pentru a se apăra. N-am putut să plec... Tu nu m-ai lăsat...

– Ce încerci să spui? Vrei să spui că eram inconștienți amândoi? Nu minți, Lindsay... știai exact ce se întâmplă și nu voiai ca eu să mă opresc din ce făceam, nu-i așa?

A zgâlțâit-o din nou ținând-o de umeri.

– Lucas... trebuie să plec imediat din casa asta...

Mâinile lui Lucas au coborât până la talia ei pentru a o ține și mai bine.

– O, nu! N-ai să pleci! exclamă el cu duritate. Dacă nu obțin contractul acesta, trebuie să trec o treime din angajații uzinei pe program redus. Asta vrei, Lindsay? Să

porți singură răspunderea reducerii salariului la aproape trei sute de oameni?...

S-a eliberat cu energie din strânsoarea lui și a alergat la ea în cameră. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și obrajii i se aprinseseră de furie și disperare.

„Cum de nu înțelege cât de mult îl iubesc?" Era sfâșiată între dorința de a pleca imediat și datoria de a rămâne pentru a salva întreprinderea familială. Nu putea să riște ca Sam Carter să fie nemulțumit și se hotărî să continue acea mascaradă... Ca o somnambulă, s-a îmbrăcat și a coborât la parter.

A reușit, totuși, să se descurce bine și să servească cina fără să i se ghicească disperarea. Cu toate acestea, eroarea lui Sam Carter cu privire la legătura dintre Lindsay și Lucas i-a stânjenit pe amândoi un moment.

– Ești un bărbat fericit, Lucas, l-a felicitat Sam. Ar trebui să ai mare grijă de ea... Soții ca a ta sunt foarte rare.

Omisese să-i explice lui Lucas că Sam o luase drept soția lui și acum i se părea imposibil să i se mai spună adevărul.

Pregătea cafeaua când Lucas a venit și el în bucătărie.

– Ce este cu povestea asta? a întrebat-o el cu voce încordată.

– Cred că a interpretat greșit prezența mea aici. Se aștepta, desigur, s-o găsească pe Gwendoline și greșeala lui este firească. N-am vrut să-l fac să se jeneze punându-l la curent cu divorțul tău în fața șoferului de taxi... Mă decisesem să-ți spun, dar...

– Dar n-ai făcut-o! i-a zis el pe un ton încărcat de sarcasm, și acum mi se pare delicat să punem lucrurile la punct. O să se întrebe pentru ce motiv nu i-am spus mai devreme... Bun. Să lăsăm lucrurile așa pentru moment. Oricum, nu rămâne decât două zile.

Subit, Lucas a luat-o de umeri și a tras-o spre el. Lindsay s-a crispat. Căldura gurii lui pe gâtul ei a cufundat-o într-o liniște adâncă. A închis ochii în mod instinctiv și nu și-a dat seama de zgomotul pașilor pe culoar decât în ultimă instanță.

Ușa s-a deschis și Sam a înaintat în bucătărie, surâzând când i-a văzut.

– Tocmai mi-am amintit că trebuie să telefonez în Statele Unite, spuse el. Îmi dați voie să folosesc telefonul vostru?

Dându-i drumul lui Lindsay, Lucas a consimțit și vru să-l conducă pe musafir. Dar

cu un gest din mână acesta a refuzat, cu un zâmbet complice.

– Nu, nu... Este atât de minunat să vezi oameni căsătoriți încă atât de îndrăgostiți unul de altul încât să se sărute în bucătărie.

Lindsay a așteptat ca Sam să se îndepărteze pentru a se întoarce spre Lucas. Dar acesta nu i-a dat timp să vorbească.

– L-am auzit venind, a început el și deoarece din cauza ta luăm împreună parte la mascaradă, m-am gândit că trebuie s-o facem ceva mai credibilă.

– Dar nu aveai nici un motiv să mă...

– Nici un motiv? reluă el ridicând din sprâncene în fața expresiei ei neîncrezătoare. Draga mea Lindsay, uiți cum te-ai comportat în brațele mele aseară?

S-a întors ca să plece, lăsând-o tremurând de disperare. În mod evident, avea intenția să profite de ceea ce se întâmplase între ei în ajun, pentru a o tortura, și ea se îndoia că poate să suporte cruzimea lui.

Când s-a întors în salon cu cafeaua, i-a găsit pe cei doi bărbați discutând.

– Vă las să discutați despre afacerile voastre, spuse ea, surâzând, foarte fericită că găsise un pretext.

Dar în momentul când a trecut prin fața lui Lucas, el a prins-o de încheietura mâinii și a tras-o spre canapea, atât de aproape încât a putut să-i simtă coapsa lipită de a ei.

La zece și jumătate, Sam a declarat că efectele diferenței de fus orar încep să se facă simțite și s-a scuzat că se duce să se culce.

După plecarea lui, Lindsay s-a apucat să strângă ceștile de cafea.

– Hai, spune-mi la ce te gândești, Lindsay! Îmi dau foarte bine seama că ești pe punctul de a exploda...

– Ce odios ești!

– Ce-ți închipui? Că te arunci în brațele mele și mă abandonezi după aceea, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic între noi?

Îngrozită, a holbat ochii la el.

– Ce vrei să spui?

– Las-o baltă, Lindsay, știi perfect! Jeremy sau unul din numeroșii tăi amanți îți lipsesc atât de mult?

Oare ce-i spusese Gwendoline atât de insultător despre ea? O detestase atât de mult încât îi crease lui Lucas o imagine așa de murdară despre ea?

Nu-l mai văzuse atât de furios. Îi pierise orice surâs de pe față și ochii lui albaștri deveniseră aproape negri.

– Lucrurile nu s-au întâmplat așa cum crezi tu, bâigui ea cu voce sugrumată.

Nervoasă, și-a umezit buzele și a tresărit pe neașteptate când a văzut rictusul amar care i-a strâmbat gura lui Lucas.

– Pentru Dumnezeu! Nu face asta...

Nu era acel Lucas pe care-l cunoștea, se gândi ea puțin îngrozită. Nu-l mai văzuse niciodată atât de puțin stăpân pe el, pradă unei emoții atât de violente.

– Nu sunt înlocuitoarea lui Gwendoline! s-a auzit ea spunând.

Spre marea ei surpriză, el a izbucnit în râs.

– O, Doamne! exclamă el. Este incredibil... Dacă ai ști măcar... Dar nu te îngrijora, este cu adevărat ultima mea dorință.

Toată mânia păru să-i dispară brusc și s-a lăsat să cadă într-un fotoliu, cu fața atât de palidă încât Lindsay a uitat de propria ei mânie.

Lăsând din mână tava, s-a îndreptat spre el și a întins cu ezitare o mână spre brațul lui.

– Stai, nu mă atinge! Mă duc să mă culc și dacă ai cât de cât bun simț, să nu vii la mine în seara asta, Lindsay.

I-a remarcat expresia înnebunită de pe față și a izbucnit într-un râs cinic.

– Nu mă mai privi așa! Să nu-mi spui că nici unul din amanții tăi nu te-a învățat că pasiunea este adesea ațâțată de mânie, a continuat el mai zeflemitor ca niciodată.

Ea încerca să alunge imaginea lui Lucas pe punctul de a o săruta, în timp ce furia ceda puțin câte puțin locul neliniștii.

Pentru a contracara acel moment de slăbiciune, s-a întors spre el și i-a aruncat o remarcă usturătoare:

– Este cât se poate de clar că nu avem aceleași gusturi, Lucas! Pentru mine, dragostea nu are nici o legătură cu ceea ce pari tu să sugerezi.

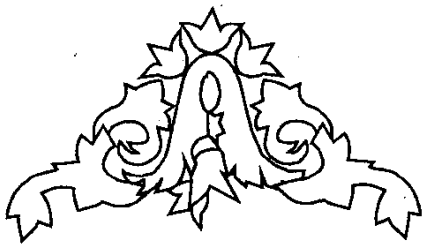

CAPITOLUL VII

Din grădină, Lindsay aruncă o privire spre fereastra biroului. Lucas şi Sam Carter se retrăseseră acolo de dimineaţă devreme şi se întreba dacă să-i prevină că se apropie ora pentru masa de prânz sau să-i lase să-şi continue mai departe discuţiile.

Dar după puţin timp, cei doi bărbaţi au ieşit din cameră şi Lindsay s-a îndreptat spre ei surâzând cu amabilitate. A reuşit cu greu să evite privirea lui Lucas şi inima a început să-i bată cu putere.

– Tocmai mă întrebam dacă nu vreţi să mâncaţi.

– Suntem gata, răspunse Lucas cu o voce atât de încordată, încât ea s-a întrebat dacă negocierile cu Sam Carter fuseseră încununate de succes.

Temerile ei s-au risipit în faţa tonului entuziast al acestuia din urmă.

– Diseară vă invit la masă în oraş, a propus el zâmbind... Nu, nu, insist! a exclamat el

pe când Lucas se pregătea să protesteze. Va fi atât pentru a-mi exprima mulțumirile fermecătoarei mele gazde cât și pentru a sărbători acordul nostru.

S-a întors spre Lindsay pentru a-i adresa un surâs jovial.

– Într-adevăr, am semnat cu soțul dumneavoastră un contract, și dacă aveți să-mi faceți o sugestie în privința unui restaurant unde mâncarea să fie la fel de bună ca a dumneavoastră, stimată doamnă...

Bănuind că Lucas nu avea chef ca oamenii să-i vadă împreună, Lindsay a încercat să refuze invitația, dar în zadar.

Fu rândul lui Lucas să facă o propunere:

– Cunosc un restaurant la aproximativ treizeci de kilometri de aici, într-o regiune pitorească. Sunt sigur că îți va place.

Abia după dejun, Lindsay avu ocazia să-l vadă singur pe Lucas. A venit după ea la bucătărie în timp ce ea punea vasele în mașina de spălat. Părea cam întunecat. Trecând-o un fior când a intrat el, și-a făcut reproșuri pentru slăbiciunea ei, fiind supărată pe Lucas pe care-l considerase motivul reacției sale. Mânia ei s-a manifestat în tonul sec pe care l-a folosit.

– După mina pe care-o ai, s-ar putea spune că negocierile au eșuat.

În forul ei interior suferea teribil, cunoscând cauza lispei lui de entuziasm. Durerea de a fi pierdut-o pe Gwendoline era cu mult mai mare decât bucuria de a fi încheiat cu succes o afacere. Nu mai suporta dragostea pe care el o purta altei femei, când ea îl iubea atât de mult... Și totuși, nu exista altă soluție decât să accepte tristețea situației ei.

– În cazul în care acest fapt ți-ar fi scăpat, își pierdu el răbdarea, diseară o să ne găsim într-o situație delicată. De ce crezi că am ales un restaurant atât de îndepărtat? N-am chef să ne întâlnim cu persoane care ne cunosc și care să vină să ne salute, ca Sam Carter să-și dea seama că l-am păcălit. Mă întreb de ce n-ai încercat să-l refuzi cu mai multă fermitate.

În mod stupid, lacrimile i-au venit în ochi din cauza remarcii lui nedrepte. A rămas încremenită pe loc, în timp ce el ieșea din bucătărie trântind ușa. Chiar dacă o tratase cu răceală la începutul căsătoriei lui, nu-l mai văzuse niciodată manifestând față de ea o mânie permanentă și aproape de

necontrolat, a cărei cauză o cunoștea, totuși, prea bine.

După ce ei s-au întors în biroul lui Lucas, Lindsay s-a hotărât să se ducă în orașul vecin. Spera ca vizita la coafor și apoi la Tom Henry, vechiul ei prieten și avocat al familiei, să-i schimbe gândurile...

Când s-a așezat la volan, i-a văzut ieșind din casă.

– Mergem la uzină pentru aproximativ o oră, îi spuse Lucas apropiindu-se. Unde te duci?

Întrebarea a fost suficient de brutală și sonoră ca s-o audă și Sam Carter.

– Am de făcut câteva drumuri... Trec și pe la Tom.

Se temea să-i mărturisească lui Lucas că se duce la coafor, de teamă să nu dea o interpretare greșită deciziei ei. De fapt, se simțea atât de stânjenită de sentimentele ei față de el, încât se îngrozea la ideea că el ar putea să le descopere. Totuși, când a văzut că figura lui devine aspră, a simțit că făcuse o greșeală vorbindu-i de Tom. Dar Lucas se îndrepta deja spre mașina lui.

Lindsay se întreba ce motiv ar putea avea să fie atât de furios pentru că ea dorea să se

întâlnească cu Tom. Era un prieten vechi și ori de câte ori venea în Dorset, se ducea să-l vadă. Și-a dat brusc seama că, în mai multe rânduri, îl amenințase pe Lucas că se va duce la Tom să discute despre căsătoria ei. Lucas o luase, fără îndoială, în serios și își imagina că-și va pune amenințarea în practică.

După o jumătate de oră, parca mașina în centrul orașului. Totdeauna îi plăcuse localitatea Malden cu locuințele sale din piatră, vechi din epoca medievală. Pe vremea când regiunea era celebră pentru lâna pe care o producea, Malden fusese un centru foarte activ și foarte bogat. Astăzi, locuitorii erau foarte mândri de trecutul lor.

Biroul lui Tom se găsea într-una din acele locuințe vechi ale orașului. Avocatul a primit-o cu căldură. Încerca pentru ea o afecțiune sinceră și cunoștea speranțele pe care tatăl ei le nutrise pentru ea. Se gândea în ascuns că vechiul lui prieten Charles nu procedase bine să-și educe fiica cu unica ambiție de a-i satisface dorințele. O dată sau de două ori, încercase să-și spună părerea tatălui lui Lindsay, dar acesta fusese atât de încăpățânat încât nu mai insistase.

Totuși, știa că bătrânul Charles dorise mai mult ca orice fericirea fiicei sale.

– Vrei o ceașcă de ceai, Lindsay? îi propuse el cu amabilitate, privind îngrijorat chipul obosit al tinerei.

Ea a acceptat și s-a așezat, în timp ce Tom a ridicat receptorul pentru a o ruga pe Mary să pregătească ceaiul.

– Vii să mă vezi pentru probleme de afaceri sau de plăcere? s-a interesat el după ce Mary a adus ceaiul.

– Și pentru una și pentru alta... a răspuns ea zâmbind, aducându-și aminte de dățile când, adolescentă fiind, venea să-l viziteze pe Tom pentru a i se destăinui.

Reprezentase pentru ea întotdeauna imaginea înțelepciunii și avea cu el relații simple și prietenești pe care nu le-ar fi putut întreține cu tatăl ei.

– Ai slăbit și arăți obosită.

Lindsay zâmbi, ridicând din umeri cu un aer pe care-l dorea dezinvolt.

– O! viața marilor orașe este atât de trepidantă...

Dar n-a reușit să-l păcălească.

– Ai putea duce o viață mai calmă. Cu veniturile pe care ți le-a lăsat tatăl tău...

– Vrei să spui că aș putea duce o viață leneșă și să stau în Dorset... Nu prea cred că asta ar fi fost dorința lui Lucas, după ce s-a căsătorit.

A ridicat la timp privirea pentru a vedea expresia ciudată de pe chipul lui Tom.

– Tom? Ce este?

– Nimic... nimic, draga mea.

– Am aflat și eu în fine de divorțul lui Lucas. Am fost cu atât mai surprinsă cu cât nu-mi spusese nimic.

– A avut fără îndoială motivele lui...

– Nu reușesc totuși să cred că Gwendoline a putut să plece cu altcineva. Părea atât de îndrăgostită de el...

A surprins din nou un licăr nedefinit în privirea lui Tom.

– Ce-ar fi să vorbim despre lucruri mai vesele, i-a sugerat el. Ce planuri ai?

Venise momentul să-i explice problemele pe care le ridica logodna ei cu Jeremy. Și totuși, nu spuse nimic. A fost dintr-odată sigură că nu se va căsători cu Jeremy. Faptul că reușise să-și mărturisească acest lucru cu atâta sinceritate i-a luat o povară enormă de culpabilitate și incertitudine de pe umeri. Căsătoria ei cu Jeremy ar fi fost, desigur,

sortită eșecului. Trebuia să recunoască totuși, că, ani la rând, încercase să se amăgească pentru a se proteja de suferințele pe care i le-ar fi pricinuit descoperirea dragostei ei pentru Lucas. Nu se va mai putea supune deloc de-acum înainte dorințelor tatălui ei. Nu se va mai putea căsători niciodată cu alt bărbat decât cu Lucas. Și... pentru că n-o iubea...

Observând expresiile care se succedau pe chipul lui Lindsay, Tom a ghicit că inima ei suferea.

– Nu, n-am nici un plan, răspunse în cele din urmă Lindsay. Am un serviciu care mă satisface pentru moment. Și-a mușcat buza și a privit pentru o clipă pe fereastră. Tom... a continuat ea, m-ai considera lipsită de loialitate dacă ți-aș spune că nu găsesc curajul să respect dorințele tatălui meu?

– Vrei să spui că refuzi să te căsătorești cu un bărbat pe care tatăl tău l-ar fi apreciat?

– Da, într-o anumită măsură, admise ea. Eram pe punctul de a anunța că mă logodesc, dar...

– Dar ai descoperit că-l iubești pe Lucas, nu-i așa?

Lindsay rămase mută de surpriză și de stânjeneală.

– Cum... de unde știai? reuși ea să spună după câteva secunde.

– Uiți că te cunosc de când lumea, spuse el cu blândețe. Ți-am ghicit sentimentele de mult timp, Lindsay, dar nu cred că mă înșel când afirm că tu ți le-ai descoperit abia de curând, nu-i așa?

– Așa este... Am venit cu intenția să-i spun că mă logodesc. Am avut acea discuție lungă și dificilă despre asta și apoi... Lucas s-a îmbolnăvit. Atunci mi-am dat seama...

– Că-l iubești, a încheiat el cu tandrețe în locul ei. Micuța mea dragă, ce să-ți spun? Am considerat întotdeauna că tatăl tău se înșela educându-te așa cum a făcut-o. Ceea ce nu înseamnă că nu-i eram prieten, din contră, eram foarte buni prieteni. O adora atât de mult pe mama ta, încât a suferit cumplit când a murit exact în momentul când ajunsese la poziția socială și la averea pe care le dorea pentru ea.

– Dar mama mea nu avea ce face cu acei bani! Îl iubea pe tatăl meu pentru el însuși.

– Știu... Dar amărăciunea orbește uneori ființele și le transformă. Sărmanul tău tată a

simțit nevoia să se răzbune pe cei care, în ochii lui, grăbiseră moartea soției sale respingând-o. Și mă tem să nu te fi folosit ca instrument al revanșei lui.

– Sunt parțial responsabilă, știi, doream atât de mult să-i fac pe voie... Ar fi trebuit să-i fi ținut piept mai des, să mă opun... Crezi că în felul acesta ar fi înțeles că greșea? Dar în realitate Lucas era singura persoană pe care-o asculta cu adevărat și nu cred că ar fi avut vreun rost.

Lindsay rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

– Am crezut întotdeauna că Lucas este de partea mea, dar... la moartea tatălui meu...

– Se găsea atunci într-o poziție extrem de delicată, draga mea. Încearcă să-ți amintești că în acea vreme a trebuit să lupte cu înverșunare pentru a menține imperiul creat de tatăl tău. După moartea lui, bursa se zăpăcise. Circulau zvonuri că afacerile tatălui tău se aflau în pericol pentru că murise. Lucas a dovedit de o manieră admirabilă că era capabil să preia succesiunea președinției consiliului de administrație, dar nu fără greutăți, bineînțeles. Charles știa că Lucas era capabil și el fusese acela care-l

formase ca om de afaceri. Știi că avea o părere foarte bună despre el.

– Într-adevăr, ajunsesem chiar să fiu geloasă pe el, când eram copil...

– Tatăl tău te-a adorat întotdeauna, iar Lucas a avut pentru Charles o admirație fără seamăn. Îl iubea, cum te iubește și pe tine.

– Nu, în privința asta te înșeli. A încercat întruna să mă mărite de la moartea tatălui meu. După aceea, s-a căsătorit cu Gwendoline și nici unul, nici altul, nu mă agreau.

Tom oftă auzind amărăciunea care răzbătea din vocea lui Lindsay.

– Draga mea, încearcă să înțelegi... Ține seamă de ce s-a întâmplat. Tu și Lucas locuiați singuri în casa aceea mare. Știu, o să-mi spui că el este fratele tău vitreg, dar între voi nu există nici o legătură de sânge și nimic n-a putut pune capăt bârfelor. În sat, oamenii erau gata să parieze că Lucas avea să se căsătorească cu tine pentru a profita de averea ta... Crede-mă, Lucas n-a încercat decât să te scutească de necazuri.

– Dar... abia aveam șaptesprezece ani...

– Este dificil de știut astăzi ce alternativă i s-ar fi oferit lui Lucas, alta decât de a se

căsători și a aduce o altă femeie în casă, care să aibă grijă și de tine.

– Și totuși, Gwendoline a făcut tot posibilul să mă vadă plecată. M-a acuzat chiar că-l voiam pe Lucas numai pentru mine, râse ea cu amărăciune. Credeam atunci că se înșela. În orice caz, acum sunt sigură de un lucru: dacă mă mărit, o voi face din dragoste.

– Sunt foarte bucuros să te aud spunând asta. Nu te gândi că bărbatul pe care-l vei alege nu va fi neapărat cel pe care tatăl tău ți l-ar fi dorit drept soț. Oamenii se schimbă odată cu trecerea anilor, Lindsay, și de unde știi că tatăl tău nu și-ar fi moderat dorințele? Sunt sigur că, în străfundul inimii lui, ținea mai mult ca să te vadă fericită decât să-i îndeplinești cu orice preț dorința de răzbunare. N-ar fi vrut în nici un caz să te măriți cu unicul scop de a-i face plăcere, mai ales după fericirea pe care a împărtășit-o cu mama ta, și de asta trebuie să-ți amintești.

– Ai perfectă dreptate, l-a aprobat ea, ridicându-se pentru a-l îmbrățișa cu afecțiune. Îți mulțumesc pentru că m-ai ascultat, Tom. Dar am impresia că nu mă voi mărita niciodată. Lucas se va bucura cel puțin când

va auzi că am renunțat la logodnă și când te gândești cât de mult dorea, într-o anumită vreme, să mă vadă măritată.

– Poate că ar trebui să-l întrebi... i-a sugerat Tom, enigmatic. Oamenii care întreabă obțin deseori răspunsuri.

Ea s-a strâmbat ușor.

– De fapt, după dispoziția lui Lucas din ultimele zile, cred din contră că i-ar face plăcere să nu-mi răspundă. Oricum, nu mă va iubi niciodată. Nu mi-am dat seama cât de mult o iubea pe Gwendoline.

– Nu-ți face griji, a sfătuit-o Tom. Lucrurile se vor aranja de la sine dacă le lași în voia lor.

– Roata norocului?... Poate ai dreptate.

După ce a plecat de la Tom, Lindsay s-a dus la coafor.

A cuprins-o un val de nostalgie când s-a găsit din nou în decorul familiar al salonului de coafură și, în timp ce tânăra patroană a început să se ocupe de părul ei, s-a gândit cât de nefericită fusese când trebuise să plece din Dorset. Dar mândria ei fusese mai puternică și acceptase să plece. În acea vreme, nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei că-l iubea pe Lucas... Jeremy va fi,

fără îndoială, furios când îi va spune că renunță să se mai logodească cu el.

De ce nu era capabilă, ca multe alte femei, să contracteze o căsătorie de conveniență, de care să fie mulțumită toată viața? Dar știa că nu va putea să trăiască cu un alt bărbat decât Lucas.

Lindsay a ajuns acasă cu zece minute înainte de a se întoarce Sam și Lucas și a putut să-i vadă venind de la fereastra camerei ei; s-a dat înapoi instinctiv când Lucas a aruncat o privire spre ferestrele de la etaj. Cu siguranță că nu căuta s-o vadă; era deci ridicol să-i bată inima atât de tare. Și-a dat seama că părea să aibă același aer posac și s-a gândit cu ironie că seara nu se anunța deloc veselă.

I-a găsit pe amândoi în salon și i-a servit cu ceai și prăjiturele. Sam a explicat râzând că decisese să importe tradiția ceaiului de la ora cinci în Statele Unite.

– Ca să fiu sincer, dragul meu Lucas, dacă nu era soția ta, aș fi încercat s-o conving pe această tânără doamnă încântătoare să mă urmeze în țara mea! Este absolut extraordinară!

– Sunt convins, a mormăit Lucas pe un ton amar.

Lindsay a trebuit să se rețină să nu plângă de durere în fața acestei ostilități flagrante. Ar fi putut cel puțin să se abțină să dea mereu dovadă de această cruzime... Ce făcuse ca să merite așa ceva? Afară doar dacă nu-i reproșa pur și simplu că nu este Gwendoline.

La ora șase, s-a scuzat și a urcat să se schimbe. S-a îmbrăcat cu o rochie neagră simplă de jerse, ușor decoltată la spate. Materialul suplu îi sublinia formele cu grație și o senzualitate uimitoare, de care era conștientă.

Coborând înapoi în salon, l-a găsit pe Lucas singur, cu un pahar de coniac în mână. Trebuie să fi afișat un aer oarecum mirat, căci el i-a prevenit imediat eventualele remarci.

– Nu spune nimic, vrei? N-am intenția să beau dacă de asta te temi. În primul rând, pentru că urmează să conduc mașina...

– Și apoi? a întrebat Lindsay, decisă să rămână calmă, în ciuda ostilității lui.

– Să zicem, pur și simplu, că nu vreau să abuzez de alcool, sperând că în cele din urmă va fi în avantajul meu.

Lindsay nu era prea sigură de sensul cuvintelor lui. Voia oare să se refere la durerea de a fi pierdut-o pe Gwendoline? Și, în acest caz, de ce dorea să îndure această suferință?

Sosirea lui Sam a scutit-o să mai răspundă.

– Sunteți cu totul fermecătoare! a explodat Sam cu un accent de sinceritate. Complimentele mele, dragă Lucas. Soția ta are un gust foarte rafinat.

– Mulțumesc, răspunse Lucas.

Lindsay a fost atât de surprinsă de căldura vocii lui, încât s-a întors spre el.

– În definitiv, nu ea a ales să se căsătorească cu mine? glumi el.

Sam și Lucas au râs din toată inima și ea s-a forțat să se alăture veseliei lor. Se temea de seara ce urma și figura i s-a închis, în timp ce o luase înaintea celor doi bărbați spre mașină.

*

* *

Restaurantul pe care Lucas îl alesese era unul de lux. Sala mică și elegantă era pe jumătate plină când au ajuns. S-au stabilit la o masă care avea vedere spre un parc

splendid, luminat de reflectoare plasate cu ingeniozitate pentru a crea o atmosferă feerică.

– Îmi place aici. Este un loc excelent, a apreciat Sam, încântat.

În timp ce ei discutau, Lindsay a rătăcit cu privirea prin local și s-a cutremurat când a recunoscut un grup de patru persoane la o masă aproape de a lor.

– S-a întâmplat ceva? s-a neliniștit Lucas.

Era surprinsă că el remarcase nervozitatea ei.

– Nu... nu...

Fără să vrea, se simțea atrasă spre ocupanții mesei vecine. Și-a amintit că luase ceaiul cu domnul și doamna mai în vârstă și fiica lor, la părinții lui Jeremy. În schimb, nu-l cunoștea pe tânărul care era cu ei, dar își amintea că lady Irene și-o dorise pe Amelia Rhodes de noră.

Aceasta din urmă a observat-o prima pe Lindsay și i-a făcut un semn mic cu mâna. Lindsay s-a simțit jenată. Nu se mai putuse împăca cu Amelia care o invidia de când ea și Jeremy de hotărâseră să se căsătorească. Într-adevăr, Amelia sperase întotdeauna să se mărite cu Jeremy, pentru că se învârteau

în aceleași cercuri și familia sa era avută. Ea corespundea perfect dorințelor lui lady Irene în ceea ce privea soția ideală pentru fiul său.

După ce a privit-o pe Lindsay, Amelia s-a uitat îndelung la umerii largi ai lui Lucas, cu o lucire în priviri pe care Lindsay a recunoscut-o imediat. Cum îndrăznea să-l admire pe Lucas cu atâta tupeu? s-a scandalizat ea. Dar, în același timp, s-a simțit ridicolă. Cu ce drept era ea atât de geloasă?

Chelnerul a luat comanda și ea a răspuns mecanic întrebărilor lui Sam în privința preferințelor culinare. Apoi s-a forțat să participe la conversația celor doi bărbați și să manifeste ceva entuziasm. Totuși se simțea tot timpul atrasă să se uite la Amelia.

– Nu mai face mutra asta, i-a reproșat Lucas în șoaptă, în timp ce Sam vorbea cu chelnerul. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea evaziv.

Abia a pronunțat aceste cuvinte, când a văzut-o pe Amelia îndreptându-se spre ei cu un mers nonșalant.

– Lindsay, dragă, s-a miorlăit ea. Ce surpriză! Vrei să mă prezinți?

Încercând să ignore sentimentul de spaimă care-i îngheța sângele, Lindsay a făcut prezentările.

– Vă place țara noastră, domnule Carter? gânguri Amelia spre Sam, fără să-l scape pe Lucas din ochi.

Ce nerușinare! s-a gândit Lindsay, furioasă de gelozia care creștea în ea.

– O, da! s-a entuziasmat Sam. Lucas și fermecătoarea sa soție au știut cum să-mi facă șederea mai agreabilă.

– Soția lui? s-a mirat Amelia, cu ochii mari. Draga mea, habar n-aveam! Bietul Jeremy... Când?...

– Amelia!

Tonul rece al tatălui său a făcut-o pe Amelia să-și îndrepte atenția spre părinții și prietenul ei. Cu o privire provocatoare spre Lucas, s-a întors la ei.

Lindsay nu mai reușea să-și recapete sângele rece și a trebuit să-și pună înapoi pe masă furculița și cuțitul, atât de tare îi tremurau mâinile. Doamna Rhodes nu va pierde ocazia să-i povestească mamei lui Jeremy despre așa-zisul mariaj cu Lucas.

S-a cutremurat imaginându-și toate complicațiile care aveau să urmeze. A doua

zi de dimineață, va trebui să se întoarcă la Londra și să-l vadă pe Jeremy, înainte ca vestea să ajungă la el, din altă sursă.

– Lindsay?

Tonul puțin sec al lui Lucas a readus-o la realitate.

– Sunt nespus de mâhnită, mă simt numai puțin obosită... s-a scuzat ea, conștientă că Lucas era nervos și că Sam se uita neliniștit la ea. Mă doare puțin capul, atâta tot... încă de când am plecat.

– Draga mea, ar fi trebuit să ne spui! exclamă Sam. Plecăm imediat, atunci.

– Nu, nu! Nu este chiar atât de grav, pot să suport...

N-a fost deloc surprinsă, când la plecare, familia Rhodes s-a oprit la masa lor.

Doamna Rhodes s-a purtat foarte distant cu ea.

Lindsay nu s-a îndoit nici un moment că-și întipărea în memorie figura lui Lucas și că-i va raporta prietenei sale, lady Irene, ceea ce aflase de la fiica ei.

A așteptat să ajungă înapoi acasă pentru a-i spune lui Lucas că trebuia să se întoarcă la Londra. El venise după ea în bucătărie,

când se oferise să le pregătească ceva de băut celor doi bărbați, înainte de culcare.

– De ce pleci? Ți-e teamă ca logodnicul tău să nu se căsătorească cu altă femeie?

De ce oare nu putea să-i mărturisească faptul că puțin îi păsa? O clipă, Lindsay și-a lăsat imaginația să rătăcească, visând că-i mărturisea impulsiv dragostea ei și că nu se va căsători niciodată cu alt bărbat. Furioasă că se lăsase pradă unor asemenea gânduri absurde, a ridicat capul spre el, cu un nod în gât în fața privirii lui întunecate.

– De ce te-ai dus la Tom în după-amiaza asta? Ca să-i ceri să-mi intenteze un proces?

Nu era totuși posibil ca Lucas s-o fi luat în serios când îl amenințase. Era atât de mirată, încât a rămas mută o clipă și s-a mulțumit să-l fixeze cu intensitate.

– Și de ce să n-o fi făcut? l-a întrebat ea pe neașteptate. N-ai nici un drept să mă împiedici să mă mărit cu Jeremy.

– Nici un drept, dar cele mai bune motive, a crezut ea că-l aude mormăind, în timp ce Lucas s-a întors și a ieșit din bucătărie.

Totuși nu era sigură că înțelesese bine cuvintele lui. Și-a amintit atunci de sfatul lui Tom, că trebuia să-i ceară explicații lui

Lucas. Dar era încă departe, mult prea departe de a-i putea pune toate întrebările care i se învălmășeau în minte. De ce?... Pentru că-i era teamă de el? Bineînțeles, reflectă ea obosită, încercând să-și potolească durerea de cap masându-și tâmplele cu vârful degetelor.

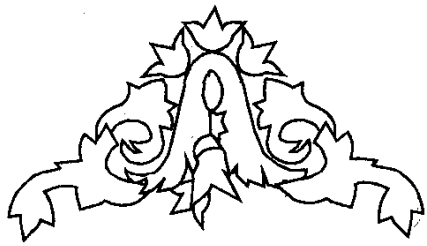

CAPITOLUL VIII

Lindsay s-a trezit cu senzația neplăcută a unei amenințări. Cu mintea încă amorțită, și-a reamintit puțin câte puțin evenimentele din ziua trecută și și-a dat seama atunci că trebuia să plece în scurt timp la Londra, pentru a-l revedea pe Jeremy.

În cursul nopții, durerea de cap se accentuase și adormise greu. „Nu-ți mai închipui că poți face ceva împotriva soartei" s-a dojenit ea în timp ce făcea duș.

Nu mai avea nici un motiv să rămână în Dorset. Sam Carter urma să plece după-amiază și Lucas părea complet vindecat.

În timpul micului dejun, ei i-a venit greu să pară relaxată. Sam le-a spus că amândoi îi vor lipsi mult și, în ciuda succesului lui profesional, lui Lindsay îi lăsase impresia că era un om solitar, ca și ea de acum înainte. Cu atât mai mult cu cât se întreba dacă prietena ei Caroline va accepta să împartă în continuare apartamentul cu ea, acum după

ce se despărțise de Jeremy. Oare loialitatea față de vărul ei n-o va determina să se mute?

Fiecare lucru la timpul lui... și-a repetat Lindsay.

După micul dejun, Sam a urcat din nou la etaj, pentru a-și face bagajele. Comandase un taxi să vină să-l ia, i-a explicat el lui Lucas când acesta i-a propus să-l conducă pe aeroportul Heathrow.

Lindsay trebuia și ea să-și facă bagajele și după ce a strâns resturile de la micul dejun, s-a dus în camera ei. Se hotărâse să plece după micul dejun, ca să evite aglomerația de la sfârșitul zilei.

La ora unsprezece a sosit taxiul lui Sam.

– Vă invit pe amândoi să faceți o vizită la mine, la New York, cu prima ocazie, le-a propus Sam cu sinceritate.

Lindsay s-a simțit cuprinsă de remușcări, cuvintele lui Sam amintindu-i de greșeala ei. Dacă cel puțin ar fi putut să risipească neînțelegerea de la sosirea lui, n-ar fi fost acum într-o situație atât de delicată, pentru că tot ce se întâmplase ulterior era în întregime greșeala ei.

Când taxiul a dispărut, au intrat în casă și Lindsay s-a decis să-i telefoneze Carolinei

pentru a o preveni de sosirea ei. Dar se părea că aceasta nu era acasă.

După ce și-a închis valizele, Lindsay s-a dezbrăcat ca să facă un duș și să se schimbe înainte de a pleca. Tocmai ieșise din baie, când a auzit zgomotul unei mașini care intra în parc. Punând repede un capot pe ea, încă udă, s-a îndreptat spre fereastră și s-a îngrozit văzându-l pe Jeremy mergând cu un pas hotărât spre casă. După expresia chipului lui, Lindsay a înțeles că Amelia nu-și irosise timpul pentru a-l pune la curent cu ce aflase.

S-a repezit pe culoar și a coborât scara în grabă, pentru a-l intercepta pe Jeremy înainte de a se vedea cu Lucas. Dar în graba ei, a alunecat în hol și a căzut, lovindu-se de un gheridon. Zgomotul l-a făcut pe Lucas să iasă din birou. Când a văzut-o, a privit-o îngrijorat.

– Ce ți s-a întâmplat?

– Am alunecat, răspunse ea slab.

În acel moment s-a auzit soneria de la intrare. Lucas a apucat-o de braț și a ajutat-o să se ridice. Lindsay s-a strâmbat când a simțit că o doare glezna. Soneria s-a auzit din nou.

– Este Jeremy, i-a spus ea cu o voce schimbată. Trebuie că a aflat de incidentul de ieri seară, a adăugat ea repede. Părinții lui cu ai Ameliei sunt foarte buni prieteni. De fapt, o suspectez pe mama lui Jeremy că dorește foarte mult ca fiul ei să se căsătorească cu Amelia și sunt sigură că doamna Rhodes n-a pierdut nici o clipă pentru a o informa că noi doi ne-am căsătorit deja.

Chipul lui Lucas a devenit enigmatic în timp ce ochii i se plimbau de la ușă la figura palidă a lui Lindsay. Pe neașteptate, a luat-o în brațe și s-a îndreptat cu ea spre scară.

– Ușa este deschisă! Intrați! a strigat el peste umărul lui Lindsay.

Jeremy se pare că l-a auzit, pentru că a intrat la timp pentru a-l vedea pe Lucas urcând prima treaptă și ducând-o pe Lindsay în brațe.

– Dumnezeule! a rostit el printre dinți, pierindu-i culoarea din obraji. Este, deci, adevărat?

– Jeremy, nu! Nu suntem căsătoriți!... Lucas, te rog dă-mi drumul, l-a rugat Lindsay. Jeremy, tocmai voiam să mă întorc la Londra ca să te văd...

– Da, nu mă îndoiesc, i-a tăiat-o el pe un ton plin de dispreț. Ce păcat că Amelia te-a văzut aseară! Altfel ai fi putut continua să tragi înainte sforile, nu-i așa? De când trăiți împreună, Armitage și cu tine, Lindsay? De la moartea tatălui tău? Nu mă surprinde că soția lui l-a părăsit... Mama mea mă avertizase că era ceva între voi, dar am refuzat să-i dau crezare... Aveam încredere în tine. A! Puteai să joci cu succes rolul micuței inocente! Fără nici o jenă!

– Nu, nu! Nu-i adevărat.

Începuseră să-i curgă lacrimile. Nu-l mai văzuse pe Jeremy atât de crud și sarcastic.

– Lucas, lasă-mă! insistă ea. Vreau să vorbesc cu Jeremy.

În loc de asta a strâns-o și mai tare în brațe.

– La ce-ar servi? spuse el cu blândețe. Cred că ceea ce simțim unul pentru altul este destul de evident.

Lindsay avea impresia că se va sufoca. Întorcându-se spre el, s-a uitat drept în ochii lui. El a privit-o batjocoritor, dar conștient de emoțiile pe care ea le încerca.

– Nu mai este nici un motiv să păstrăm secretul, adăugă el.

– Presupun că mă foloseai drept paravan ca să-ți ascunzi aventurile, reluă Jeremy, cu

ochii daţi peste cap de durere şi de confuzie. Întreabă-l de ce nu vrea să facă din tine o femeie respectabilă, luându-te de soţie, Lindsay! În definitiv, în prezent este liber şi să nu mai vorbim că ai vrut să mă faci să cred în povestea cu boala lui! Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se urzea în spatele meu! Nici nu mi-a venit s-o cred pe Amelia când mi-a spus că te afişai drept doamna Armitage. O! ce minciună ingenioasă... L-a privit apoi pe Lucas, cu răutate.

– Ţi-o las fără nici un regret. Tot nu mai voiam să mă căsătoresc cu ea, chiar dacă averea ei ar fi fost de trei ori mai mare!...

– Jeremy, te rog! Lucas, spune-i că nu este nimic adevărat! l-a implorat ea.

În vocea ei se simţea durerea şi pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinţi. Dar Jeremy s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşă, ieşind fără să mai zică nici un cuvânt.

Ghicind dorinţa lui Lindsay de a fugi după el, Lucas a reţinut-o şi mai strâns, până ce zgomotul maşinii a dispărut.

– De ce, Lucas?... l-a întrebat ea clătinând din cap. De ce l-ai lăsat să creadă că trăim împreună?

– De ce nu? Se pare că asta voia să creadă... Hai, Lindsay, reluă el cu blândețe în fața tăcerii ei. Tipul acesta nu căuta decât un pretext ca să te părăsească. Nu intenționa să te ia de nevastă, ți-ai putut da seama și singură. Oricum, nu te iubește deloc.

– Iubire! Ce știi tu despre iubire? i-a aruncat ea în față, prea furioasă ca să fie conștientă că-l rănea profund.

De ce nu-i spusese el oare adevărul lui Jeremy? O ura atât de mult încât îi făcea plăcere s-o umilească astfel? Într-adevăr, puțin îi păsa de ce gândea Jeremy despre ea! Dealtfel, dacă se lăsa atât de ușor influențat, nu avea de ce să regrete că-l părăsise... dar o întrista profund să constate că Lucas îi permisese să-i vorbească pe un asemenea ton. Cu atât mai mult, cu cât acuzațiile lui Jeremy nu erau fondate.

– În orice caz, se pare că mai mult decât tine, i-a răspuns Lucas.

Amenințarea îi răzbătea din nou în voce și Lindsay s-a crispat.

– Ei, Lindsay... ce zici, are dreptate Jeremy?

– În ce privință? a întrebat ea, sfidătoare.

– A afirmat că n-ați trăit împreună. Este adevărat?

Mânia o copleșea și ar fi vrut să-l facă și pe el să sufere. Dar nimic nu-l putea afecta, se gândi ea.

– Ce ai de spus? a insistat el.

Dar ce-l privea pe el? Căuta, fără îndoială, un nou argument împotriva ei.

– Nu, într-adevăr nu. N-am trăit împreună. N-am trăit, de fapt, cu nici un bărbat. Ești satisfăcut acum?

Ea a profitat de momentul de surpriză pentru a se desprinde de el și s-a dus la ea în cameră șchiopătând, strângându-și capotul în jurul corpului care-i tremura de furie.

Trântind ușa după ea, s-a lipit cu spatele de ea închizând ochii, gândindu-se la disperarea pe care-o văzuse în ochii lui Lucas, când îi spusese adevărul. Dar, la urma urmei, cu atât mai rău pentru el, dacă se simțea vinovat. Nu trebuia să se repeadă s-o condamne și să creadă niște mârșăvii despre ea. În fond, putea să trăiască foarte bine viața care-i plăcea. Atunci de ce se interesa atât de mult de ea, încât refuzase s-o lase să se căsătorească cu Jeremy? De ce părea s-o deteste atât?

Și-a aruncat plictisită capotul pe pat. Nu dorea nimic altceva în acel moment decât să se îmbrace și să plece. N-ar mai fi fost în stare să suporte altă scenă ca cea la care tocmai participase.

Nu-și imagina în ruptul capului că Jeremy va îndrăzni să vină aici pentru a o confrunta cu cele spuse de Amelia. Era necesar să-i mărturisească acum că avusese intenția să se despartă de el? Cu siguranță că n-ar fi crezut-o.

Absorbită de gânduri, n-a auzit zgomotul clanței de la ușă.

– Lindsay...

S-a repezit imediat în umbra protectoare a ușii de la baie, exact în momentul în care Lucas intra în cameră.

Amândoi au păstrat o tăcere încordată, Lindsay pentru că era goală și Lucas pentru că părea complet hipnotizat văzând-o astfel. Ea a vrut să fugă, dar mândria a împiedicat-o. Inconștient, a ridicat bărbia și i-a întâlnit privirea lui Lucas, hotărâtă să nu se simtă stânjenită.

– De ce te uiți așa? Îmi cauți un defect pentru a putea justifica faptul că nu am un iubit?! a reușit ea să-i arunce în față.

– Un defect? repetă el consternat.

Ea a remarcat paloarea feței lui și încordarea, ca și cum ar fi vrut să se apere de un șoc.

– Un defect? Tu? a repetat el din nou.

A înaintat spre ea, atât de aproape încât l-ar fi putut atinge.

– Lindsay, ești cea mai perfectă femeie pe care am văzut-o vreodată...

Admirația din vocea lui a tulburat-o și a căutat imediat în ochii lui dacă nu cumva este un licăr de batjocură. Dar tot ce-a putut găsi acolo era o dorință imensă... A rămas uluită.

– Și bineînțeles că tu ești un expert!

A încercat să dea un accent ironic vocii, pentru a-și ascunde tulburarea.

Capotul ei se afla pe pat și, dacă s-ar fi îndepărtat de Lucas, l-ar fi putut lua repede să se acopere. S-a înfiorat toată, reprimându-și o exclamație, când Lucas a întins mâna spre ea și i-a mângâiat coapsa, urcând apoi spre arcuirea delicată a șoldului. Apoi i-a atins cu degetele sânii, care se îndreptau în mod inconștient spre el. Tremurul corpului ei îi trăda emoția.

– Lindsay, murmură el.

Deodată, parcă au fost străfulgerați și incapabili să se mai elibereze de atracția unuia pentru celălalt. Erau aceiași și totuși atât de diferiți. Acel Lucas care fremăta mângâind-o nu mai semăna deloc cu cel care-o rănise cu sarcasmul lui crud, la fel cum acea Lindsay care gemea, cu rugăminții le ei provocatoare, se deosebea de cea care-și ascunsese atât de bine sentimentele.

– Lindsay...

S-a aplecat spre ea și i-a luat fața în mâini, rostindu-i numele ca într-o rugăciune înainte de a-i acoperi gura cu buzele. Uluită, l-a lăsat pe Lucas să-i exploreze dulceața gurii. Între ei domnea o armonie perfectă și, când săruturile lor au devenit și mai pasionate, li s-a părut că timpul se oprise în loc. Lindsay i-a înlănțuit gâtul, în timp ce se lipea și mai mult de el. Când mâinile lui Lucas au început să-i exploreze formele senzuale, ea a devenit conștientă că el o dorea cu ardoare și a copleșit-o un val de emoții nelămurite.

Timpul și rațiunea rămăseseră în suspensie, în așteptarea minunată a celor două corpuri dornice să se caute și să se găsească.

Uniți în aceeași complicitate, s-au desprins unul de altul și s-au privit îndelung

fără să vorbească. O tensiune aproape palpabilă a cuprins atunci încăperea. Dorința care creștea în ei făcea aproape insuportabilă acea așteptare pe care ei o prelungeau totuși cu plăcere. Lindsay nu știa nimic despre dragoste, afară de acea noapte stranie pe care o petrecuseră împreună, dar își dădea seama că acele momente erau cu mult mai prețioase decât cel mai frumos diamant din lume. Aștepta cu nerăbdare plăcerile pe care le va descoperi în brațele lui Lucas. Erau amândoi paralizați de acea amânare pe care și-o acordaseră.

Apoi, fără să se piardă din ochi, Lucas s-a aplecat spre Lindsay, a luat-o în brațe și a dus-o în patul mare și moale. Lui Lindsay îi bătea inima puternic. El a așezat-o pe plapuma acoperită de broderii vechi. Apoi, cu o tandrețe nemărginită, s-a aplecat deasupra ei și a pornit să-i descopere corpul adorat. Mâinile i-au alunecat pe sâni, de-a lungul picioarelor fine, atingându-i ușor triunghiul de mătase aurie dintre coapse și smulgându-i gemete de plăcere. Gesturile lui erau lente și senzuale, pentru că dorea să prelungească cât mai mult acele momente

minunate și să-i ofere lui Lindsay toate deliciile dragostei.

Uluit de atâta frumusețe, care i se oferea privirii fără falsă pudoare, Lucas s-a ridicat și a contemplat-o pe femeia aceea dragă, pe care o adora de atât de multă vreme în tăcere. În picioare lângă pat, i-a mângâiat cu privirea carnea sidefie și sub privirea lui excitată, Lindsay s-a mișcat ușor și el a ghicit că ea se simțea pe deplin femeie în acel moment.

S-a dezbrăcat repede, lăsându-și hainele să cadă la picioare, dar nu s-a apropiat de ea, ci a lăsat-o pe Lindsay să-l „descopere" la rândul ei. Puțin timidă la început, a prins curaj apoi și cu dragoste, a îndrăznit să-și plimbe privirea pe corpul lui splendid, care-i dovedea dorința lui pentru ea.

Abia atunci s-a apropiat de ea. I-a simțit gura pe a ei și buzele care i se mișcau încet, murmurându-i cuvinte drăgăstoase.

– Dragostea mea... draga mea... în sfârșit suntem unul al altuia.

La aceste cuvinte, Lindsay a fost cuprinsă de un vârtej de senzații înnebunitoare și s-a agățat cu mâinile de umerii lui largi.

O perioadă de timp, Lucas a supus-o la o tortură agreabilă, dovedindu-i cât de mult o

dorea. Cu un respect nemărginit, a făcut-o să descopere lumea fantastică a senzualității și plăcerii.

Buzele i se substituiau mâinilor pe formele voluptuoase ale corpului ei, trezind în ea emoții tulburătoare.

Lindsay nu și-ar fi putut imagina niciodată, nici în visele ei cele mai nebunești, fericirea intensă pe care-o încerca în acele momente. A știut să aibă răbdare până în clipa în care el i-a pus mâinile sub șolduri, ridicând-o ușor și și-a coborât gura pe pieptul ei, care a început să palpite la atingerea buzelor lui. N-a putut să-și înăbușe țipătul surd provocat de acele mângâieri amețitoare și focul care-i ardea în vine deveni insuportabil. Furtuna care s-a dezlănțuit în ea i-a produs mii de fiori și a izbucnit într-un strigăt rugător:

– Lucas! Acum, vino!

El a răspuns imediat chemării și s-a ridicat cu tandrețe peste ea. Inconștient, Lindsay l-a înlănțuit cu picioarele și a găsit imediat mișcările eterne ale dragostei... El a pătruns-o cu blândețe, copleșindu-i inima însetată de dragoste cu un torent de tandrețe. Au atins apogeul extazului în vârtejul

simțurilor lor înflăcărate de pasiune, mistuiți de același foc, îmbătați până la lacrimi de fericirea de nedescris de a se regăsi în cele din urmă.

Au rămas înlănțuiți vreme îndelungată, incapabili să scoată vreun cuvânt, atât de intensă era emoția care-i unea.

Mai târziu, Lucas s-a lăsat ușor lângă ea și a contemplat-o cu dragoste în timp ce adormea.

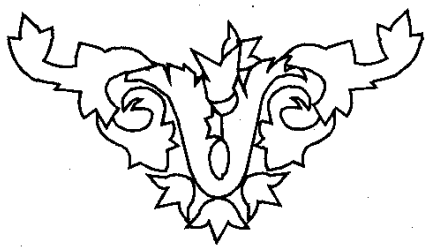

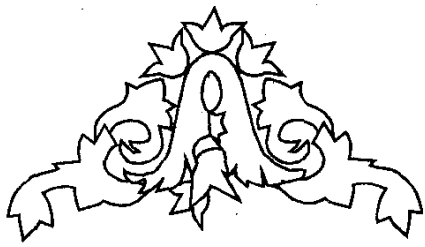

CAPITOLUL IX

Când Lindsay s-a trezit, era singură. Razele oblice ale soarelui de asfințit inundau camera. Unde era Lucas? Întorcând capul pe pernă, a observat un bilet pe noptieră.

„Am o problemă gravă la birou. Vorbim când mă întorc." A trecut-o un fior glacial. Nici un cuvânt tandru, nici vorbă de intimitate. Dar ce spera? Era evident că Lucas se folosea de ea pentru a compensa pierderea lui Gwendoline.

S-a dojenit fără milă pentru comportarea ei nesăbuită. Și totuși, nimic n-o putea face să regrete acele momente de nebunie. Lucas și ea făcuseră dragoste cu tandrețe, cu pasiune iar el o inițiase în misterele feminității ei. Dar de ce? Nu pentru că o iubea, era sigură de asta. Lindsay știa că sub imperiul dorinței, bărbatul putea să exteriorizeze emoții pe care nu le simțea decât superficial și Lucas nu făcea excepție de la această regulă. Bineînțeles că nu încercase s-o păcălească în mod

deliberat... Dar nici nu-i spusese că o iubește. Nu făcuse decât să ia ceea ce-i oferise ea.

După puțin timp, Lindsay își va asuma întreaga responsabilitate pentru tot ce se întâmplase și pentru evenimentele ce aveau să urmeze după-amiază. Dacă Lucas o posedase, asta se întâmplase pentru că ea, prin atitudinea ei, îi arătase că-l iubește și că-l rugase s-o facă. Fără nici o îndoială, această responsabilitate îi va reaminti cu duritate în cursul discuției pe care el dorea s-o aibă cu ea când se va întoarce.

S-a îmbrăcat cu mintea înceţoşată şi a coborât la bucătărie, unde s-a apucat să pregătească masa pentru seară. Nu avea nici o idee când avea să se întoarcă Lucas, dar acea sarcină simplă și de rutină îi ocupa cel puțin gândurile.

Lucas și cu ea făcuseră dragoste... Nici măcar acum nu-i venea să creadă. Era suficient, totuși, să închidă ochii și să lase amintirile și senzațiile s-o năpădească... Lucas dovedise toate calitățile la care o femeie are dreptul să se aștepte de la un iubit. Tandru, puternic, senzual... îi alungase orice pudoare și orice rezervă, revelându-i natura îndrăzneață. Dar n-o iubea...

Cu un oftat, a făcut focul mai mic la soteul de legume și, fără să-i fie foame, a rontăit o bucată de brânză, înainte de a se duce să se instaleze în salon, consumată de chinurile așteptării.

Ce-o să-i spună Lucas? Avea să-i ceară cu politețe să plece? Să-i spună că regretă acel moment de rătăcire pe care-l considera o eroare? Era ea oare atât de puternică încât să-l asculte distrugând acea fericire pe care o simțise în brațele lui? Pentru a-l auzi spunând cu voce tare că cea mai frumoasă zi din viața ei nu fusese pentru el decât o clipă oarecare și nimic mai mult?

Ce opțiuni avea în realitate? Putea să fugă, să refuze să vorbească cu el. Când el s-ar întoarce, ea ar fi plecată și nimeni și nimic nu i-ar putea obliga să se mai revadă după aceea. În acest fel, ar putea cel puțin să-și păstreze intacte amintirile. Dându-și seama că nu-și mai putea controla propriile gânduri, Lindsay încercă să se calmeze. Avea reacțiile unei adolescente și nu ale unei femei. Lucas o posedase fără s-o iubească, cu siguranță, dar viața nu se oprea la asta.

Dar lui Lucas nu-i erau necunoscute sentimentele ei față de el, își aduse ea aminte

cu tristețe și mai mult ca sigur că aștepta cu nerăbdare momentul când va dispărea în sfârșit din viața lui. Dacă mai avea cea mai mică fărâmă de mândrie, trebuia să plece acum, înainte de a se expune unei scene penibile.

Ezita să pună în practică acest plan, când a auzit mașina lui Lucas pe alee. Era prea târziu ca să mai dea înapoi. În momentul care a pus mâna pe balustrada scării, Lucas a intrat. Era murdar tot și răvășit. Pe față, pe mâini și pe cămașă era numai funingine.

– S-a declanșat un incendiu la antrepozite, i-a spus el sec. Din fericire, pagubele sunt limitate. Mă duc să fac un duș și să mă schimb. Este ceva de mâncare?

Soteul de legume era gata într-o jumătate de oră, dar, ridicând semeț capul, Lindsay s-a hotărât să-i facă o omletă.

Subjugată, s-a uitat cum trece pe lângă ea și urcă scara fără să-i mai spună nimic. Nu vedea nici o diferență în atitudinea lui față de ea, cu excepția, poate, a secundei în care privirea lui a întârziat la început pe buzele ei și apoi pe cap. „Ba nu, ești victima propriei tale imaginații", s-a gândit ea ajungând în

bucătărie. „Denaturezi realitatea, pentru că nu ai suficient curaj s-o înfrunți."

Lucas a rămas mai mult timp în camera lui și după ce ea a spart ouăle într-un castron, a încălzit apa pentru cafea. Dar el tot nu apărea. Subit îngrijorată, a urcat ezitând scările. Se răzgândise oare Lucas? Nu mai voia să mănânce? Păruse complet epuizat când venise acasă; era un bărbat atât de puternic și voluntar, încât putea ușor să uite că tocmai fusese bolnav. Noi temeri au făcut-o să se cutremure și când n-a primit nici un răspuns după ce a ciocănit timid la ușă, a răsucit mânerul și a intrat.

A rămas încremenită în prag. Lucas se afla întins în pat, cu pielea încă jilavă după duș și dormind. Un început de barbă nerasă îi întuneca obrajii. Cât de vulnerabil părea dintr-odată... Să-l trezească? Nehotărâtă, s-a apropiat mai mult de pat și a tresărit când pleoapele i s-au deschis.

– Lindsay?

Era prea târziu ca să se întoarcă și să plece și el o apucase deja de mână, pentru a o trage spre el. Tulburată de colonia proaspătă și de after-shave-ul lui, de seducția irezistibilă a contururilor virile ale corpului lui, Lindsay

s-a înfiorat. Picături de apă îi străluceau pe umeri și parcă mânată de o forță necunoscută, ea s-a aplecat și a pus limba pe una din picături.

Acest gest simplu a acționat ca o scânteie pentru dorința ce-i mistuia pe amândoi. Presiunea degetelor lui pe spatele ei a devenit aproape dureroasă și murmurele ei de voluptate s-au amestecat cu răsuflarea lui sacadată deasupra gurii ei.

Lindsay și-a dat seama că Lucas o dezbrăca, îndepărtând ultimele vestigii ale pudorii ei. Mâinile lui i-au prins sânii rotunzi și plini și de plăcere, Lindsay a scos un geamăt provocator și s-a urcat peste el, nelăsând nici un echivoc asupra completei ei abandonări.

Magia momentului a fost brusc întreruptă de soneria telefonului. Cu o mână, Lucas a reținut-o lângă el, în timp ce cu cealaltă a ridicat receptorul. Uitându-se la chipul lui, Lindsay a observat cum i se aspreste și i se întunecă privirea. Alte știri rele? s-a gândit ea. Apoi, cu trăsăturile crispate, el i-a întins receptorul.

– Este pentru tine.

Ezitând, ea a dus receptorul la ureche.

– Ești cu amantul tău, nu-i așa? spuse Jeremy, cu o voce deformată de ură. Eram sigur! Dar să știi că nu urmărește decât un singur lucru de la tine, Lindsay, banii tăi; să-ți intre bine asta în cap!

A lăsat receptorul să-i cadă pe pat, ca și cum i-ar fi ars mâna și insultele lui Jeremy au umplut tăcerea apăsătoare care se așternuse în cameră, răsunând în urechile lui Lindsay ca Judecata de apoi. Și-a strâns hainele, ca un automat, și a fugit în securitatea camerei ei.

Știa cu certitudine că Jeremy era beat și că acuzațiile lui împotriva lui Lucas nu aveau nici o bază reală. Dar de ce nu alergase Lucas imediat după ea? De ce n-o luase în brațe pentru a o consola? Pentru că regreta deja ziua când ea reapăruse în acea casă, pe care el o considera ca a lui... Ea singură provocase îmbrățișarea lui... Era adevărat că se dusese în camera lui pentru că era îngrijorată și nu datorită unei dorințe nestăpânite, dar Lucas nu știa acest lucru. Trezindu-se și găsind-o deasupra lui, se înșelase asupra intențiilor ei.

Închizând ochii, a dat drumul lacrimilor de amărăciune și de regret să-i curgă pe

obraji. Doamne, cât de mult trebuie s-o dispreţuiască...

*

* *

S-a trezit în toiul nopţii, înfrigurată şi sleită de puteri şi a aşteptat ore întregi până să adoarmă din nou. Dimineaţa a găsit-o neliniştită şi încordată.

Când a ajuns în bucătărie, a dat peste un bilet de la Lucas, care o anunţa că era la uzină şi că se întorcea acasă mai târziu, în cursul zilei. De data aceasta nu exista nici o menţiune despre o eventuală discuţie. Ceea ce se întâmplase în noaptea trecută îi trezise oare neîncrederea faţă de ea? Era decis s-o evite de acum înainte?

Un lucru era sigur, nu mai putea rămâne nici o zi în casa aceea. După ce a băut fără chef o ceaşcă de cafea, s-a târât până în salon. După ce se va simţi mai bine, îşi va face bagajul şi se va întoarce la Londra. Şi-a lăsat capul pe speteaza unui fotoliu oftând din greu şi a închis ochii.

Soneria a făcut-o să tresară. S-a ridicat extrem de încordată şi a ieşit în vestibul. Deschizând uşa, a clipit din ochi la soare

înainte de a o recunoaște pe vizitatoare. Când s-a obișnuit cu luminozitatea de afară, inima a încetat să-i mai bată.

– Ia te uită, din câte văd nu ți-ai pierdut timpul.

– Gwen!

Fosta soție a lui Lucas era totuși ultima persoană la care s-ar fi așteptat Lindsay s-o găsească în fața ușii.

– Nu mă inviți să intru?

Ușorul accent american pe care-l avea constituia o noutate, dar nu mai era nici urmă din eleganța țipătoare care-o intimidase atât de mult înainte pe Lindsay. Gwen era tot atât de frumoasă... și atât de periculoasă, s-a gândit ea.

– Sunt foarte grăbită, Lindsay, a zis Gwen impacientată. Franck mă așteaptă în sat.

– Lucas nu este acasă, spuse Lindsay, dându-se într-o parte pentru a o lăsa să intre.

– Bineînțeles că nu! a țipat Gwen hohotind de râs. Mi-am luat toate măsurile de precauție înainte de a veni. Drept cine mă iei?

– N-ai... N-ai venit să te împaci cu el?

– Să mă împac?! a exclamat Gwen. Este cea mai bună glumă pe care am auzit-o! Nu,

am venit să-mi iau bijuteriile. Le-am lăsat aici când am plecat. Dacă-mi permiți, aș vrea să le iau.

Lindsay s-a încruntat.

– Știi, de ce nu-l aștepți mai bine pe Lucas să se întoarcă? i-a sugerat ea cu timiditate. Ai putea să-l vezi... să vorbești cu el...

De ce se expunea celei mai mari dureri încercând s-o convingă pe Gwen să-l aștepte pe Lucas? Pentru că-l iubea atât de mult încât era gata să se sacrifice pentru el. Dacă împăcarea cu Gwen era cea mai scumpă dorință a lui, ea va face tot posibilul ca să le faciliteze să se regăsească...

Gwen a izbucnit într-un râs strident.

– Să vorbesc cu el? Despre ce? Nu, a adăugat ea scuturând din cap, l-am văzut destul pe prețiosul tău Lucas. Mi-ajunge.

Lindsay s-a uitat după ea cum urcă scările. Cât se poate de curios, după ultima treaptă, Gwendoline a luat-o în direcția opusă camerei lui Lucas. Acesta trebuie că schimbase mai mult ca sigur camera, căutând să scape de amintiri dureroase, s-a gândit Lindsay, cu inima plină de dragoste pentru el.

Gwendoline n-a zăbovit mult. După zece minute, cobora scara cu mai multe cutii în brațe.

– O, nu mă privi așa, o ironiză Gwen. Nici una din bijuteriile astea nu este de la Lucas. Îmi dau prea bine seama ce crezi despre mine: femeia adulteră! Ei bine, să știi că nici o femeie demnă de acest nume nu este capabilă să trăiască așa cum m-a obligat el pe mine... ca o călugăriță.

– Consider firesc ca Lucas să se fi împotrivit ca soția lui să aibă amanți...

– A? Și de ce? s-a ambalat Gwen. De ce îmi pretindea să fiu abstinentă așa cum își impunea el să fie? Crezi că mint, a adăugat ea în fața expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui Lindsay. Întreabă-l pe Tom. El știe foarte bine că mariajul nostru nu s-a consumat. El n-a găsit un avocat destul de discret ca să nu divulge secretul acestei situații penibile. Și crede-mă, nu-mi sunt absolut străine motivele castității sale, a șuierat ea. Tu ești cauza! Tu mi-ai distrus căsătoria! Tu și manierele tale stupide de adolescentă zăpăcită... O, dacă ar fi bănuit că intuisem totul... că știam că se folosea de mine ca un paravan pentru a-și masca

dragostea față de tine... Dar n-am avut ce face cu un bărbat îndrăgostit de o școlăriță.

Mânia și resentimentele îi deformau fizionomia, dar în ciuda aparenței de sinceritate a mărturisirilor ei, lui Lindsay nu-i venea să creadă.

– Dar victoria ta va fi amară, Lindsay, a continuat Gwen, puțin mai calmă. Nu se va căsători niciodată cu tine, este încătușat prea mult de obligațiile față de tatăl tău... Totul este, de fapt, atât de ridicol... Marele și frumosul Lucas Armitage constrâns să fie cast, incapabil să iubească o femeie... Poți să-i spui de ce am venit, adică ce ți-am spus, a adăugat Gwen, deschizând ușa vestibulului. În fond, mă consider răzbunată știind în ce măsură te dorește fără să te poată poseda total.

Dezvăluirile lui Gwen nu erau decât niște minciuni sfruntate. Nimic nu era adevărat. Lindsay s-a prăbușit pe ultima treaptă a scării, în timp ce vorbele lui Gwen își făceau drum lent în mintea ei încețoșată. În mod indirect, Gwen îi dăduse de înțeles că Lucas nu-și iubise niciodată soția și ca urmare nu putea să plângă după ea, așa cum își

imaginase ea... Din contră... Lucas o iubea pe ea! Dar era imposibil!

„În brațele lui ai devenit femeie, i-a șoptit o voce interioară. Te-a mângâiat și te-a sărutat, așa cum un călător prin deșert venerează oaza care-i astâmpără setea..."

„Taci! Taci!" șopti ea în surdină, tulburată. Poate că Gwen mințise. Căutase pur și simplu s-o umilească reînviindu-i speranța. Gwen nu se înșelase niciodată în privința sentimentelor pe care Lindsay le avea pentru fratele său vitreg. Dar, în acest caz, de ce-o îndemnase Gwen să se adreseze lui Tom pentru a-i confirma acuzațiile?

Cel mai simplu era să-l întrebe pe Lucas. Dar probabil că el va nega totul dacă, așa cum insinua Gwen, se simțea obligat de onoare să-i ascundă sentimentele pe care le nutrea...

Oftând ușor, Lindsay a luat o decizie. Se va duce să-l vadă pe Tom.

Cu o energie neașteptată, care i-a îndepărtat oboseala din corp, a coborât la mașină și s-a îndreptat spre Malden. Gândurile i se învălmășeau în minte. Dar nu și-a permis nici o speranță. Dezvăluirile lui Gwen semănau mult cu poveștile cu zâne și acele povești

romantice în care, ca o chestiune de onoare, eroul își sacrifică fericirea.

Dar dacă totul era adevărat? Cum îl va convinge pe Lucas? Fiecare lucru la timpul lui, s-a mustrat ea. De acum înainte, soarta ei era în mâinile lui Tom.

A cuprins-o încet, încet teama când și-a dat seama în ce măsură viața ei depindea de dragostea lui Lucas. Fără el, lumea nu mai avea nici un sens, își pierdea căldura, parfumul și devenea neospitalieră și indiferentă.

În mod inconștient, pe chip i-a apărut o expresie sumbră pe care Tom a observat-o imediat ce ea a deschis ușa.

– Lindsay! Două vizite într-o săptămână? Sunt flatat.

Ea l-a urmat până la birou unde a invitat-o să se așeze și, în timp ce Lindsay își stăpânea furia, au vorbit la început de una și de alta.

– Deci, cărui fapt îi datorez onoarea...? o întrebă el.

– Vin în legătură cu divorțul dintre Lucas și Gwen, spuse ea.

Tom Henry a ascultat-o atent, fără să trădeze ce fel de gânduri îl frământau, cu excepția unei fizionomii triste.

– Este adevărat? l-a întrebat ea în cele din urmă. Căsătoria lor a fost anulată pentru că...?

– Pentru că nu au fost cu adevărat soț și soție? Da, Lindsay. N-ar trebui să vorbesc asta cu tine, nu te îndoiești, nu? Dar pentru că ești atât de mult implicată în această chestiune...

Cu un oftat, a apăsat pe un buton la interfon.

– Mary, vrei să-mi aduci niște cafea, te rog? Încearcă să te relaxezi, Lindsay, a adăugat el după ce a închis. O să fie ceva cam lung dar cred că este preferabil să-ți relatez totul de la început.

S-a întrerupt când Mary le-a servit cafeaua. În acest timp, Lindsay fierbea de nerăbdare. Când Mary a închis ușa, Tom s-a sprijinit cu coatele de birou, cu fruntea plină de cute, în timp ce reflecta intens cât de înțeleaptă era decizia sa. Avea oare dreptul să-i dezvăluie lui Lindsay viața intimă a fostului cuplu? Când Lucas venise să vorbească cu el în acea vreme, îl sfătuise din suflet să acționeze după cum îi dicta conștiința, ca să fie fericit și nu în funcție de dorințele tatălui lui Lindsay. Lucas ignorase însă sfaturile lui. A oftat ușor.

– Într-adevăr, căsătoria între Lucas și Gwen n-a fost niciodată consumată. Când Gwen i-a spus lui Lucas că dorea să se recăsătorească, acesta din urmă a venit să se sfătuiască cu mine, din punct de vedere juridic. Așa cum ți-am spus, i-am recomandat să discute cu unul din confrații mei, specializat în dreptul familiei și Lucas a fost foarte generos față de Gwen. Tatăl tău l-a lăsat numai pe el să răspundă de întreprinderea familiei și după ce el a preluat conducerea, aceasta a devenit foarte prosperă. Lucas este un tânăr foarte bogat. Gwen îl ura foarte mult. L-a amenințat chiar că face public motivul divorțului lor. Din fericire, s-a răzgândit în ultimul moment.

– Ea mi-a spus că Lucas a luat-o de nevastă din cauza mea, pentru că el...

– Sigur că ai cântărit greu în balanță când el a luat decizia asta, a întrerupt-o Tom. Așa cum știi, au circulat zvonuri după moartea tatălui tău. Bineînțeles, Lucas era mai mare ca tine, dar nu suficient pentru a fi considerat în ochii oamenilor drept tutorele tău. Nu exista nici o legătură de sânge între voi și, așa cum Lucas mi-a mărturisit atunci, te dorea. S-a însurat cu Gwen pentru a te

proteja, Lindsay, atât de bârfele oamenilor cât și de el însuși.

– De el?

– Da. Te iubea și te iubește în continuare, sunt sigur. Numai respectul față de dorința tatălui tău l-a împiedicat să te ia de soție. Știu asta pentru că mi-a spus-o chiar el. I-am atras atenția cu acel prilej că loialitatea lui față de tatăl tău era exagerată... dar n-a vrut să mă asculte.

– Știam și eu că oamenii cleveteau, murmură Lindsay, gândindu-se la săptămânile dificile de după moartea tatălui ei și când atitudinea lui Lucas se schimbase cu totul. O suspectase chiar pe Gwen că răspândise acele zvonuri pentru a pune mâna pe Lucas.

– Da, știu și o știe și el. N-a pretins niciodată că o iubește pe Gwen. Și când s-a căsătorit cu el, nu-i erau deloc străine sentimentele lui față de tine. Gwen este o femeie foarte frumoasă, dar...

A ridicat din umeri, stânjenit. Bietul Tom, a reflectat Lindsay, plină de compasiune. În mod evident, dezvăluirile pe care le făcea îl afectau.

– Ai afirmat că Lucas mă mai iubește încă, a reușit ea să articuleze.

– Da, sau cel puțin asta simt.

– De ce nu mi-ai spus nimic ultima oară când am venit la tine? Intuiseși, desigur, sentimentele mele în ceea ce-l privește.

– Draga mea, nu voiam să-mi depășesc competența și rolul, s-a apărat el cu blândețe. Dacă Lucas hotărâse să nu știi nimic, atunci...

– Așadar preferă să rămână fidel cuvântului pe care i l-a dat tatălui meu, mai degrabă decât să-mi mărturisească că mă iubește. Asta este, nu?

– Trebuie să încerci să-l înțelegi, Lindsay. Lucas îi datorează totul tatălui tău. Știi foarte bine cât de intransigent era tatăl tău când era vorba de căsătoria ta, dar îți voi destăinui, totuși, un secret. Nu exista nimeni altcineva pe care tatăl tău să-l iubească și să-l aprecieze ca pe Lucas.

– În tot acest timp, am fost convinsă că o iubește pe Gwen... că îi lipsea și că... că...

Lindsay își pierdu șirul gândurilor. Obrajii i s-au colorat puternic, amintindu-și mângâierile și tandrețea lui Lucas. În tot acest timp, el o iubise pe ea și nu pe Gwendoline, cel puțin dacă dădea crezare spuselor lui Tom. Atunci de ce refuză să-i mărturisească? De ce continuă s-o trateze doar ca pe o

responsabilitate stânjenitoare? Lucas era un bărbat mândru și încăpățânat și era nevoie de mai multă voință și forță decât avea ea pentru a-l determina să-și schimbe punctul de vedere.

Și totuși, făcuse dragoste cu ea, i-a murmurat o voce mică a speranței. O dorise... o iubise în așa măsură, încât nevoia ce o simțea pentru ea spulberase ceea ce considera drept datoria lui față de tatăl ei. Această slăbiciune însemna, desigur, ceva...

Ceva, poate, dar ce? Dacă reușea să-l facă să recunoască ceea ce simțea pentru ea... Forțându-se, Lindsay a încercat să se concentreze la ce spunea Tom.

– Chiar crezi sincer că mă iubește, Tom? l-a întrebat ea, în cele din urmă.

Simțind importanța răspunsului, Tom i-a zâmbit.

– Da, Lindsay. Dar simțul lui de responsabilitate față de tatăl tău este la fel de puternic ca dragostea lui pentru tine. Lucas este sfâșiat între două dorințe contradictorii. Ani la rând, și-a fixat un țel pe care s-a forțat să-l realizeze... Mi-e greu să spun, dacă vei fi capabilă să-l faci să se abată de la el sau nu.

– Și tatăl meu îl iubea și-l respecta pe Lucas, spuse rar Lindsay, și nu mă pot convinge că ar fi persistat să vrea să ne vadă separați, dacă ar fi știut cât de mult suferim amândoi din această cauză... Ce crezi?

– Sigur că nu, răspunse Tom fără să ezite. Dacă tatăl tău ar fi trăit și dacă și-ar fi dat seama de sentimentele voastre, și-ar fi schimbat părerea și l-ar fi acceptat pe Lucas ca ginere. Aceasta este convingerea mea intimă.

Lindsay îi surâse cu tristețe.

– Da, este convingerea ta, dar îmi dau seama că va trebui să găsesc argumente serioase pentru a-l convinge de asta pe Lucas.

Înainte de a pleca, l-a sărutat pe Tom cu căldură. În forul ei interior, simțea crescând o forță invincibilă. Îl iubea pe Lucas și acesta o iubea pe ea. Nu merita oare să se lupte pentru dragostea asta?

Pe drumul de întoarcere și-a făcut un plan. Realizarea lui reclama mult curaj și perseverență, dar își va mobiliza toate forțele pentru a-și atinge scopul urmărit. Îndreptându-și umerii, s-a gândit că nu avea nimic de câștigat dacă se va lăsa în voia îndoielilor. Trebuia să-și păstreze încrederea și să se convingă că avea puterea să-l convingă pe Lucas.

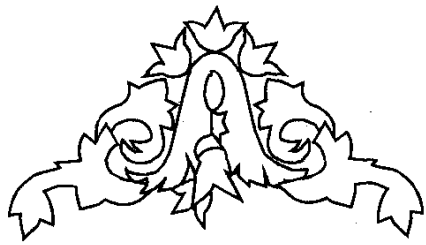

CAPITOLUL X

De mai multe ori, pe măsură ce după-amiaza trecea, Lindsay a fost asaltată de îndoieli. I se părea de necrezut ca Lucas s-o iubească de ani de zile. Totuși aceasta era realitatea, își repeta ea cu încrâncenare.

Incapabilă să stea locului, se deplasa prin casa goală, încercând să privească situația atât din punctul de vedere al lui Lucas, cât și din al ei însăși. Tatăl ei îi iubise pe amândoi. Ar fi fost el atât de crud încât să vrea să-i vadă nefericiți și despărțiți? Scutură din cap cu energie.

Foamea a atras-o în bucătărie. A cercetat cu amănuntul ce era în frigider și în cămară, elaborând în minte un meniu pentru cină, când avea să-i mărturisească lui Lucas dragostea ei.

Se făcuse ora șase și el tot nu venise. Lindsay fu cuprinsă de panică. Întârzia oare în mod deliberat, cu speranța de a n-o mai găsi când se va întoarce? Obrajii i s-au aprins

amintindu-şi de dezmierdările ei care trebuie să nu-i fi lăsat nici un dubiu lui Lucas în privinţa dragostei ei.

Limbile pendulei indicau ora şapte, când a auzit zgomotul familiar al pneurilor pe pietrişul aleii. Când el a intrat, ea a observat imediat că era epuizat.

– Te-ai întors destul de târziu...

Ce primire banală, s-a dojenit ea. Dar ce altceva ar fi putut face?

– Am avut o întâlnire cu reprezentanţii societăţii la care eram asiguraţi şi s-a prelungit mai mult decât am prevăzut. Au încercat să ne facă răspunzători de unele neglijenţe ale companiei noastre, dar în lipsa probelor au fost obligaţi să renunţe la acuzaţiile pe care le susţineau. Lupta a fost însă foarte dură.

– Credeam că societăţile de asigurare îşi protejează clienţii şi nu au dispute cu ei, a remarcat Lindsay cu ironie.

– Totul în viaţă este o luptă, Lindsay, a replicat Lucas. Nu ştii încă acest lucru?

Avea, fără îndoială, dreptate. Dealtfel, era şi ea gata să se lupte pentru a câştiga dreptul să-l iubească şi nu va accepta cu pasivitate consecinţele simţului lui exagerat de loialitate.

Cu prețul unui mare efort, ea afișă o detașare care era departe de ceea ce simțea și s-a hotărât să aștepte să se termine masa înainte de a-i spune ceea ce-i ardea pe buze. Mirat, el a ridicat din sprâncene când a văzut grija cu care aranjase masa. Cele mai frumoase farfurii și pahare de cristal scânteiau la lumina candelabrelor.

Ca aperitiv pregătise un cocktail de fructe și Lucas s-a destins în cele din urmă, spre marea plăcere a lui Lindsay. Făcuse un duș și se bărbierise, în timp ce ea terminase de pregătit masa și, în ciuda lungimii mesei care-i separa, s-a simțit tulburată serios în prezența lui.

Îmbrăcat lejer, purta niște blugi și un tricou de lână galben-pai, deschis la gât și inima ei bătea puternic ori de câte ori ridica ochii spre el.

După masă, pe când se instalau în salon să bea cafeaua în fața șemineului, Lindsay a lansat ofensiva.

– Apropo, am primit o vizită azi.

– A?

– Gwen, i-a precizat ea, pe un ton cât a putut de dezinvolt. Și-a plecat ochii pentru a-și ascunde fața, dar n-a putut să nu remarce

transformarea subită a chipului lui Lucas. Mușchii maxilarelor i s-au încordat imperceptibil, dar, în afara acestui detaliu, a rămas impasibil. N-a stat decât atât cât a fost nevoie să-și ia bijuteriile, l-a informat ea.

Simțind tensiunea care-o stăpânea, a ezitat un moment să continue cu sarcina supraomenească pe care și-o impusese. Ideea de a-l răni i se părea insuportabilă și, totuși, fericirea lor era în joc.

– M-a surprins să constat că s-a schimbat numai foarte puțin, a adăugat ea. Este mai rafinată și mai elegantă ca oricând.

Lucas a ridicat capul cu indiferență și și-a dus ceașca la gură.

– Sunt dezolată, s-a scuzat ea cu sinceritate. Știu că o mai iubești încă... Nu trebuia să-ți spun nimic de ea.

Lucas a pus ceașca pe farfurioară și ochii lor s-au întâlnit. Ochii lui cenușii trădau o mânie reținută, care a avertizat-o că se aventurase pe un teren periculos.

– De acord, Lindsay, i-a zis el printre dinți. Ce vrei exact?

Atacul lui direct a derutat-o.

– Nu vreau nimic... De ce aș urmări ceva?

– Asta mă întreb și eu... Dacă mi-ai explica...

– Gwen mi-a spus că s-a anulat căsătoria voastră, zise ea, plecându-și ochii din cauza privirii lui intense. Mi-a spus că tu... că ea... că nu v-ați culcat împreună niciodată.

– A? Ei bine, a mințit, i-a răspuns el imperturbabil. În regulă, știi că s-a anulat căsătoria noastră. Și ce-i cu asta?

– Știu și de ce, a continuat curajoasă Lindsay, inspirând adânc și rugându-se să n-o lase curajul.

El făcea în mod deliberat uz de superioritatea lui masculină și de experiența lui pentru a o intimida, ca s-o facă să renunțe, dar își pierdea timpul.

– Interesant, a ridicat Lucas din umeri. Simplul fapt că a fost anulată spune mult. N-a fost niciodată consumată.

– Nu asta voiam să spun, reveni Lindsay simțindu-se foarte jenată. Știu de ce n-a fost consumată.

În acel moment, ar fi trebuit să se arunce la picioarele ei și să-i mărturisească dragostea lui. Dar el nu s-a mișcat nici un milimetru și a continuat s-o privească fără milă.

– Am fost să-l văd pe Tom, a reluat ea, cu un nod în gât de emoție. Mi-a spus că mă iubești...

Tăcerea care a urmat a îngrozit-o.

– Înțeleg, a murmurat Lucas, cu o ironie care i-a înghețat sângele în vine. O, Doamne, ce fire romantică se ascunde în spatele aparenței tale de femeie emancipată! Nu te-ai gândit niciodată să scrii romane ca să-ți câștigi existența?

Privirea lui dură o sfâșia fără milă. Ar fi vrut să urle de disperare, dar mândria o împiedica. Stricase totul și acum Lucas o pedepsea pentru îndrăzneala ei. De o asemenea manieră, încât să nu-l mai sâcâie altă dată.

– Nu este cazul să fii atât de sarcastic, șuieră ea, foarte supărată. Dacă n-am dreptate, spune-mi pur și simplu că nu mă iubești.

– Mi se pare că asta și fac, i-a replicat el cu ironie.

Cât de mult ar fi vrut să fugă de disprețul lui, să-și ascundă durerea! Cum putea fi atât de proastă încât s ă-și închipuie că el o iubea? Se pregătise pentru a-i înfrunta mânia, resentimentele, dar nu și ironiile usturătoare care-i sfâșiau inima și sufletul.

– Fii mai clară, a continuat el pe un ton batjocoritor, prelungindu-i agonia. Și când... aș fi făcut această mare pasiune pentru tine?

– Când aveam șaptesprezece ani...

– Asta ți-a zis Tom?

– Da... Și de asemenea, că te-ai căsătorit cu Gwendoline pentru a mă proteja de bârfe...

– În privința asta, are dreptate. Era cea mai înțeleaptă hotărâre ce putea fi luată și îmi venise timpul să mă căsătoresc.

Decisă să încerce totul, Lindsay a ridicat spre el ochii plini de lacrimi.

– De ce ai făcut dragoste cu mine, dacă nu mă iubești?! a țipat ea.

– De ce mi-ai permis?

Lindsay și-a ținut răsuflarea, agățându-se de ultima rămășiță de mândrie. Dar dacă oferindu-i inima, îi câștiga dragostea?... N-avea rost să ezite.

– Pentru că te iubesc, i-a spus ea încet. Mi-am dat seama când ai fost bolnav. Te-am iubit întotdeauna, Lucas, și dacă am așteptat atâta timp pentru a o recunoaște, este pentru că...

– ... nu corespund cu imaginea pe care ți-a insuflat-o tatăl tău, a încheiat el în locul ei.

– Dar tata te iubea... te respecta și te admira, a explodat Lindsay. O știi doar!

– Înainte de a muri, mi-a cerut să fac totul pentru ca dorințele lui în ceea ce te privește să fie îndeplinite, a ripostat Lucas. Chiar dacă te iubesc, mă crezi oare capabil să nu mă țin de cuvânt?

– Da, a insistat Lindsay. Da, Lucas. Pentru că dacă m-ai iubi așa cum te iubesc eu, ți-ar fi imposibil să trăiești fără mine.

Propriile cuvinte au înspăimântat-o, destrămând vălul ce acoperise adevărul. Ce naivă fusese să-l creadă pe Tom. N-o iubea, n-o iubise niciodată.

– O să plec, a murmurat ea într-un suflu. Acum nu mă mai reține nimic aici.

– Nimic, într-adevăr, a confirmat sec Lucas.

Lindsay s-a ridicat mașinal și s-a dus la ea în cameră. În câteva minute și-a făcut valizele. Aruncase în ele lucrurile în dezordine, fără să le acorde atenție. Peste câteva minute pornea mașina. Se înserase și a refuzat să privească pe fereastra salonului. Deodată a văzut o umbră care se profila pe geamul mașinii. Chiar după scena penibilă dintre ei, o undă de speranță s-a înfiripat în ea, dispărând însă imediat în fața expresiei dure și reci a lui Lucas.

– Crezi că mă iubești, Lindsay, i-a spus el pe un ton solemn. Dar într-o zi, o să-mi mulțumești...

– De ce? l-a întrebat ea într-o stare de maximă tensiune. Pentru că mi-ai zdrobit inima, m-ai dezonorat, pentru că mi-ai respins dragostea cu dispreț? Pentru ce să-ți mulțumesc, Lucas? În acest caz, de ce nu m-ai încurajat să mă căsătoresc cu Jeremy? Era tot ce și-ar fi dorit tatăl meu ca ginere.

– Nu te iubește.

Rostise cuvintele rar ca și cum i-ar fi fost smulse prin tortură. În fața acelui interes prefăcut pentru fericirea ei, a izbucnit într-un râs isteric care a răsunat în tăcerea densă a serii. Degetele i s-au crispat pe volan, a apăsat pedala de accelerație. Înainte de a da drumul la frână, s-a întors pentru ultima oară spre el.

– În sfârșit ai ce-ai vrut, Lucas. Plec și nu mai ai de ce să te temi din partea mea, de dragostea mea...

Abia când a ajuns la ieșirea din sat, s-a oprit pentru a încerca să-și potolească tremurul care o cuprinsese și pe care nu și-l putea controla. Era profund îndurerată.

Lucas n-o iubea... Cum ar fi putut s-o iubească?

Totuși, Tom nu putuse să se înșele. În plus, nu i-ar fi spus niciodată că Lucas o iubește, dacă nu era sigur de acest lucru. Dar cum era posibil? Dacă o iubea, Lucas n-ar fi respins-o astfel... poate că era disperat. La disperare oamenii acționau uneori în mod cu totul irațional.

După ce a reușit să se calmeze cât de cât, Lindsay și-a reluat drumul spre Londra. Ajunsă la jumătatea drumului, și-a dat seama că nu va fi în stare să meargă până la capăt. Trebuia să se întoarcă să-l vadă pe Lucas. Să audă din gura lui cuvintele fatidice „Nu te iubesc". Trebuia.

Când a oprit mașina pe aleea cu pietriș, casa era complet în întuneric. Nu se vedea lumină la nici o fereastră. O clipă s-a temut că Lucas plecase, dar i-a zărit mașina. A descuiat ușa de la intrare și a înaintat nervoasă în hol, aprinzând luminile pe unde trecea. Curând a fost sigură că Lucas nu era la parter. În schimb, pe masa din salon se afla un pahar cu whisky. Ciudat... Lucas nu bea decât foarte rar. Dar unde era?

A urcat încet scările, începând să regrete impulsul de a se fi reîntors, dar era prea târziu ca să dea înapoi.

Sub ușa de la camera lui Lucas se zărea lumină. Inspirând adânc, Lindsay ciocăni. Nici un răspuns. Ezitând ușor câteva minute, a deschis ușa și a rămas țintuită în prag.

Lucas era prăvălit de-a lungul patului, cu cămașa deschisă, cu părul ciufulit. Pe noptieră se afla o sticlă cu scotch pe jumătate goală. Nu apucase să se mai dezbrace, ci își scosese numai pantofii. În timp ce înainta spre el, Lindsay a simțit mirosul fad și puternic de alcool. Lucas beat?... Era imposibil! Și totuși, toropeala în care se găsea nu lăsa nici o umbră de îndoială.

S-a apropiat și mai mult de el, ridicându-i instinctiv o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte.

– Lucas... a rostit ea în șoaptă.

Drept răspuns, Lucas s-a mulțumit numai să se încrunte, pe jumătate adormit. Cu gesturi tandre, i-a scos hainele, apoi, fără să-și mai pună întrebări în privința actelor sale și le-a scos și pe ale ei. S-a strecurat după aceea lângă el sub cuvertură, mân-

gâindu-l pe cap și rostindu-i în continuare numele.

Încet, încet, corpul lui Lucas s-a destins lângă al ei. A mormăit câteva cuvinte de neînțeles și și-a reținut respirația văzând-o clipind din ochi.

– Lindsay?...

El s-a ridicat într-un cot și a privit-o în lumina difuză a lămpii de pe noptieră.

– Da, sunt eu, Lucas, i-a șoptit ea.

Fără să se gândească, ea s-a lipit de el și l-a sărutat pe umăr. L-a simțit cum se înfioară sub sărutările ei.

– Ai venit înapoi, a rostit el cu voce vâscoasă. De ce?

– Pentru că te iubesc, Lucas... a răspuns ea pur și simplu. Și n-am putut crede că tu nu-mi împărtășești dragostea, atâta timp cât nu mi-ai spus-o. Ia-mă în brațe, Lucas, l-a provocat ea cu o voce ușor alterată, ia-mă în brațe și spune-mi că nu mă iubești. Te iubesc, Lucas... și dacă tatăl meu ar fi fost încă în viață, ar înțelege că nimeni altul decât tu n-ar putea să mă facă fericită. Nu te pot forța să mă iubești, știu asta... Dar poate că port deja copilul tău... o părticică din tine, pe care

nimeni nu mi-o va putea lua. Așa sper. Ce-ar zice tatăl meu, Lucas? Crezi că m-ar fi lăsat să-ți cresc copilul singură?

– A, nu, Lindsay... Nu-mi poți face asta...

Vocea îi era ceva mai sigură acum și corpul lui începu să răspundă imperceptibil apropierii corpului ei. A apucat-o de umeri și Lindsay s-a temut o clipă că o va respinge, dar el a tras-o și a strâns-o la pieptul lui puternic, strivindu-i sânii. Ea l-a sărutat pe umăr și apoi pe gât, arzându-i pielea cu buzele și făcându-l să se înfioare de plăcerea contactului cu gura ei.

– Lindsay, pentru Dumnezeu, ce încerci să-mi faci?

Brusc, incapabil să mai reziste chinurilor dulci la care îl supunea ea, i-a pus stăpânire pe gură cu o ardoare care trăda sentimentele ce depășeau simpla dorință fizică. Lindsay s-a abandonat în brațele lui, lăsându-și amândoi trupurile să se exprime în locul lor. A făcut dragoste cu ea cu o pasiune fără egal, antrenând-o într-o plăcere atât de intensă, încât timp de câteva clipe, care i s-au părut o eternitate, a pierdut orice noțiune despre realitate.

Tot nu răspunsese la întrebarea ei, când a adormit în brațele ei după o oră. Lipindu-se de el cu un oftat, Lindsay se gândi că trebuie să aștepte. În seara aceea făcuse dragoste cu ea. Mâine, cine știe, poate că-i va mărturisi că Tom a avut dreptate...

*

* *

A doua zi dimineața s-a trezit la murmurele lui Lucas la urechea ei.

– Deci n-a fost vis... i-a zis el cu blândețe. Și mi-ai mai spus că mă iubești și că speri să ai un copil cu mine?

Lindsay a ridicat capul, fără să îndrăznească să-l privească.

– Da, Lucas, este adevărat. La fel de adevărat ca și cuvintele tale de ieri, când mi-ai spus că nu mă iubești și că nu mă vei lua niciodată de soție pentru că tatăl meu n-ar fi fost de acord.

Lucas i-a pus mâna cu tandrețe sub bărbie pentru a i-o ridica, uitându-se cu intensitate în ochii ei.

– Numai o parte din ce ți-am spus era adevărat și presupun că, după noaptea pe care am petrecut-o împreună, ai ghicit care...

– Crezi că tatăl meu n-ar fi fost de acord să ne căsătorim, s-a încumetat ea să spună, dar nu avem nevoie de aprobarea lui, Lucas. În plus, sunt absolut sigură și Tom este de acord cu mine că dacă ar fi încă în viață, ar fi mai mult decât fericit să ne vadă căsătoriți. Tu erai fiul pe care și-l dorise și n-a avut parte să-l aibă.

– Dar nu bărbatul pe care-l voia pentru fiica sa, a obiectat Lucas. Indiferent cât de mult poate s-o dorească acest bărbat...

Lui Lindsay i-a sărit inima în piept din cauza implicației acestei afirmații, dar se decisese să lupte până în pânzele albe.

– După tine, ce-ar fi preferat? Să te căsătorești cu fiica lui, sau numai s-o seduci?

– S-o seduc? a repetat el, neputând să se rețină să nu zâmbească. Când aveai șaptesprezece ani, te-am îndepărtat de aici. M-am rupt în mod deliberat de tine pentru că era singurul lucru pe care-l puteam face atunci... Dar n-am dorit niciodată asta. Totuși, nu sunt bărbatul pe care ți l-ar fi ales tatăl tău, Lindsay.

– Ești însă bărbatul pe care-l doream eu, a insistat ea. Și în plus, îmi ești dator cu ceva.

Ai uitat că în parte, din vina ta l-am pierdut pe Jeremy? Ai fi putut foarte bine să-i spui că nu trăim împreună, dar ai refuzat... Nu-i așa?

– Dacă avea o părere atât de proastă despre tine, nu te merita. O, Doamne... N-a putut să vadă că erai... o fată cuminte?

– Nu mai mult decât tine, l-a tachinat ea. Și tu m-ai acuzat că am o mulțime de iubiți.

– O... eram sfâșiat de gelozie. De fiecare dată când pomeneai numele unui bărbat, mi te închipuiam în brațele lui... Mă temeam de momentul în care aveai să vii să-mi spui că te-ai măritat.

– Ești un excelent actor de comedie, să știi. N-aș fi putut să-mi dau seama de sentimentele tale. Eram convinsă că o iubeai pe Gwendoline și că mă foloseai pur și simplu ca substitut al ei.

– Scenariul tău nu este greșit, dar ai inversat rolurile. S-a întrerupt o clipă și a mângâiat-o pe obraji. Îți dai seama ce însemna pentru mine să nu pot face dragoste cu soția mea pentru că eram obsedat de imaginea unei fete de șaptesprezece ani? Și care, pe de altă parte, se întâmpla să fie și

sora mea vitregă! Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată așa ceva, Lindsay.

– Se poate, dar nu el va trăi viața mea, a răspuns ea cu hotărâre. Vrei într-adevăr să mă vezi măritată cu un alt Jeremy? Forțată să comit aceeași eroare ca și tine? Numai că femeile sunt diferite, Lucas. Corpurile lor nu le protejează de acțiunile lor. Spre deosebire de tine, căsătoria mea va fi consumată.

A regretat imediat suferința pe care i-o provoca și pe care o putea citi pe figura lui chinuită.

– Dumnezeule, Lindsay... a oftat el. Nu suport să mi te închipui cu altcineva...

– Atunci nu te mai gândi, murmură ea cu tandrețe. Fie că vrei sau nu, Lucas, eu nu mă voi căsători cu altcineva. Este peste puterile mele. Nu pot. Cum nu pot nici să te forțez să trădezi ceea ce consideri a fi voința tatălui meu.

– Ai dreptate, fu el de acord, plimbându-și degetele pe gâtul ei. Dar nu pot să văd această dragoste care-ți strălucește în ochi și să te las să pleci din nou din viața mea. Ești tot ce mi-am dorit dintotdeauna în viață.

Încă din momentul în care te-am văzut, am știut că privesc femeia din tine și că voi face tot ce-mi va sta în putință ca să fii a mea. Te vreau pentru toată viața, Lindsay... Vreau să fii soția mea, mama copiilor mei... și chiar dacă aceasta înseamnă să trădez memoria tatălui tău... ei bine, accept.

S-a aplecat și a sărutat-o încet ca și cum își pecetluia cuvintele cu sărutul său.

Timp de o clipă, nici unul, nici altul n-a îndrăznit să rupă tăcerea, apoi Lindsay l-a luat cu brațele pe după gât, trăgându-l spre ea pentru a confirma pactul lor de dragoste.

*

* *

Căsătoria a avut loc o săptămână mai târziu. Tom Henry se afla de față și, după masa de nuntă, organizată acasă, fără ceremonii deosebite, i-a rugat să-i acorde câteva momente.

Schimbând priviri mirate, au luat-o înaintea lui Tom spre birou. El ținea un plic în mână, pe care l-a întins.

– Este un cadou de nuntă de la tatăl tău, i-a spus el lui Lindsay.

La început, a crezut că este vorba de documentul oficial care certifica transferul bunurilor de la tatăl ei pe numele ei, dar Tom a început să explice înainte ca ea să aibă timp să deschidă plicul:

– Cu trei zile înainte de accidentul care a provocat moartea tatălui tău și a Sheilei, mi-a dat această scrisoare. Știu ce conține, dar i-am promis să nu vă spun, deși mi-a fost destul de greu în ultimul timp. Mi-am ținut promisiunea. Vezi, Lindsay, a continuat el devansându-i întrebările, n-o să știu niciodată dacă tatăl tău ghicise ce se va întâmpla. Tot ce pot să spun, este că a venit să mă vadă pentru a-mi spune că avea remușcări să te folosească pentru a se răzbuna pe clasa socială care-l respinsese... De fapt, nu încerca numai remușcări. Ci... cum să-ți spun?... Devenise alt om. Nu știu dacă bănuia sentimentele pe care le nutreai pentru Lindsay, Lucas, a adăugat el întorcându-se spre Lucas, dar a înțeles, în cele din urmă, că erai singurul om care puteai să ai grijă, nu numai de afacerile lui, ci și de fiica sa. Pe scurt, dorea să vă căsătoriți, dar se temea, totodată, să nu comită vreo greșeală. Nu voia

să vă simțiți forțați la asta de dragostea pe care i-o purtați. Voia ca totul să se întâmple firesc, mi-a spus el. Ceea ce nu ne-am dat seama nici unul în acea zi a fost faptul că veți ține cu atâta încrâncenare să-i respectați dorințele. Nu o dată am ars de dorința de a mărturisi adevărul, dar îmi dădusem cuvântul de onoare...

Lindsay a zâmbit printre lacrimi, deschizând în grabă plicul pentru a scoate scrisoarea tatălui ei. Acesta le explica cuvânt cu cuvânt ceea ce le spusese Tom.

Fără să scoată o vorbă, ea îi întinse scrisoarea lui Lucas s-o citească, apoi au rămas amândoi tăcuți câteva momente. Tom a ieșit discret din birou, lăsându-i să se bucure de noua lor fericire.

– Când mă gândesc că eram aproape gata să-ți resping dragostea... a oftat Lucas tremurând neplăcut, ca și când s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

– Și mie îmi vine greu să cred, murmură ea. Cum a putut tatăl meu să se schimbe atât? Așa brusc...

Lucas s-a apropiat de ea și a înlănțuit-o cu brațele. I-a sărutat cu tandrețe vena micuță albastră care-i pulsa la baza gâtului.

– Cred că acum nu avem altceva de făcut decât să-i dăm numele primului nostru fiu...

– Despre ce fiu vorbești? l-a întrebat ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

– Acela cu care m-ai amenințat pentru a mă convinge să te iau de soție...

– A, da. Acela... a consimțit ea cu o undă de malițiozitate în ochi. Lucas, nu sunt încă sigură... poate că vom putea să ne luăm măsuri de siguranță. Ce crezi? a gângurit ea, alintându-se, mușcându-i ușor lobul urechii.

– Mai târziu, i-a răspuns el surâzând. Nu uita că mai avem mulți invitați în camera alăturată.

– O, sunt sigură că s-ar putea dispensa foarte bine de noi. Sunt atât de ocupați să se mire de căsătoria noastră... și cât de repede s-a întâmplat totul.

Au surâs amândoi iar Lucas s-a aplecat pentru a-i șopti la ureche:

– Pot eventual să se dispenseze de tine, dar nu de mine. În realitate, niciodată n-am suportat să te știu departe de mine...

Dincolo de tonul lui glumeț, Lindsay a putut să simtă forța liniștită a dragostei lui, dar n-a putut rezista să-l întrebe:

– Lucas... Și dacă nu m-aș fi întors în seara aceea?...

El i-a pus cu fermitate mâinile pe umeri, devenind serios.

– Acea jumătate de sticlă de scotch pe care o băusem era ca să-mi anestezieze ultimele mustrări de conștiință, i-a zis el puțin ironic. Mă hotărâsem deja, ca a doua zi dimineață, în zori, să plec după tine. Te-aș fi adus înapoi cu forța, dacă ar fi fost nevoie, Lindsay... Căci n-am avut nevoie de mai mult de zece minute singur în casă pentru a-mi da seama că dragostea mea pentru tine era cu mult prea puternică pentru a-i rezista... și că, în ciuda respectului pe care i-l port tatălui tău, te iubesc, Lindsay și aveam intenția să-ți spun toate astea. Așezându-mă în genunchi dacă era nevoie, ca să mă ierți pentru cum m-am purtat și să-mi acorzi o altă șansă...

– Doamne! a oftat ea pe un ton teatral, comic. Și când te gândești că eu am pierdut toate astea!

O fetiță de șase ani împinse pe neașteptate ușa, apoi o închise imediat, pentru a alerga să le spună celorlalți invitați de la masă că-i

găsise pe cei doi tineri căsătoriți sărutându-se în birou. Tatăl ei a tras-o în glumă de codițele de păr blond.

– Nu-i deranja, draga mea... i-a zis el surâzând. În definitiv, pentru asta sunt făcute căsătoriile.

– SFÂRȘIT –

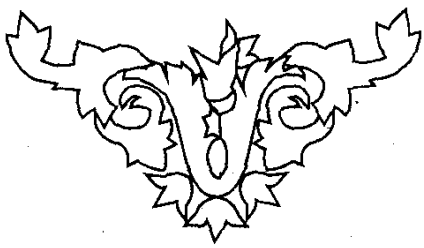

Urmând să se căsătorească în curând cu un tânăr de familie bună, Lindsay are conştiinţa împăcată. Nu îndeplinea ea astfel cea mai scumpă dorinţă a defunctului ei tată ? Sentimentele pe care le nutreşte pentru logodnicul ei sunt totuşi lipsite de ardoarea unei mari iubiri, dar ce importanţă are... Singura problemă care mai rămânea era să obţină consimţământul lui Lucas Armitage, tutorele ei, care rupsese în mod deliberat orice relaţie cu ea, din motive pe care Lindsay nu le cunoştea, cu atât mai mult cu cât fuseseră foarte apropiaţi unul de altul.

Amândoi au păstrat o tăcere încordată, Lindsay pentru că era goală şi Lucas pentru că părea complet hipnotizat văzând-o astfel. Ea a vrut să fugă, dar mândria a împiedicat-o. Inconştient, a ridicat bărbia şi i-a întâlnit privirea lui Lucas, hotărâtă să nu se simtă stânjenită.

THE BEST

Lei 1700
34 TL

I.S.B.N. 973-9197-34-5

1734